POETISKA

FÖRSÖK

af A. C. KULLBERG, *Kansli-Råd.* -------

I-[II].

------- STOCKHOLM, Tryckta i Kongl. Ordens-Boktryckeriet, 1816.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som tillhör The Library of the University of California, har scannats av Google Books. Den anpassades för Projekt Runeberg i juni 2013 av Bert H.

G8r godt i var nyttiga le/ i dina mSdors minne *

Så skall du9 af din dygd och landsmäns aktning St8dd9 Get Ålderns dag emot med ofSrkrossadt sinne >

Och dSdens » utan blygd au hafva varit fZdd.

Leo v Oi

«Njut ditt lif. Som blixten fly dess dar.1 ,<(Glådjen år en ros i flygten stulen. t(Dröj en blink, och törnet blott är qvar/ <(Blomman sköilad, dch din afton kulen.

t(Yngling njut, och dö en timma förr. t(Hvilken böd dig vårens fröjd försaka? KBlott den vise, som vid grafvens dörr C(Ser med afund på din vår tillbaka.

t(Sått mot ungdoms-värmån ålderns is; KStyrkans dag mot den, då hon skall svika»' <(Hvad blir valet, om du sjelf år vis?a Så man hör Epikurén predika.

t

*) Shaldcstyche, som vunnit Stora Priset i Sven-, sia Akademien, 1802.Samma låra yrkar du, Orest!

Åfven du för ålderns afton bäfvar. Hedan plågan, som dess yissa gåst,

För din syn på tunga vingar sväfvar.

Och hvad ser du der, vid lifvets qvåll? Mödans trål på lönens hopp bedragen, Söm från tröskeln af sitt mörka tjåll Ger en suck åt den försvunna dagen.

Hvilken öcken för hans släckta syn; Hda nejden, lik hans hjessä, härjad; Ingen purpur på den vestra skyn; Himlen stormig — aftonsolen berjad.

Bygdens glädje hör han långt ifrån; Fågelns sång förbi hans öra slinter; Hvarje sinne tar igen sitt lån;

Natt för ögat, och för känslan vinter.

Ingen vårm a år i brasans sken;

Hungern nekar att hans måltid krydda; På förrädiska och trötta ben Vacklar han mot väggen af sin hydda.

Handen darrar, liksom aspens Iöf,

Då ¿et flägtas utaf aftonvinden; Vanskligheten, för hans böner döf, Plöjer pannan och förtorkar kinden.På hans skullra ligger mödan tung; Stelnad flyter i hans ådror bloden; Hela bygnaden af djurens kung Hotar fall, som den förtärda stoden;

Själen, någon stund ur dvalan väckt, Talar kraftlös i hans sunkna blickar, Lik en eld, som, utan näring släckt, Sista gnistan upp ur askan skickar.

Ensam han, den stund en mild natur Hvilans vallmog öfver bygden skakar, Räknar slagen af sitt sena ur, Och, med smärtan, på sitt läger vakar.

Tiden våldsamt med sin ena hand Trycker ner och snöbeströr hans hjessa Med den andra ifrån grafvens rand Vinkar döden, att sin lia hvässa.

Barn på nytt — Se der förnuftets sort, Och när en gång lifvets drägg är rågad, Går han åter, dit han kom ifrån, Lika tanklös, endast mera plågad.

Ja, Orest, Var orättvis och döm, — Innan du till verkligheten vaknar, — Döm från dikten af din morgondröm Till det värde, lifvets afton saknar.

Flyr allt värde då med grönskans dag? Detta berg står kalt vid ögats möte; Men det trotsar molnets dunderslag, Och bär guldet i sitt gömda sköte.

Du kring rymden fladdrar nu, insekt, Pä begärens unga fjäril-vingar, till dess väldet af en lindrig flägt Dig tillbaka ner till jorden tvingar.

Kortsynt hastar du, i glädtig dans, Till din framtid, strålande af flärdens Och inbillningens förhöjda glans. Denna glans — är han väl denna verldens?

Tro, att morgonsolen till dig bär Hvarje njutning, som för dagen brister! Du är ej den första, som begår, Och som lofvas, — hoppas, och som mister.

Sträck emot en vän din öppna famn, Slut ditt hjerta till en älskarinnas; Nås ta stund du har blott deras namn, Eller deras trolöshet, att minnas.

Ryktet, glädjen, färgen på din kind, Smickra dig i dag. — Hvad är det mera? Ett förtal, en motgång och en vind, — Och de dröja kanske ingendera.

Slut med jordens lycka ett förbund; Lef i nöjens oafbrutna dvala; Du skall finna, någon vaken stund, Att de kostat mer, än de betala.

Följ på nytt passionens djerfva svall, Lyssna åter till Sirenens sånger! Ändtligt hel i hennes armar fall, Och njut sötman — af en evig ånger.

Når du så, af Sannings-engelns svärd, Står till slut, ur villans Eden jagad, Se tillbaka: Var din sällhet vård Mer att prisas — eller bli beklagad?

Nej, Orest, en annan sällhet fins, Som sin tröst till alla åldrar gjuter: Man är lycklig af den dygd, man mins, Mer än af den flärd, man verkligt njuter.

Tiden hotar; bäfva ej dervid; Vinka visheten blott till din sida. Du skall lära, under dess Egid, Värdigt njuta eller värdigt lida.

Utom denna styrka, dygdens frö, Af ditt lif hvad äro väl behagen? Sylfer blott på en förtrollad ö, Som fly bort, och lemna dig bedragen.

Följ d$m, följ dem; -— men vid loppets slut Står du håpen. Hvar? Yid målet; Griften, Och spr lifvets längd som en minut,

Och som drömmar alla lifvets skiften.

Visst har än din sommar sitt behag:

Du är lycklig än; du ler och njuter',

Yåljer nöjen hvarje stund, — och jag,

Jag är nöjd med dem, som du förskjuter;

Nöjd en dag, att under bördans vigt Af en snö j livars åsyn skråiner flården, Dölja skatterna af uppfylld pligt,

Sinnets frid och liknöjdhet för verlden.

Tror du lifvets morgon etisam skön?

Har ej vandrarn på sitt aftonlåger För sin möda och sin dygd en lön,

Som den jemnar, om ej öfvervåger?

Skulle han, mot denna krycka stödd,

Kånria törnet i de- sista stegen,

Och, till sin och likars sållhet född,

Fråmja deras, gåckad af sin egen?

Nej, fast blodet mer ej lika lått I hans ådror, som i dina, flyter,

Han erfarenhet, och tånkesått,

Och lycksalighet med dig ej byter.Allt som solen från sin middagshöjd Sjunker ner, och bådar hans förvandling, Mörknar mer och mer hvar sinnlig fröjd, Ljusnar mer och mer hvar ådel handling.

Lifvet icke mer i lånadt skick Med ett magiskt sken hans syn bedrager; Med den vises långe skårpta blick Ser han allting i dess sanna dager.

Lyckan skådar han med liknöjdt bröst; Om hon mörknar, blir han ej förtruten; Ingen frukt är röfvad från hans höst,

Af hans hand i blomningstimman bruten.

Åra, skönhet, rikdom eller makt — Hvilken trollstaf, som hans likar söfver, Tånker han dock med ett vist förakt: Samma stoft blir af oss alla öfver.

Han, förföljd, kan möta, ny Sokrat,

Sina fiender förutan håpnad,

Dricka bågarn> le åt deras hat,

Med odödlighetens styrka våpnad.

Att ha uppfyllt siria plikters mått,

Såsom lånk i kqdjan utaf tingen,

Hafva gagnat och gjort likar godt,

Denna n/utning — såg mig, är den ingen?Att af minnet, som en sållhet stjål Frän hvar dag, i nyttorna förliden, Kånna lugnet gjutas i sin sjål, "

I sitt fjät välsignelsen och friden;

Hyllas af en åldrig makas dygd,

Ådia söners kärlek, barnbarns lekar; Vördas, tackas i, sin fosterbygd,

År det intet, mot hvad flården nekar?

Om, bortförda utaf tidens elf, Föremålen för hans hjerta falla, Återfinner han, inom sig sjelf, Dygdens vittne, trösten för dem alla.'

Så han lönas för hvar mörk minut Af sin lefnads öfversedda timma,

Når han skådar, huru skönt dess slut Klarnar opp ur evighetens dimma.

Så han slutar lifvets vallfarts tåg,

Och, med sanningens relik i handen, Gungas fram på tidens trötta våg Mot den lyckliga och lugna stranden.

För hans öga, skymdt af inga brott, Alltid fäst på Religionens regel, Öppnas hamnen, hittills skådad blott I hans tankes florbetåckta spegel,O, hur skönt Sr andra verldens ljus För den trötte, som sitt segel refvat,

Och hur ljufligt ett aflågset sus 'Af de stormar, som han öfverlefvat!

Glad, han lyssnar till den timmas slag, Som ett mål för lifvet» öden såtter,

Och der du ser slutas dess behag,

Ser han slutas blott dess oförrätter.

Han är viss, att ödets bundna slaf Skall med vinst för bojan vedergållas;

Att för tårar, dem han torkat af,

Skola minnets på hans aska fållas.

Grafvens natt förgylls af hoppets glans,, Och han vet, når tidens förlott råmnar, Hvilken Ande, som skall möta hans:

Den som lönar, — icke den som hämnar.

O min gamle, vördnadsvårde Far!

Din är bilden; din var denna lära: ^Yngling! njut med vishet sommams dar, aAtt med sällhet kimna vinterns båra.

<(Tröttna ej, att bryta mödans skal,

<(En gång hinner du dess gömda kårna. cDå skall molnet af din lefhads qval l(Skingra sig omkring din aftonstjerna.<(Och¡ af banan, som dig måttes ut,' <(Ñár du ej har flera steg att vandra,' ®Dóden möta dig, vid resans slut,

5(Lik en vån, som helsas af den andra.

<(Hvad gör då, om ánnu p4 din graf <(Du hos Lyckan har diri fordran inne? <(För de offer, dem du dygden gaf, 5cHar Belönarn ofvan skyn ett minne. wDomestic happiness, thou only bliss Of Paradise» that has survived the fall.

Co w P £ R.

Det blef då den missnöjda menniskans vana,

1

Att alltid en högre lycksalighet ana,

Ån den hon af ödets vålgerningar fick.

Hvad båtar dig, Yngling, till stjernorna syfta? Såg, har du väl rått eller styrka att lyfta Till etheren mer än din trånande blick?

På verldshafvet fattar du, ovan, ditt roder;

Du lemnar på stranden: din sörjande moder, Och öfverger torfvan st>m plöjs af din far.

Om inga förrådiska stormar du drömmer. Inbillningen magiska njutningar tömmer På dina, kan hånda, ej

kommande dar.

Vålan, ditt oroliga hjerta försmåktar,

Att slåcka sin törst uti Gudarnas nektar.

Gå, låna dig vingen af Jupiters Örn,

Och når, af hans håmnande åskvigge slagen, Du störtar, på hopp och på sällhet bedragen, Sök henne på jordklotet, hörn ifrån hörn!

*) Skaldestycke, som vunnit Heders-Beloningen Svensku Akademien, 1805.Sök, flyg öfver torgen i gyldene charerj Med qvinnor i gazer, med mån i talarer,

Fyll opp hvarje qvåll din olympiska sal.

Skryt, slösa med skatter ur Persiens grufvorj Med fradgande saft af Falerniska drufvor Gjut eld i din blod utur glådjens Pokal!

Drif ledsnaden från dina sömnlösa nätter,'

Med döfvande dansar, med sång och banketter, Med bloss från prismatiska kronors kristall!

Om sållheten flyr dig, sök henne att härma, Och ljug, under känslornas köld, deras värma, Ljug lugn, under hjertats oroliga svall!

Sen stöd, om du kan, eller uppstig påThronen, Och skåda med högmod den vunna Nationen En dag till din fot utaf häpnaden lagd!

Befall som despot, och som krigare dundra,

Och tvinga en kommande tid att beundra,

Om ej att välsigna, ditt namn och din bragd!

Ditt öde är fyldt, men fördunklad är glansen, När, hunnen till målet, du mötes af sansen, Som öppnar för tanken sin rysliga port Der står du den blottade sanningen nära,

Och frågar dig: Jag har gjort allt för min ära; Men ack! för min sällhet, hvad har jag välgjort?Då ser du, kan hända, med ånger tillbaka På dalarnas lugn, sen du gick att försaka,

För stormiga höjder, ditt fädeme-tjåll.

Din bana blef slipprig, hvem delade vådan?

Du sökte en famn, och hvem räckte en sådan Att stöda ditt hufvud vid leihadens qväll ?

Hvad gäldar så ofta det vågade steget Till menniskors bifall? Förlust af ditt eget;

Se der är ditt vilkor, och der är ditt val.

Du klagar: Skall sällheten evigt mig gäcka?

Hon skall — tills du drager dig, krypande snäcka jj Tillbaka inom ditt föraktade skal.

Hon fins, och om ryggen åt flärden du vänder; Så står der framför dig, med famnande händer,' Den husliga dygden, och säger: ®Blif sålll <cÅn mina behag icke tiden förödde; t(Ån äger jag qvar af de blommor, jag strödde <(I forntidens patriarkaliska tjåU.B

Kom, följ mig till hyddan, som, skuggad af lindar,' Står hälsad af bygdens uppfriskande vindar,

Och speglar sitt tak i den slingrande ånt Se der, huru skild ifrån fafångans glitter,

Och skild från behofvet, i skuggan han sitter} Naturens och sällhetens förstfödde son,Hans steg ej bestrålas af höghetens dager;

Hans(.tinningar båra ej krigarens lager;

Hans namn gungar icke på tidernas elf;

Hans bragd ej för aflågsna verldar förkunnas j Blott honom den ringare åra förunnas,

Att lefva förnöjd med sin lott och sig sjelf.

Förtrycket och listen hans trösklar ej hinna; Bland tacksamma mödor hans stunder förrinna Till målet, naturen för menniskån satt. Han.afundas ej dem, som flämtande fika ,Till molnfulla branter, der stegen dem svika, Der fallet är djupt till vår slutliga natt.

När blommor af frid och lycksalighet dofta Så glest och så sållan på höjden, der ofta De hår jas af stormen, som öfver dem iar;

Sin nyttiga möda åt dalen han ågnar,

Der trifvas de båttre; ty lugnet dem hågnar, Som lagen hans hydda och lyckan hans dar.

Der minnes han, glad, ifrån är som försvunnit, Hv^r saknadens tår, som från ögonen runnit, Hvar seger på tiden och ödet, han vann;

Med himlens och samvetets bifall belönad,

Han kring sig ser hela naturen förskönad,

Och ville hvar like så lycklig som han.Som båcken bland rosor, så flyta hans dagar; Han hör blott på afstånd, hur missnöjet klagar,' På afstånd blott, jordens förfdrande brott.

Han helsas af glada och fredliga grannar,

Och öfver hans boning välsignelsen stannar, Ditkallad af bröder, dem han gjorde godt.

J, som edra offer åt fåfängan båren,

Som svigten för livar och en storm af begåren,' Sen, — frågen, om den honom någonsin böjt? När fåfångt från njutning till njutning J vådjen, Han hör öfver allt blott ett genljud af glädjen, I åskornas dunder — i herdarnas flöjt.

Se der denna maka, som svor att till döden Förena med hans sina jordiska öden,

En tröstande engel, hon råcker sin halld,

Att blomsterströ banan, han dömdes att vandra! Och se, hur förtroligt de stöda hvarandra,

På sluttningen ner till förgångelsens strand!

Stor är hennes trollkonst att muntra och skona, Att åfven de mörkaste stunder försona.

Hvad vållust för tvenne likståmmiga bröst,

Att båra hvar glädje, hvar smårta, gemensam! Den kånner ej du, som, förgåten och ensam, Sk«ll berja din skörd från din ödsliga höst.I skuggan af förfäders vördade ekar Han, livilande, ser sina ättlingars lekar,'

Hvars lofvande snille, hvars nyväckta dygd,'

Han odlar, förtjust i det hoppet^ att dessa En dag skola stöda hans grånade hjessa,

Och gagna och pryda hans fädernebygd..

Hvar dag har sitt moln, och hvar skullra sin bördaj Men här är den man, som olyckorna vörda. Trygg vandrar han midt ibland stormarnas dån,' Hur djupt mäkta de väl den dödlige skaka, Hvars tår torkas bort af en tröstande maka, Hvars arm båres opp af en älskande son?

När morgonens härold går fram uti Öster,’

Och väcker de vingade sångarnas röster,

Och öppnar den daggiga vårblommans knopp ,‘ Han Vaknar, och känner på nytt i hvar åder En flägt af den frid, sorfi i skapelsen råder,

Och börjar sitt yrke med framgångens hopp.

Hans timmar fly bort, I minuter förbytta,

Han slöjdar, han verkar, och helgar sin nytta Att fylla sin pligt och de sinas behof.

Han vinkar med glädje den kommande stunden; Och vet, att vid gagn och vid verksamhet bunden? I flygten den faller cj ledsnadens rof.

TiUTill honom ár helsan med mödorna buren;

Han slutar dem munter, och tackar naturen,' Som gör honom nöjd med vår klandrade jord; Som allt, hvad han börjar, så villigt fullbordar, Som mognar hans skördar, som ökar hans hjordar, Och pryder hans parker, ooh dukar hans bord.

Når solen sig nårmar dén vestliga vågen,’ JSefireyna vagga den doftande rågen,

Och dagakarln, kallad af landtklockans klåmt, Går maka och barn och sin hvila till möte,

Han dröjer vid deras okonstlade sköte,

Och muntras af deras förtroliga skåmt.

Når ungdompn offrar åt glädjen i bygden En qvåll af den helgdag, som egnades dygden, Och sjungande samlas till lekar och dans;

Han deltar med dem uti nöjets minuter,

En bild af sin vår uti deras han njuter,

De njuta en bild af sin höst uti hans.

Når drifvorna komma och stormarna rasa,"

Han lockar dem kring sin förtroliga brasa Med någon förvånande saga ibland;

Ibland med en yän ifrån ungdomens tider Han glammar om dem, och om blodiga strider, Dem ryktet basunar från fremman.de land.

: ....aNår natten sitt flor öfver nejderna hånger,

Och h vilan hans portar för mödorna stånger j Då slumrar han ljuft i dess fredliga famn.

Der vaggas han utaf hesperiska drömmar, Tillbaka, på nöjenas bortrunn^ strömmar,

Och fram, till den våntade sållhetens hamn.

I

Så flygta hans dagar; eå banan fullbordas;

Så slocknar hans stjerna; han dör och han jordas, Vålsign&d, och saknad, och mått utaf är.

På vården skall smickret sin runa ej hugga;

Det tacksamma minnet skall följa hans skugga, Och saknaden fålla på grafven en tår.

Kom, broder, och tag mig i handen,- vi svåra, Att rykte och gull ej af_verlden begår a,

Ty lyckan och hon skola svika åndå.

Nej, byggom en hydda, der lefva vi gömda, Afundade icke, och icke berömda;

Men sålla likvål i vår ensliga vrå.

Du lyckliga bygd, der min barndom förflutit,' Hvi har jag din saknade skugga förskjutit,

Att gungas på verldens förrådiska hai?

Hvi drömde jag ej om dess klippfulla strånder, Der åiven den vise, ehvart han sig vånder,

Skall stöta på gru,nd eller sjunka i q vai?O, tag mig ännu i ditt sköte tillbaka,'

Och gif mig, för allt hvad jag har att försaka, En fristad i lugnet, en bok och en vån!

För ynglingens ljufva, förlåtliga villa,

Att lyckan hans vakor en dag skulle gilla,

Gif honom din verkliga sällhet igen!EN BLICK pâ

MENSKLIGHE TENS MISSÖDEN . *);

Pour les faibles humains quelles hautes leçons 9 Que par-tout le bonheur est mêlé d'amertume /

Voltaire*

Heljd vare din glada och högljudda sång Om sällhet i kojor, om storverk på Thronerj Men, Sångmö! tag åfven den Lyra en gång, Som stämdes till dystrare toner!

Tag henne, och sjung om den blytunga hand, Som ödet har sträckt öfver Visa och Dårar, Som stänger en suck i vårt lijerta ibland, Ibland sköljer kinden med tårar.

Hvar finnes det lugna och fredade bröst,'

Som lyckan ett ögonblick aldrig förskjuter? Hvem hör aldrig ångrens anklagande röst, Som dånar från flydda minuter?

*) Belönt af Svensla Äkademien, j8oo.Hvem följer med Tidens bortrullande vagn i Af Visheten öfvad, att föra dess tömmar? Hvem styr den till målet af menniskors gagn, Ej lönad — af ljugande drömmar?

De finnas? Vålan då! i leende skrud'

Må glädjen på törnfria vågar dem föra!

För dem åger icke min harpa ett ljud}

För mig åga de ej ett öra.

En gång skulle Ödet från himlarnas höjd Sin dom åt de nyfödda verldarna såga:

Det skulle åt dem deras qval, deras fröjd, Förtjente och jemnade våga.

Men vågen, som tyngdes af Elåndet, brast;

Det spriddes med lossade fjättrar kring jorden. Nu skonar dess tyngd hvarken dygd eller last; Och flygtig är Sållheten vorden.

Se der, från det Babelska Torn, som hon byggt Af Seklernas, eviga stormar förhårjadt,

Hur slågter åt slågter med tidernas flygt Blott grusade lemningar berjat.

<(Nej! ropar den kalle, de dödligas lott <(På jorden, kan endast den mjåltsjuke klandra. <cSått glädjen mot qvalet, sått dygder mot brott ttOch se dem uppväga hvarandra.a?' —

«Hvi skåda blott mörker i allt; öfverallt <(Blott höra, hur gisslande Furier ryta?

<(Hyem slåcker sin törst pti vågornas salt,

,<(Der kåUor på stränderna flyta ?})

Jag frågar tillbaka: Hvem finner ett spår Af källan, som uppvåller fredligt i sanden,

Der saltvågen, retad och segrande, slår Allt jemt öfver henne på stranden?

Hvem släckte det ljus, som Förnuftet oss skänkt, Att lysa vår fot genom lifvet? — Passioner!

Som dagens 'Ursprungliga värde förkrånkt,

Som resen _och kullstörten Throner!

J åren de makter, som på detta klot Det band, som fäst ruenskan vid sållheten, brutit, Och som, i de$s ställe, omkring hennes fot Blott kedjor af olyckor knutit

Der gråter en Yngling, hvars kraft J förödt, Och ropar tillbaka de flygtade åren;

Der suckar en Gubbe, på hvilken J strött En förtidig frost öfver håren.

J gåfven Naturen en Moloch till Gud,

Som döper med eld, och med villor predikar;

J tystaden Dygdernas högljudda bud,

Och våpnaden likar mot likar.

/J vandren på jordens olyckliga strand,

Att neka dess Barn deras drömmande hvila;

Er harm såtter oskuldens koja i brand,

Er nyck slipar mördarens bila.

J dygdernas lön åt missdådaren skänkt,

Åt Högmodet lidande hjessor att trampa,

Åt glömskan den redbara Sanning han tänkt, Den Vise, vid midnattens lampa.

Hvad offer åt Illskans och Afundens tand,

Åt Listens och Håmdlystnans dolkar, att döda! Hvad röfvade skördar i Nidingens hand, Beredda af Uslingens möda!

För hvem är den lofsång, som seklerna hört? För hvem tände jorden den ofirande röken? Den ene dess trygghet med hårar förstört;

Den andre med villornas spöken.

En Half-Gud på jorden, hur våpnar han sig En torfva att röfva, ett flyg-ord att håmnas?. Han nedblodar jorden med eviga krig,

Att jordens Beherrskare nåmnas.

Han framgår beundrad; men sek! huru såll, När gråt, och når blod ifrån Lagrarna dfoppar På hvilande vapen en slagtningens qvåll Bland tusende döende kroppar.Se fåJten besådda jned krigares ben I skördarnas stålle, der värnlösa gråta Kring härjade kojor. Har menniska» sen Ej något, att Hjeltpn förlåta?

Du sjelf, Religion! som af verldarnas Far Förlåntes åt jorden, att trösta dess öden-,

Att sprida ditt ljus kring dess töckniga dar, Och lyfta dess bjick öfver döden!

Du sjelf, du har sett, i ditt snöhvita dok 0 r

Hur sig den fanatiska blindheten klådde,

Hur folkslag på folkslag inunder dess ok;

Den kufvade jorden beträdde,

Bouillon! hvém skall gålda de hårar af lik,

Ditt heliga nit kring Jerusalem strödde?

Och hvem dessa offrenas mångd, Dominique! Som på dina altaren blödde?

Han tånder sitt rökverk åt stenar och, trån Och tillbeder Solen — den dygdige vilde.

Den upplyste böjer för Tigrarna knän I namn af den Evige milde,

Förjåfves med Skyddsandens molnsköld betåckt, En verld från en annan hafsvågorna stångde. Snart skulle den skåda, hur Guldtörsten fräckt Med brotten till stränderna trängde,Den suckar i oket. En broderlig arm Har böjt millioner af likar derunder,

Och ljungar ännu mot dess blödande barm Från himmelen röfvade dunder.

Till Senegalls stränder min tanke är sänd,

Att följa den slafvande, trampade Negern,

Der han för Spanjorens Triumfvagn är spänd, Ett pris och ett offer för Segern.

För sina Tyranner han dignar omkull Med svikande krafter, med straffade böner,

Och gisslas, att tvinga ur bergen-det gull,

För hvilket de sälja hans Söner,

Och Frihet! hur lånar ej våldet din röst Bland dimmor, som skymma det gryende ljuset? Och Menskliget! fann du din saknade tröst Bland störtade Throner i gruset?

Skall aldrig Faktionernas yrande svall Upphöra att, retadt, bland folkslagen fradga? Skall Sanningen, aldrig på Fördomens fall Sitt vacklande altare stadga?

Nej, liknande blomman,.af vindarnas flägt . Förvissnad, och redan om morgonen slagen,

Se jordens förhoppning, i sorgernas drågt,

På fyllnadens timma bedragen,Fly icke, o Sångmö! i gullprydda slott,

Der släpande Nöjen i Salarna vaka;

Den helsning, dig möter, är Ledsnadens blott, Och du vånder tårögd tillbaka.

Stig icke, bedragna! i kojorna ner;

Der ser du blott dygder och uselhet strida — Ser en, som i skydd för olyckorna ler,

Mot tusende, dömda att lida.

Fly, fly dessa mörka och riglade rum,

Der Brottet i fastsmidda kedjor sig vrider,

Der Oskulden delar dem, tålig och stum.

Fly! fråga ej, hvarför hon' lider! /

Se bort från de hopar, som sakna det ljus, Förnuftet förlånte åt Kungen för djuren, Förskjutna, i tankans vansinniga rus,

Från samliållet och från naturen!

Yid åsyn af denna rumlika mur,

Af tårda Anleten bland gnagade galler,

Såg, Högmod! om, djupt under vårdet af djur, Ej vårdet af menniska faller?

O Yngling! i verlden af mödorna förd,

Af kunskapen ledd, och uppammad af dygden, Glåds icke! du är utan gull, utan börd, Förlorad för Fädernebygden.Glåds icke! Behagens förtrollande makt Skall blott af din vår några blommor försköna; Ditt hjerta den älskade Flickans förakt Och trolösa vänner belöna.

Gläds icke! Den väntade medgångens gunst,

De högares löften, — de ringares smicker, — Allt är en bedräglig och flyende dunst,

Som i din förkjusning du dricker.

Snart kallar dig mödornas vaksamma tropp Från bildningens rymder, frän ungdomens lekar, Från sommarn, som gäckat din vårmorgons hopp, Till hösten, som skördarna nekar.

Snart faller du, ödets olycklige slaf,

Din krycka, din sjuksäng, din svepning beredas. Du dör, och du jordas, och du i din graf Från Smädelsens tungor ej fredas.

Gråt jordens eländen! gråt lidandets prof,

Och sök ej mot Ödenas nycker dig trygga!

För dem är du ofta ett ringare rof,

Ån aftonens dansande Mygga!POEM

T IZilj

THEATERNS SÅNGGUDINNOR *).

Pour les chanter, redoublez vos transports Le sujet ne veut pas de vulgaires efforts lÀ B 0 I LE AU,

Den tår, som stiger i vårt öga, År den åt plågan helgad blott? Har menskan ingen för det höga I andras dygder eller brott?

Skall löjet derför oss förringa,

Att Herakliten det ej tål?

Och äro blott dess åndamål Låttsinnighctens, eller inga?

Deu kånsla oss Naturen ger För Storheten och för det Skönaj Det milda skåmt, som lindrigt ler Åt all den gömda flärd vi röna, Hvarthån deu vises öga ser — Af livilken lifvas de? — Af Er,

J Skådeplatsens Pierider!

Er skånk är detta högre lif,

*) Belont af Spensla Akademien, 1799.Som sig från våra tidsfördrif Till våra samhällskretsar sprider, Utur en dag, af skuggor skymd,

J lyften mensklighetens öden,

Och nya sinnesnöjen löden At åfven lifvets hvardagsrymd.

Jag anför ej er gyllne tid,

Då Grekland, fyllande sin åra,

Gick, lyssnande till Eui'ipid,

Att edra sångers värde lära;

Då, öfvertalande och hög, yEschyli och Sophoklis anda,

Att dygdens kraft med årans blanda, Sig i Helladens hjerta smög;

Den tid Menanders åska sånde Sin blixt kring, lasten öfverallt;

Då af Aristephanis salt Hvar hemlig dårskap svedan kånde; Och då Terentii finai skåmt Och Plauti hvassa glådtigheter Kanske sin samtids seder ståmt Till mindre flärd och löjligheter.

Nej, jag i fallna åldrars-grus, Gudinnor! stiger ej tillbaka,

Att dröja vid ert sköna ljus,’

För att ett lika skönt försakaI det som edra facklor skaka Omkring mitt eget tidehvarf,

Der åfven edrä yngre» söner

Fått med den lager, som dem kröner,

Odödlighetens rått i arf.

Ån J ur seklers mörker dragen Förgätna brott och dygder iram,

Och stållen fordna namn i dagen Med deras åra eller skam.

Ån J, åtföljde af behagen,

Oss visen uti deras glans,

Hvad vår beundran värdigt fans I den bortgömda menskligheten;

Ån J ur hvardagslifvet leten Den dårskap, hvilken, ofta glömd^

Och ofta smickrad i palatsen,

Och någon gång i hyddan gömd,

Skall rodna, når hon ser sig dömd Till löjets nåpst på skådeplatsen.

Når, Melpomen! din lyras ljud Harmoniska vårt öra råcka,

Går dygden, bildad efter Gud,

Och brottet, klådt i fasans skrud,

Att glådja oss och oss förskräcka. Hvad bilder dina sånger våcka Af känslan för en fosterbygd,Af sinnesstorheten hos Greken,

Af Romarns öfverdrifna dygd,

Af Göthens mod i bardaleken!

Ej glömsk af afsky, glömsk af lof,

Ej, som Historien kall, du talar Om dygderna i Titi salar,

Om lasterna i Neros hof.

Nej, höjd på snillets ljusa vingar, Med konstens samlade behag,

Till nöjets tårar du oss tvingar,

Når menskan stor, och menskan svag, Du visar i din högre dag.

Stor kallår du nr deras grafvar,

Nu dem, som störde jordens frid,

Nu dem, som skapt dess gyllne tid; Men större du oss förestafvar Passionens höjd, passionens strid.

Se der Merope, som går att håmnas En son, förlorad för dess land;

Se mördarn henne öfverlemnas;

Se dolken höjd i hennes hand. Bedragna! kånn den son du gråter! Slåpp dolken, modersfamnen stråck, Och finn den håmnade med skråck I sjelfva håmdens offer åter!

Hvem är, som af en Zamtis mod Ej höjden med bestörtning måter,Då han sin rått söm far förgäter För plikten inot sin Kontmgs blod? Hvem ser Alzire, och kan väl iela,

Att följa, med en hemlig tår.

De strider, hennes hjerta dela Emellan Gusman och Zamor?

Gråt med Zaire, som, älskarinna*' f Trots religions och faders bud,

År öm och brottslig nog att brinna Så yål för Orosman som Gud!

Ja, hvem kan utan håpnad skåda I Brutus Romarns höga själ, Uppoffrande, i Statens våda,

Sin egen son för Statens väl?

Hör Titus sina fel begråta Inför en förolämpad far,

Och hör den stolte Romarns svar:

Jag skulle dina brott förlåta,

Min son! om jag ej Brutus var!

Hvem utan undran återkalla Horatius, som, stor i dygd,

Ser hellre sina söner falla,

Ån bojor på sin fosterbygd?

Stor, Sångmö! stor är din lÖrmåga Att kinderna med tårar strö*

Hör den försknickta Julia frågat Hvad en mot trenne skulle våga?

HörHör faderns svar: Han skulle dö!

Af far och son och älskarinna Se Mahomet,' vadande i blod,

Sin ärelystnads syfte hinna,

Att efierverldens minnesstod Och Saracenens dyrkan vinna!

Se Burrhus, med en Statsmans dygd, Gå Nero varnande i ijåtet,

Att skona ifrån brott och blygd Sitt samvete, sin fosterbygd,

Och från vanheder Majestätet!

Vid upprorsfacklan Cinna tåndt,

Du visar honom grym och blodig} Men i Augustus en Regent,

Stolt af sin makt, men ädelmodig; Når, hög i sin förlåtelse,

Han såger: varom vänner, Cinna!

De ädla själars tårar rinna Med eflerdöme af Condé.

Hvad ryslig känsla, i Atré,

För hatets höjd du hos oss väcker i Når han försonings-bågaren Förrädiskt åt sin broder räcker,

Att dricka sonens blod ur den!

Ja, dina sånger rikt belöna

Den verld, som dig sin dyrkan bårj

Det är af dem som hon fatt röna

5.Det starka, höga, sanna, sköna,

I hjelte-snillet hos Voltaire;

Det är ur dera hon går att tömma Behagen, känslan, harmonin,

Som djupt i våra hjertan strömma Från det naturliga och ömma Och rena språket hos Racine;

Det äro de, som oss förnöja Med styrkans manliga behag I dessa Romerskt höga drag^

Som hos Corneille naturen höja;

Och de, som i kofurnens fjät,

Af C^ebillon att sprida lårde De fasors dystra majeståt,

Som gifva scenen än ett värde.

Men åfven, glådtiga Thalie!

Har dU en rått till Sångens dyrkan: Af dina glada sånger vi För samhålls-lifvet känna styrkan. Hvad, blir ej löjet ett behoi,

Blir skåmtet ej en vinst för verlden, När {lårskap, fördomen och flårderi Fly, eller lalla deras rof?

Den andakt, som med hårmadt ljud För verlden, höjer sig till Gud,

Att sina ofler Honom båra,Men tråder, vid begårens bud,

I tysthet lastens gråns för nära;

Det högmod, som i lyckans famn Utaf en tanklös stolthet svåller,

Och som föraktets blickar fåller Ner på ett oföråldradt namn;

Den blick; som, misståanksam och mulen, I Misantropens öga bor,

Når menskan han en djefml tror,

Och dageri ur Tartaren stulen;

Den låghet, som sin lyckas höjd I sina skatters dyrkan såtter,

Och genomvakar sina nåtter,

Förhungrad öfver guldet böjd;

Den låtja, som sitt ©ffer gifver A t syslolöshetens behag,

Och sjelf ett sömnens offer blifver Vid hvarje nyttigt företag;

Det skryt, som dånar, för att fylla Med sina storverk jordens ring;

Det toma prål, som vet förgylla Med stora ord — ett ingenting;

.Den knarrighet, som allting lastar;

Den sjelfklokhet, som allt förstår,

Den afund, ¡som förtretad går Och sina mörka ormar kastar I dygdernas och årans spå?;

Den illska, hvilken ingen mödaOch ingen nedrig stempling spar,' Att med förtalets dolkar döda Behaget af förtjenstens dar —'

Allt, hvad vår jord föraktligt har, År föremål för dina sånger,

Och dårskapen, som du beler,

Af löjet ser sig tråflad mer,

Ån af en sen och oViss ånger.

Så lår, Thalie! dih glada röst,

Till din och mensklighetens heder,' Mer vishet åt ett villadt bröst,

Åt samhållet mer rena seder,

Och tvingar oförnuftets brott Att mer och mer sig undandraga Den verld som 1er, och denna aga Som krossar ej, men smårtar blott; Så har Moliere med löjet slagit De dårskaper, den brottslighet,

Som han ur menskchjertat dragit, Och från en tråifad mensklighet Ohinnelig han flygten tagit Till en beståmd odödlighet.

Ja, Sånggudinnor! må Ni dröja,' Belönta, i mitt fosterland!

Må edra sånger oss förnöja Uti det Tempel, Gustafs haudPå Målarns långe g!6mda strand

o

At eder dyrkan velat höja!

Om någon gång vid Fjållbons skick, Når trög han till ert samljud gick, Kanske misströstande J stoden j Så ljusnade med skål er blick,

Når med Christina och med Oden Er dag en renad himmel fick.

En åldrig Bard J ännu finnen,

Af yngre följd i våra dar,

Som först åt edra våckta minnen Ett långe saknadt offer bar;

Och J hos Odens Skald exempel Af Svenska Snillets rikdom sett,

Och af det språk, hans hand har gett Fullkomlighetens sista stempel.

Når till Odödlighetens tempel,

Äf sina vunna lagrar höljd,

Han går att eder saknad lifva,

Må hans förtjenst ett mönster blifva För mången lycklig efterföljd!SÅNG

I ANLEDNING AP

GUSTAF I I I : s STOD,

då den aftåcktes d. 24 Jan. 1808.

Majorque vidcri coeplt*

Hon*

Hvarför, Svea, denna Högtidsdagen1 Dessa fanor, denna fikna hop,

Dessa glädjens spridda segerrop, Denna andakt öfver anletsdragen, Dessa Hofmån i sin skrud Dessa Krigare i leder? —*•

År den Fest, som du bereder5 För en Hjelte, eller Gud?

Sånggudinna! Blicka tier till stranden; Se, hvar bilden af din Afgud står! Sådan kom han uti segerns spår,

Med Oliven i den sträckta handen. Mins du honom? Det var han, Denne store Man på jorden, Denne store Kung i Norden, Sverjes förste Medborgsmaii.Knåböj inför Stoden; stäm din Luta;

Sjung om Gustaf; sjung min enkla sång! Till dess Snillet höjer sin en gång,

Och Hans namn en rättvis gård far njuta. Samla från Hans flydda dar Dessa höga Minnen åter,

Som Hans Fosterjord begråter,

Och Odödligheten har! /

På en Thron, den långa stormar skakat, Hvem gick opp, att kufva deras dån,

Och med lugnet, som Hän spred derfrån, Var belönt för det, Han sjelf försakat? Verlden detta mönster fann Hos ett Folk, som nyss vid Belten I sin Konung dyrkat Hjelten,

Och i Hjelten Menniskan.

På den strand, der tre Gustafver hvila, Och der Svithiod, under seklets lopp,

Reste, tacksam, deras Stoder opp,

Glöm hvad blod, som flöt för inhemsk bila; Glöm, hur Fanatism och Brott,

Hur en låg Regeringslvstnad,

Tvungo pligt och lag till tystnad,

Så från Tempel, som irån Slott.Ifrån Manhem Endrågten var jagad, Statskroppen af tunga fjettrar led,

Och, hk Promethé, sig plågad vred,

Långe ren af Tvedrågts-örnen gnagad.

I Herkuliskt Majeståt

Gustaf kom — och Hydran blödde;

Kom — och Afunden förödde;

Gick — och hennes harm förlåt.

Så var Gustafs första Lager skuren I en seger, vunnen utan blod;

Och Hans Folk svor Segrarns ådelmod Samma kärlek, som Hans namn var svuren. Sådan var den höga rått,

Som Ilans snille sig förvårfde Till den Spira, som Han årfde Med förtjensten af sin ÅtÄtt.

Sanningen, på jorden lackad föga För den stråle, kanske ännu svag, Hvarmed hon till en fullkomnad dag Söker vån ja mensklighetens öga,

Som, når Spiran ger den skydd,

Gör af Kungarna Trajauer;

Gör af Folkslagen Spartaner,

Når dess röst af dem är lyddjSanningen — steg fram och gaf åt Thronen, Gaf åt (¡¡us T AF, denna såkra vakt,

Som beskyddar med förnuftets makt Hvar/e laglig frihet hos Nationen.

Trots ditt rop, du mörkrets Tolk:

<(Kung! Din Thron dervid skall vackla! Stållde Gustaf ljusets Fackla Fram emellan Sig och Folk.

Såg du, Medborgsman, de hvalf som stängde Offren, hvilka, för ett misstänkt brott, Statskonstens och Hämndens grymhet nått? Hörde du, hvad rop i dagen trängde?

Såg du bojan, som hon drog,

Svagheten, som tusen gånger,

Straffad af sin skymf, sin ånger,'

Var ändå ej straffad nog.

Hvilken störtar hvalfvet, lossar bojan?

Hvem ger åter Oskulden sitt stöd,

Menniskan sitt värde? — Gustaf böd, Lugnet spriddes,- åfven ner till kojan.

Lagens bokstaf Blef bestämd j Uppsåtet allena — måttet Mellan straffets höjd och brottet,

Och förlåtelsen hans hämd.Gamlä Brödrahatet tvang han tiga,

Han förente skilda Böners ljud,

Att från samma bygd till samma Gud Ifrån skilda Trosförvandter stiga.

Huru starkt ett Samhållsband Fåster Folkets väl vid Thronens,

Når det knyts af Religionens,

Ej af Årelystnans hand!

v

Hvilken är den storhet, verlden drömmer? Hon beundlrar blott den hand som slår, Icke den som helar hennes sår;

Och för blixtens ljus hon dagens glömmer. Hjelten är dess helgedom:

Blod och svärd hans prakt ooh styrka* Ånnu samma bragd vi dyrka,

Som fick segertåg i Rom.

År det han, soin jordens hopp bedrager., Når han, skrytande med hennes väl,

Lugn och sällhet henne' undanstjål För ett blad af en fåfånglig lager?

Nej, om, våpnad mot förtryck,

Han går fram, att blodet spilla, Blundom då för Slågtets villa,

Och förlåtom Årans nyck.Kriget öfver Norden åskan välte,

Svea blödde — Menskligheten teg. Gustaf främst bland sina Kämpar steg, Ocli ifrån Lagstiftare blef Hjelte,

Stolt af denna här, som slet Segerns krans ur stridens fara,

När den stridde, att försvara Konung och Sjelfständighet.

Gifs en stund, då ödets åskor sprida Årans sken kring verldens Store Mån? Gustaf! åfven Du har pröfvat den.

Om Din hår stod tvekande att strida;

Om ännu mot Thules kust Nya stormar börjat ryta;

Om en stund Du önskat byta Kojan mot Din Throns förlust;

Verldeil såg likväl i öfverflödet Af de faror, som förföljde Dig,

Hur en själ, som sjelfberor af sig, Trotsar dem, och segrar öfver ödet;

Hur en Son af Wasas Ått Stod, bland dödarna och sveken,

Lika stor i Bardaleken, »

Som i Fridens tänkesätt.Ifrån Uttis fålt och Svensksunds bölja Segern helsat Dig med namn af Stor, Når Du kom, vid sidan af en Bror, Yårdig namnet, som hon valt att följa.’ Åran, trogen vid Din hand,

Trogen Tauriens Catharina,

Gaf, af begges bragder, Dina Sårskildt hågn på Auras strand.

Följd af Friden, som Du återförde,1 Lagerkrönt, till Svithiods glada bygd, Från dess Söner i Olivens skygd Du välsignelsernas genljud hörde.

Så i andra Tiders famn,

Når den blodiga Bedriften Sånks till Hjeltarna i griften,

Lefver än Fridstiftarns namn.

J, som Staters glans och rikdom föden,' Fridens Barn! J Näringarnas Tropp! Det var Han, som fyllde edert hopp, Som ej mer ger ljus åt edra öden.

Men hans namn är hördt med fröjd Ifrån Plöjarns vända tufva,

Ifrån jernets öppna grufva,

Ifrån hvarje skyddad slöjd.

\Herrskare! Den dom en gång skall gälla: Hvar förtjenst, J fört ur glömskans famn, Blir en väktare för edra namn.

Mindre är en stor Stat, än den sälla. Dagen vek från Latiens jord Med Augustus, — mörk blef qvållen; Gustaf uppgick, — ljus blef ijållen Af vår isbelupna Nord.

Snillets Son! som någon Sanning tånkte,' Någon Dygd i värdig hägnad tog,

Någon Fördom ner i stoftet slog,

Någon vinst af Ljus åt verlden skänkte! Hvilken lönte Dig för den?

Han, hvars blick förtjensten följde,

På hvad rum hon sig ock döljde,

År ej mer. O, gråt din Vän!

Åfven du, o Svenska Sångens Tårna! Alltid Gustafs kåra föremål,

Du, som dragen,.lik Magnetens nål, .Trogen följde denna Polens stjerna!

Du blef stum. — Ja, hvilken sång Skulle öfver Lethens bölja Måkta honom värdigt följa I hans höga ether-gång? Helgen, Minnets Döttrar! Gustafs åra.

Af Behagen fostrad vid ert sköt,

Med den lager, Han i Striden bröt,

Gick Han fram, att åfven Snillets bära.

Med sin Demosthenska röst,

I och utom edert Gille,

Segrade han, når han ville,

Åfven på hvart våpnadt bröst.

Så förspreds till alla i hans Rike Dagen, som hans blotta äsyn tåndtj Och hvem gick vdl bprt från sin Regent, Utan högmod, alt ha sett en Like?

Öfverallt var Gustafs namn Ett högtidligt lof till möte,

Så i Samhålls-lifvets sköte,

,Som i Årans höga famn.

Nej, mitt Fosterland! Gråt Gustafs minne! Agget röt — och Gustafs dag var spild; Men Han lefvat opp i denna bild,

I hvart ådelt, och livart tacksamt sinne. Våpnad emot alla prof,

Har Han fyllt sin höga bana:

Hvarje Storhet var Hans vana, Verksamheten Hans behof.Ryktets högre bragder Honom väckte; Stor i nåd, och myndig i. sin Lag, Skonade Han menskan, som var svag, Glömde felet, håmdens fackla släckte. Så, med visheten i arf,

Styrde Han dfe Göthers bygder; Med Regentens högre dygder Prydde Han sitt Tidchvarf.

J som styren, J som stiften Lagen! Mitinens, vid Lagstiftarns Årestod, Huru Rättvisa och Ådelmod Af Hans lynne voro hufvuddragen;

Hur Han allvarsam och mild,

Utan att från målet vika,

Var irån hjertats hårdhet lika,

Som från sinnets vekhet skild.

J, hvars händer helgades åt svärdet! Glömmen ej vid Segrarns Årestod,

Att det icke varit Likars blod,

Som af Hjeltens bragder höjde värdet; Att eu tacksam efterverld Högt Hans vunna pris skall ¿stegra; Ty Han lika vetat segra Med vålgerningar, som svärd-Vid Hans vård, som återställde Friden,' Prisen, Söner at Hans fosterjord!

Denna Sol, som i vår kalla Nord Lyste, värmde, och försvann ur tiden,

I sin nedgångs timma skymd, :

Af sin samtids otack lönad,

Går den åter opp förskönad1

I en mera rättvis rymd.

\

Frid och mensklighet från jorden flygta; Åfven Svea ibland åskor står,

Hvem skall en gång läka hennes sår?

Hvem skall rådda henne, den betryckta? Hoppas, gläds, min Fosterbygd!

Att ännu åt dina öden Vinna, hvad du har af nöden:

Gustafs snille, Gustafs dygd,’

Men, i glansen af en räddad åra,

Som jag ser, i aningarnas hopp, öfver Skandinaviens kust gå opp,

Hvems är Stoden, som står Gustafs nära? Hvem, ännu i moln förhöljd,

Skall ge Gustafs verk sin stempel.. Och en gång i Minnets Tempel Lönas för Hans efterföljd?Till Begrafnings-iMusiken

vid

Ha NS K ongl. Höghet Kron-Prinsen, CARL AUGUSTS

Jordfästning i Riddarhol/ns-KyiLari d. i5 Julii 1810.

Förra Af delningens

Svea! En lofvande morgon dig väcktej Lugn stod din Thron vid sitt nyvunna stöd.' Hastigt hvad ljungeld ditt öga förskräckte! Gud! hvilka Öden, Carl August är dödI

Han, som förHjeltens verf, för Fridens stilla dygder; För kraft och sinneshöjd, för mensko värde känd,

Af Ryktet bådades för Manhems tryckta bygder, Och kom, enSkyddsgud lik, till deras räddning sänd,'

Han, som du kallat iram, det sorgsna skick att byta,' Som tyngde, Fosterland! ditt trötta hufvud ner,

Som kom, att Polens folk till Bröder sammanknyta j Han är ej mer!I de dar, som flytt, som stunda, Allmakts Gud! hvem kan utgrunda Gåtan af din höljda dom?

O! så långe menskan drömmer, Glådjens bågare hon tömmer;

När hpn vaknar, är den tom.r

/

Hjeltar, Statsmän, Folk och Länder! Skola evigt ödets händer,

Hvad J byggen, störta ner?

När s.kall Tidens stormvind tystna? När skall Lugnets Herre lystna Till den bön, som Jorden ber?

J stoftets qvalbésökta Söner!

Hvad våldsmakt tacken J för eder dystra lott?

Er blindhet eller edra brott?

Den hand, som edra verf med ingen framgång kröner, Som edra dygder aldrig löner,

C), sågen: År det slumpens blott?

Det Sinne, som dyrkade, Från forntida verlden. De storverk hon gjort; Det Hjerta, som' yrkade,

. Trots agget och flården, Allt ådelt och stort;Det Snille, som syftade Beständigt till ljuset Ur fördomens natt;

De händer, som lyftade Förtjensten ur gruset y Der blygsam han satt;

Det Löfte, som frejdade Föt framtida öden,

0 Svea! ditt namn — Fäll tåren, du hejdade;

Allt rycktes af Dödeu

1 grafvens famn!

O, hvem skall nu stöda I sorger och möda Vår Kung och vår Far? Hvar finner hans Rike Den Saknades Like För kommande dar?

O Du, som kom ifrån Norrjes fjäll, Att göra såll Den Svenska suckande jorden!

Ack! med en enda och krossad själ Dig bjuder Norden-Ett tungt Farväl!Sednare Afdelningen.

Herre öfver lif och' döden!

Du, som styrer folk och Land, Öfver Fosterjordens öden O, förtyng ej mer din hand!

Se till tårarna, hon gråter:

Bjud —- och hon har lidit nog«' Skånk den sällhet stadgad åter, Som du en gång gaf och tog!

Når blef åt grafvens natt en Furste öfverlåten,' Så prydd af sann förtjenst, så stor af egen dygd? Och når — o tvifvelsmål af sanning och af blygd! —; Når blef Hans mistning så begråten Af kånslan för en Fosterbygd?

Kånsla för en Fosterjord!

Må ännu, i Göthens bygder, Samntä kraft' af'dina dygder, Samma åra blifva spord!

På din vink vi sågo Hjelten Framgå, som en Meteor.

Alla gladdes: Han är vår! -Han är vår: genljödo fålten*Men DÖden ropte: Han försvinne, Den Prins, som Svérjes Afgud var!

Han föll — och Griften sluter inne' Vårt Hopp, vår Älskling, vårt Försvar!

Han föll — men dyrkadt skall Hans minne I Svithiod evigt dröja qvar.

Älskade, gode, förklarade Ande!

Kort bland oss lyste Din jordiska dygd.

I våra tårar en lindring Dn blande.

Svåfva, Seraf! öfver Skandiens bygd.

Trösten, som Lidandet saknar på jorden, Visas af Hoppet i Andarnas verld.

Hyllad ej mera, som Arfving af Norden, Tag, som dess Skyddsgud, vår ombytta gård!ORD,

afsjungna i

DERAS KONGL, MAJESTÅTERS

OCH

DEN KONGL. FAMILLENS

HÖGA NÄRVARO,

Vid en Fest på Börsen d, 22 Januari 1811.

Lrlåds ,Svea! — Länge nog den molnomhöljda tiden Flög tung och blodig iräm, med gisseln i sin hand, Och jagade ifrån din strand Förflutna dars behag, och Sållheten och Friden. Förödelsernas storm tjöt vild i dina ijåt;

Ditt Lejon lutadt stod mot branten af sin fara. — Hvad skulle nu dess öde vara,

Om Carl ej råddat det*?

Sen Han dig helgat 6in Hjellliga lefnad,

Steg Han, ny Nestor, på Wasarnas Thron: Hoppet om sjelibestånd, ära och trefnad,

Gaf Han på nytt åt en råddad Nation.

Hell Dig, vår Konung! hvars dygder vi dyrka; Hell Dig, vår Drottning! 6å ålskad och mild; Hell denna Furste, vårt Fosterlands styrka, Carlarnas arfving och Carlarnas bild!Prins! Svea Folk dig lielsar. Kom, lagerhöljd tir striden, Med fyllda hopp, med friden, Gör Norden lugn och såll.

Hjelte! Känn Manhems Söner.' Blif Far för Fosterbygden,

Och deras tack dig löner,

Och då, hur glad din qvåll?

Men Hjelten vijl en hand, som jagar från hans panna Bekymrens sammanförda tropp,

Når till sitt stora mål, det ådla och det sanna, Han sträcker; dagen lik, sitt lopp.

Denna höga lott, Furstinna!

Blef af Ödet dig beskård.

Du är född, att hjertan vinna; Tag i dag — tag deras gård.

Hoppet lofvar: Du är vorden Denna återfunna lånk,

Som skall vid den Svenska jorden Fåsta GJådjen, Himlens skånk.Kommen, son* fordom Saturnus och Rhea, Bjuden Behagen kring fjållarna qvar, Gören den Thuleska Himmelen klar.

Då skall det gamla, det råddade Svea Tacka ert minne för gyllene dar,

»Tacka för frihet ? för allt, — för Oscar.FRÖKEN

yiRGINE CHARLOTTE GYLLENBORGS DÖD.

Så förrådisk är er vår,

Unga Döttrar af Behagen! Stannen, fållen saknans tår,'

Af er Syster afsked tagen;

Hon är ryckt från er och dagen.

O, så sviker glådjens hopp,

Som er målar lifvets öden.

Lyften blott dess förlott opp,

Och hvad sen J? Q valens tropp, Och i deras fotspår Döden.

Ungdpm, Oskuld och Behag,

Allt hvad redbart lifvet åger, Ligger, med ett enda slag, Störtadt ner på Dödens låger.

O hvad båta dessa frön Till talanger och till dygder, Hvilka Flickan, god och skön, Odlar till sitt hjertas lön,Och till glans för sina bygder? Från hvad öden är hon frålst? Skördens timmar henne dåra. Hårjams fötter, liksom våra, Trampa då på blommor helst.

Axet vid sin mognads timma Står i sommarns ljusa drågt, Helsadt utaf solens strimma,

Och af vindens friska flägt; Snart på fåstet molnet tågar Haglet störtar ner ur skyn, Odlarn genom tåren frågar: Hvar är nu Din hand, Försyn?

Ve dem, dessa stormens ilar, Att de brodden brutit af,

Eller väl dig, att du hvilar, Flicka, i din lugna gr af!

Det är ej i denna verlden Alla sjålar trifvas väl,

Eller kånde väl din själ Tidens låttsinne och flården, Som från dygden lyckan stjäl? Afunden, som gillrar stegea För förtjensten, hvar den går, Inbillskheten, som förstår Ingen annans, än sin egen,Tadlet, som i andras spår Jemt sin skarpa gissel hviftar, Falskheten, som fårgor skiftar, Högmodet, som ser blott sig — Allt var fråmmande för dig.

Nej, ditt hem var icke jorden, Och för tungt för dig dess band Nej, din själ var danad vorden För ett lyckligare land.

På din korta lefnads bana Gick du fram med jemna steg, Dygdens öfning blef din vana, Anspråkslöst ditt värde-teg. ömt och ådelt var ditt hjerta, Der stod skrifven djupt den ed, Att vid hvarje likes smårta Trösta den, och lida méd.

Blygsam, som en ung Réseda, Stod du lockande. Som den, Visste du att dig bereda I hvar kånslofull en vån.

Du skall blomstra opp igen. Bdrjarns hand skall fröet freda Till den stora morgonen.Allt hvad redbart lifvet äger,'

Ungdom, Okuld och Behag, Ligger, med ett enda slag, Störtadt ner på Dödens läger;

Icke mera denna röst,

Förd på harmoniens vingar,

Till en sann förtjusning tvingar Känslorna i våra bröst.

Denna lätta hand, förkolnad, Icke mer på harpan slår,

Glömd och florbetäckt den står, Endast rörd af minnets vålnad, Som förbi dess strängar går. Mörk och sörjande står lunden, Der, på Målarns glada bygd,

Du fördrifvit sommarstunden I förtrolighetens skygd.

Dit Din ande. från det höga Någon midnatt sånke sig,

Kysse tåren från hvart öga Som i drömmen möter dig. Hviska der, hur Sorgen föga Båtar oss i lifvets darj Såg en dyrkad Mor och Far,' Såg en älskad Bror och Syster,' Att blott vännen? graf är dysterFör den vån, som lefver qvar; Såg, att den, som ren ät döden »

Har betalt sin offergärd,

Icke vill mot jordens öden Byta bort sin bättre verld •

Och att den, som dömdes gråta Öfver lifvets mörka gâta,

Skall en glad ersättning fä I upplösningen derpä.,

Sen lät tröstens förlott falla Mellan er, der skrifvit står,

Att J skolen mötas alla.

Men förrän du. återgår,

Lik en tidig morgonstjerna,'

Opp i evighetens dag,

Sänk din blick med välbehag Pä den runa, sångens Tärna Ristade med konstlös hand På din gömda urnas rand.Ja, hon hvilar. Hon har slumrat redan I den sömn, oss alla förestår.

Du som gråter, du som kånner svedan Af det grymma ödets gifna sår,

Sådan är alltjemt dess blinda delning, Sådant är vår framtids falska hopp:

Sållan — sållan mera än en telning,

I sin knoppning ryckt af stormen opp.

Hon var ålskad, denna sörjda Maka,

Hon är saknad, och förtjent deraf, Sållheten förrådisk tog tillbaka Hvad den en gång dina dagar gaf.

Minnet skall ej hennes rykte finna Ibland stojet af-en fåiång verldj Blott i din, var hon en skaparinna Af en sällhet, som, förutan il^rd,

Var er begge desto mera vård.

Det är skalet blott, som verlden idömmer, Alltid liknöjd, hvad der inom fins;

Sjålens värde, som med köld hon glömmer, År hvad vånskapen med saknad mins.

Detta ågde hon, som nu försvunnit,Och den tår, du hennes minne ger,

. Vittnar om dess ådia hjerta mer,

Ån det lof, hon på sin aska vunnit. Trofast vån, välgörande och god,

Vid sitt kall af sina plikter bunden,

Mötte hon med lugn den mörka stunden, Och den glada utan öfvermod;

Mötte hon ståndaktigt sina öden,

Och med styrka målet för dem —- Döden. Och för hvem är denna dygd väl stor, Om ej för en Maka och en Mor?

Hennes hjerta — kan det förevitas,

Om det blöder, når hon går att slitas Åfven från en jord, der qvalet bor?

Åt dess stormar lemnar hon tillbaka Sina Vånner, sina Barn, sin Maka.

Hvilka skola deras öden bli

Få en jord, irån hvilken hon är iri?

Men hon hvilar. Hon har slumrat redan I den sömn oss alla förestår Torka tåren, sök att döfva svedan Af ditt grymma ödes gifna sår.

Du har skådat lifvets tårda gnista Långe kåmpa mot iörgängelsen,

.. Långsamt tyna, ilåmta opp' igen ' I din Makas blickar, tills den sista Föll på dig — och död«n slåckte den.'Här är stunden, då oss styrkan tryter, Då den tröst, hvarmed förnuftet skryter, aAtt den lidande ett uselt land ÄUti döden mot ett båttre byter»

År en staf i en förlamad hand.

Men ändock — fast ödslig är din boning, Fast ej glädjen dröjer mera der — Återstår dig ännu en försoning Med förlusten, som ditt hjerta bår: * Dessa små ha än ej lärt att känna Deras mistning. — Du, som erfar denna, Ånnu är ej all din sällhet spild,

Ånnu liar du qvar en tröst i smärtan: Den, att trycka uti deras hjertan Denna Moders, denna Makas bild.

TIIiIiGråt icke; lår att sakna och att lida!

Tag dcrina tröst, jag vet den är ej stor; Men, bjud en annan vandra vid dia sida,

Uti en verld, som Lidandet bebor?

Har du ej hört, hur Såningsmannen klagar,' Når solens strålar helsa jemt hans skörd? Han ber till himmelen om mulna dagar,

Och han är lycklig, når hans bön är hörd.

Det gör ej menskan; hon ej det behöfver; Men alla — alla äro Såningsmån.

Den skörd af dygd, som vi till slut ha öfver Bekymrens stunder tacka vi för den.

En Systers sållskap miste du på jorden;

Våg din förlust mot hennes såkra vinst.

Ifrån den stund, hon är odödlig vorden,'

Såg, om din vågskål icke våger minst?

Se icke blott en vån af döden hårjad,

»

Som, plantan lik, refs långsamt från sin rot; Se åfven der en Seglare som, berjad,

Har gått i hamn vid stranden midtemotl

£Du har två stöd i Minnet och i Hoppet Emellan dem gå, tröstad, lifvets stråt Fram till det mål, dit alla hasta

loppet Der mötas de, som stormen skilde åt.

Emedlertid har Dygden sina segrar,

Fast hon sin kosa på den vågen styrt,

Der Hoppet priset på hvar sällhet. stegrar,

Tills Minnet en gång köper dexi för dyrt.

Ja, ödets eder äro en gång svurna:

De skola slita9 — alla jordens band.

Men når du blomsterströr din Systers urna,

¥ t tröstens Engel råcka dig sin hand.

Gråt ej. — Det sår, som blöder, skall han hela, Och skånka dig,' för din förlust, en vån,

Som skall din smårta eller glädje dela.

Och jag kan vittna, att Du åger dea.QVINNÄNS VÅRDE.

([Efter Schitler.')

trifvorii åt Qvinriän deil dyrkan j hori kråfver! Himmelska rosor i lifvet hon Väfver,

Våfver derl lyckliga kårlekens bänd.

Slöjäd af Gracer, med heliga händer Känslornas skönare låga hon tänder*

Tänder och vårdar dess» eviga brandv

Öfver Sannings-grånseri stråfvar1 Evigt Mannens vilda håg,

Och hans tanke redlös sväfvar Bland passioner, viiid för vågi Efter njutningar han fäktar I eii tom aflågsenhet,

Och siri yra drömbild jäktar Till deri fjermäste Planet;

Meii med en troilblick, mer mäktig än dageiif Qvinnor, J flygtirigen varnande dragen Åter till Ér, —' till den jord, hari bebor* Inom er höfsamma möderne hydda,

Den edra blyga Penater beskydda,

Blefven J trogna Näturen, Ef MottMannen, våldsam, allting klandrar; Trotsigt är hans ögonkast;

Vild han genom lifvet vandrar;

'Fiker utan ro och rast;

Bygger planer, ratar alla;

¡Vexlar önskningar och hopp:

Liksom Hydrans hufvun falla,

Och å nyo växa opp.

Men med ett rykte, hvaraf de ej skryta,' Flitigt de älskvärda Qvinnorna bryta Ögonblicks-blomman, med omsorger närd;

Och fast den krets, der de verka, är trängre; Skapa de rikare, skåda de längre Både i Diktens och Sanningens verld.

Egoist i fröjd och smärta,

Mannen, kall i sin passion,

Känner, tryckt till Qvinnans hjertaj Icke kårleken som hon.

Ej, som hon, han helt sig skänker.

Hvad är hans mot hennes tår?

Hvarje kamp mot ödets ränker Mer hans sinne jernbeslår.

Men-, lik .¿Eoliska Harpan som klingar;

'"Ljuf, når hpn rörs af Zefiremas vingar > Sådan är Qvinnans sympatiska själ.— 6g —

Ömt och bedröfvadt, vid taflan af qvalen, Slår hennes hjerta, — och slön ur ovalea Af hennes öga en perla sig stjäl.

Inom Mannens herravälde Bjuder styrkan rått och skål.

Schytens vapen domen fällde;

Persern med sitt gull blef trål.

Hvad förmår begären hämma,

Med hvarann i evig split?

Eris med sin stråfva stämma Jagar bort hvar mild Charit.

Men med behagen, som segra öch röra, Qvinnorna spiran i sed-verlden föra, Släcka den härjande Tvedrågtens brand, Tvinga de krafter, som vidt äro skilda, . Att till förenade former sig bilda. —*

Allt lyder Qvinnans allemåktiga hand.ALONZO DEN TAPPRE

O C II

SKÖN IMOGINE.

En Krigsman så båld och en Fröken så grann, De suto tillhop i det gröna.

De sågo med ömma begår på hvarann.

Alonzo den tappre, — så kallades han,

Och hon, — Imogine den sköna.

«Ack!» suckade han, (<ack, j morgon jag går I fremmande lånder att strida.

Snart rinner för miß mer ej saknadens tår!

En rikare friares helsning du för,

Och han för mitt run* vid din sida. Ä

<(Tyst, grymme! Tyst, grymme!)} varlmogines svar, <(Och upphör att orått mig göra!

<(Den heliga Jungfrun till vittne jag tar,

<(Att, lefver du; dör du; — min hand, mina dar <(Blott dig — eller ingen, tillhöra.w

((Om nånsin begärets och fåfängans bud (<Mig från jnin Alonzq förleder}

®Mitt högmod, min falskhet, dem straffe då Gud! <(Din vålnad hos mig, i min brudJiga skrud,

(<Då sätte sig, — fordre tillbaka sin brud,

KOch rycke i grafven mig neder! BDen tappre sig slet irån den sköna i gråt,

Och drog till de heliga landen;

Men knappt årets tider följt solhvarfvet åt,

Så kom £n Baron, uti lysande ståt,

Och tillböd åt Imögine handen.

)

Hans skånker, hans guld, hans förledande skick Snart kommo dess eder att vackla.. r-Han störde dess hjerna,, han tjuste ¿less blick, Dess flygtiga hjerta i snaran han fick, '

Och snart tåndes bröllopets fackla, v

Och nu hade Presten vålsignat vårt par.

Ren dracks ur det guldprydda hornet,'

Och bordet sitt öfverflöd svigtande bar,

Och löjen och skåmt gåfvo lif åt en hvar,

Når — tolfslaget dånar från tornet.

Då, hos Imogine, först med håpnad blef spordx * En fremmande sitta obuden.

Orörlig han salt, utan lif, utan ord;

Hans ögon ej våndes kring gåster och bord, Han hade dem spånda på bruden.

Hans hjelmltatt var sluten, gigantisk lians längd, Hans rustning var svartgrå, som jorden.

All fröjd, vid hans syn, är ur högtiden trångd, Och blå brinner, lågan från lampornas mångd, Och hundarna fly under borden.Med tystnad ooh rysniilg en hvar honom ser.

Af skräck sitta gästerna stela.

Till slut sade bruden med båfvan: (<Jag ber.-<(Fäll, tappre herr Riddare, Stormhatten ner, «Och värdes välfågnaden dela!»

Hon tystnar, och Riddarn, som bruden befallt, Låt hjelmen frän hufvudet falla.

Men Gud! hvilken syn! hvad förfärlig gestalt! Hvad ord målä häjpnan, som rår Öfver allt — En dödskalle visas för alla!

Och opp sprungo alla n*ed skråckiulla rop,

Och fasa och vämjelse kände.

Af rysliga maskar en slingrande hop

Kröp ut och kröp in, genom tinningens grop,

När spöket till bruden sig vände:

<(Se opp! känn Alonzo!w var vålnadens ljud, . <(Förråderska! mins dina eder!

Ditt högmod, din falskhet, dem straffar nu Gud! Min vålnad hos dig, i din brudliga skrud,

Nu sitter och fordrar tillbaka sin brud,

Och rycker i grafven dig neder. w

Sin arm kring den häpna nu lindade han; Förgäfvés dess jemmer man hörde.

Och fort, med sitt rof, genom jorden försvann. Ej någonsin åter man Imogine fann,

Ej spöket, som henne bortförde.Snart dödde Baronen, och alltsen hans slott Stått öde i långliga tider;

Ty sagorna såga, att Imogines lott År der, att, till eviga straff för sitt brott, Begråta det öde hon lider.

Hvart är fyra gånger hon syns der igen, Når midnatten spåimt sina vingar;

Med bröllopshvit skrud hon då visar sig än, Och skriker, når benrangels-riddarn, i den, Kring dånande golf henne svingar.

Kring dem dansa spöken med rysliga skrål, Som blod utur dödskallar dricka,

Och stöta tillhop hvar sin multnade bål,

Och tjuta: Alonzo den tappre, din skål!

Och skål för din trolösa flicka!®#o o#o e# o o# o ©# © ©#©©#© o# o ©# ©

SJÖ-ANDARNA.

(Efter Tyskan af Amalia v. Imliojf \)

Bland klipporna är stormen väckt,

Och störtvågen stranden sköljer.

Så mörkt, som andarnas nattliga drägt, Det tunga molnet kring nejden sig sträckt. Och vandrarens gångstig höljer.

De höstliga vindar susa,

Ocli deras vingar krusa

Den blåa, stigande ¡sjö», ,

Ur molnena stjernan gjnyger,

Och' långsamt yrar och flyger Den silfverflockiga snön.

Når nattens mörker, tjockt och kallt? Kring Ullins kullar sig breder;

På stranden, sköljd af vågornas salt,

En irrande, enslig och mild gestalt Den rådda kärleken leder.

Dess* lockar flågta för vinden,

Når, hastig och skygg som hinden,

Till natthöljda dalen hon går.

Der spejar hon vildt, och kallar,

Och svar från fjellarnas hallar Af vindens suckar för.Såg, hvi Allona så ensam går Bland Ullins frostiga granar?

Det hemska norrskenet fjerran slår Sin purpurflamma i hennes spår,

Söm blott förskräckelser anar.

Hvem söker hon denna stunden? Cathullin, Jågafn i lunden. •—

Hon från en mosslupen ek Har sett, två nåtter i dalen,

Hur från den ödsliga salen En slocknande låga vek,

0ch der på klippan, brant och bar, Som suckande vågorna dämmer,

Hvad är, som henne i klädnaden drar, Som smekfullt henne vid handen tar, Med stilla hviskande jemmer?

<(År Luath ännu mig trogen?

<(Går än Cathullin i skogen ((Till skygga rådjurets jagt?

(<Gick han från hembygdens kullar (<Att irra, der vågen rullar <(Mot strandens dimmiga trakt?

<(Ack! aldrig mer den skygga rån ®På hembygdens kullar han jagar.

((Så hemskt, så sorgligt är hafvets dån; ®Hvar våg bår en olyckssuck derifrån;((Hans jagthund tjutande klagar.

*Förr följde den, glädtig och trogen,

<(Sin kograde herre i skogen;

<<;Nu gar den på stranden allen; <(Förkunnen, nattliga vindar,

*

((Om. böljan sin svepning lindar

Då reser sig en storm, och vild Sig tumlar vågen i sanden,

Och, våfd af nattens dunster, en bild,

En sorgsen vålnad, hvars dag är förspilld> i På vinden sväfvar till stranden.

Till sky en skepnaden råcker,

Och emot flickan han sträcker Siu kalla, vissnade hand.

Han blek 6ig sänker och höjer,

Lik stjernan, som ännu dröjer På molnbäddens lätta rand.

Med allvar i dess anletsdrag,

Sin blick han till henne sänder,

Och hviskar, likt morgonens andetag:

*Med jägarens byte ej mera jag <(Till hembygden återvänder.

<(Mig lockade aftonens töcken wAtt följa i skogens öcken tfDet rådda rådjurets lopp.tfI moln lâgo stranden och dagen ,'

<(Dâ sönk jag, ai skimret bedragen,

C(I vågen från fjällarnas topp.)}

Med utsträckt famn Alloua ber ,

Den dyra vålnaden dröja,

Som drar sig undan allt mer och mer,' Till dess hon honom försvinna ser I nattens isiga slöja.

Dä först hon ryser af fasa.

Kring henne stormvindar rasa Med klippans återskall.

Då sjunker hon, matt och betagen^

Med våld uti hvirfvelen dragen Af böljornas djupa svall.

Och när, af stormens ilning väckt,

Mot klippan störtvågen sköljer,

Och mörkt, som andarnas glesa drägt,’ Sig molnet tungt kring nejderna sträckt, Och vandrarens gångstig höljer;

Dä ser man på vågor, som häfva,

Tvä sorgliga vålnader svåfva,

Lätt som den flockiga snön.

De ömt på hvarandra skåda,

Och höja och sänka sig båda Djupt aer i den svallande sjön.'SVEA TlLt* STÄNDERNA,

1809.

Varen helsade, j Svithiods Ständer',-Af ett tryckt och såradt Fosterland, Som i dag, på Målarns gamla stränder Räcker Eder, bedjande, sin hand!

Mina kuster krigets brand förödde, Mina grånsor stängde snart en grift, Mina tappra Söner fåfängt blödde Utaö åran af ert lönt bedrift.

Nåret var h<?rt uttömci, denna källa Af mirt fordnat hjeltelikat kraft. Kommen, Söner, för att återställa Mannastyrkan,- som jag fordom haft!

Återväcken lifvet, liknert våren,

Som, sen vintern Norden ödelagt,

Med välsignelser och hopp i spårert Ger den glädje, verksamhet och prakt,

Du,- som årft det namn af dina Fädery För hvars heljd de vakat eller stridt, Deras stofi, nr jorden du beträder, Ropar högt: Gör heligt ¿fven ditt/Mildra vårman af hvar enskillt nytta,

Se ej mitt och allment väl med köld.

Yågra ej min tacksamhet att flytta Högre opp i Årans famn din sköld.

Ser du Pelaren, som ännu stöder Byggnaden, som återresas skall?

Likna Hjelten och hans Vapenbi*Öder,

Som tillbaka höllo nyss mitt iall.

Du, som skall till dina likar bård Fridens höga Evangelium,

Gif dem åfven efterdömets lära,

Fyll i samhället ditt ädla rum.

Låt ditt ljus, trots Politikens dikter,

Lysa Bröder, skingra villans flärd.

Mot ditt kall har Fosterjorden plikter;

Yisa henne, att du är dem vård.

Du, som Fridens lugna yrken skÖter Och ger Näringar och Slöjder lif,

Om du är en Åttling af de Göther,

Kom, och mig ett redligt handslag gif.

Stöd mig, stöd mig! Vefva kring din tinning Medborgsmannens sköna Eklöfs-krans.

Yet, att ditt bestånd, din krait, din vinning, Åro bundna vid ditt Fosterlands.Du, som, nård af dina tegars gröda,'

Dem du plöjer i din anlets svett,

Delar vinsten af en idog möda Med de söner, du Nationen gett,

Hvad din redlighet, din dygd betyder, Vittna håfderna i seklers lopp.

Om du stiftar sjelf den lag, du lyder,

O, bedrag då icke sjelf ditt hopp.

Öfver branten stod jag redan lutad;

Men i Manhem funnos ännu Mån.

Moder jordens räddning blef beslutad,' Kommen, Ständer! att fullborda den!

Svåren den; men icke blott att råddas,

Lik den skeppsbrutne, som på ett grund Sitter hotad, att af vågen bäddas Djupt i svallet nästa stormens stund.

Räcken då hvarandra trogna händer, Låtten bördorna för den Regent,

Som bjöd lif och lugn åt edra länder,

Och kring Thronen hoppets morgon tåndt.

Gören på mitt lidande en ända,

Resen minnesvårdar åt er dygd!

Och Välsignelsen skall återvända Hem med er, till makar, barn och bygd.

SPAR-SPARTANSKAN.

(Efter tyskan.)

«rxvarför blickar dagens stjerna <(Svept i moln, på jorden ner? <(Kårlek! Finnes för din Tärna <(Ingen, ingen sällhet mer?

' <(I hvad mörker Ödet slutitf Rymden af min framtids hopp! ((Ur de drömmar, som förflutit, (<Har jag grufligt vaknat opp. ö

Så, af saknaden betagen,

Clithia klagade och led;

Ty den rysligaste dagen — Bröllopsdagen, närmre skred. Ryslig — ty den hennes hjerta Valt till Älskare, till allt,

Var, till Älskarinnans smärta, Ej den hennes Far befallt.

Ibland Latiens Kämpar lyste Ynglingen, der Tibern flöt; Spartas murar Flickan hyste Inom sina Hjeltars sköt.Ibland alla Spartas Tärnor Steg hon lysande och klar,

Liksom Sirius' bland stjernor,

Och sin Faders högmod var.

Hon, som gjort hans lefnads värde, Fick hans hela ömhét blott;

Mot hvar Romare han närde Gammalt hat i rågadt mått.

Under dessa känslors strider,

Af Sparlaniskt högmod svälld,

Spör han Tärnan, när hon lider, Tålig, tyst och oförställd:

(<Barn! hvi blekna dina kinder?

Och hvi mörknar så din blick? Hvilka äro ódets hinder Mot din lyckas glada skick?

Gick jag ej, med sträckta händer, Dina önskningar emot?

Och, när nästa sol sig tänder,

För jag dig till altar’ts fot.»

I sin liljehvita slöja Hon sitt bleka anlet slöt;

Brutna suckar bröstet höja,

Och en tär ur ögat bröt.(<Fader! Fader!» Flickan säger,

(<Äck! jag är förlorad då.

C(Har min dyra ed derpå.}>

ccSå du röfvar mig min lycka, }>

Sade Gubben, allvarsam.

((Har du hjerta, att så trycka Mina gråa hår med skam?

Dock, jag vill dig ej fördömma.

Dig min blick välsignar än.

Hvad du felat, vill jag glömma.

Kqm, kom i min famn igen.»

\

<(Fader! dina blickar svara <(Icke mot din ömma röst.

((Helt min Far du måste vara —

((Och jag sjunker till ditt bröst.

(<Du af kärlek ser mig gråta.

<(Gif min bön ett önskadt svar!

<(Må min Ålskling du förlåta!

<(Vet, han har ditt hat, min Far!»

(<Jag förstår dig.--Gud! hvad öden!

Hvilken Dotter! — drömmer jag? Hög och stark, du valde döden För en kärlek, låg och svag.Se bekymren i mitt öga,

Kånn din Faders tånkesått.

Detta språk dig hedrar föga.

Nej, Spartanska! gör dig rått!»

Och hon slog, med samlad ståmmä, Sina våta ögon opp:

<(Fader! Bjud ej till att håmma C(Denna kärlek i sitt lopp!

<(Kan du, slåcka solens låga?

<(Kan du tysta stormens tjut? c(Då först, Fader! kan du våga <(Rycka kårlekspilen ut.Ä

<(Kan du så ditt blod förneka? •

År ej Rom hans fosterbygd? Dotter! Kan du ännu tveka Mellan åran och din blygd?

Se då dessa glesa håren,

Som ha grånat, utan flärd;

Se mig, snart förtyngd af åren, Öfvergå till skuggors verld!»

((Anar du mitt hjertas våda?

<(Det kan brista, gamle man!

<(Men att kårleken förråda,

((År hvad kårleken ej kan.<(Sparta måste öfvergifvas.

<(0, jag skyr det, som ett mord. KBlott min lyckas blommor trifraa «På den stolta Romarns jord.})

<(Hvilken afskedskalk, att tömma,' Som min Dotter råcker mig!

Gå, en skymfad Far att glömma! Gå, din Far förbannar dig!

Hoppas du, hans mördarinna, Någon sällhet än? O nej!

Du min skuggas håmd skall finna'

ÖfVerallt. —- Bedrag dig ej

i

t(Fader! vid den Sol, oss lyser,

((Ja, vid allt jag dig besvår:

<(Låt beveka dig! Jag ryser,

(<Om du oförsonlig är.

<(Någon dödlig ågde sållan,

<(Ågde aldrig, detta val!

<(Gudar, dömmen oss emellan,

<(J, som skåden mina qval!»

<(Du, som hehg kärlek hågnar, <(Hör, Gudinna! hvad jag ber. (<Med den mildhet, som dig egnar, <(Se kårleks-ofltet ner!«Skall mitt hjerta, till din ära,

«I den grufligaste strid «Lyda pliktens kalla lära,

«Och förblöda sig dervid?»

Knappt hon slutat dessa orden, Förr än styrkan henne sy ek,

Och hon sanslös sönk till jorden, Lik en lilja, bräckt och blek. Hennes rörda Far förlåter,

Säger nu hans ögonkast,

Då kom hennes lifskraft åter,

Och ¿on reste sig med hast.

«Nu Gudinnan domen fällde, Ropte hon med synbar fröjd, «Fader! återtåg ditt välde,

«Och var med din Dotter nöjd. «Men sin kärlek att förneka, «Aldrig står i Clithias makt. — «Kan du ännu häpen tveka,

«Och förstår du, hvad jag sagt?» t

«Fader! låt bekymren vika;

«Snart med pliktens tunga band «Skall jag kärleken förlika «I ett lyckligare land.<(Dit mig hoppets vingar lyfta <(Från en hatad jord, der allt,

<(Hur vi stråfva, hvart vi syfta,

<(År så tomt, så dödt, så kallt. M

<(Afskedet mig ej förskräcker,

(<Ty min kärlek stärker mig.

<(Mod! min Far, jag blott dig väcker <(Ur den dröm, som plågat dig! <(Känner du förenings-orten ((För vårt lugn? — Har du förstått? i(Åntligt står jag nu vid porten,

<(Der mig fattas nyckeln blott.)}

Så den Faderliga harmen Segern öfver Flickan tog:

Ur den slöjbetäckta barmen En förstucken dolk hon drog. tfHell mig! Nyckelen är funnen!-,. Ropte hon; (<Min Far, farväl!» — — Och på en gång var försvunnen Hennes ömma, stora Själ.SVEN och SIGNILD.

(Efter Danskan.')

I hyddan der borta, af bokar omskyggad,

Der lefde, i landtlig enfaldighet, Sven,

Med hopp till Försynen, från nöden betryggad, ,Vid sidan af Signild, hans maka och vån.

Gud dem icke åkrar och boskap förlånte;

En kåltåppa endast, en mjölkande ko,

Och hvad de med garnet på hafvet förtjente,

Till nödtorft försåg deras tarfliga bo.

♦

Men Himlen, som dalarnas redlighet löner,

Knöt hop dessa makar med lyckliga band,

Och skånkté dem dygdiga döttrar och söner, Som delade mödan med arbetsam hand.

De kånde ej flården, ej höghetens oro; .Välsignelsen gärdade kring deras tjåll;

Om söndan till kyrkan med grannarna foro,

Och somnade trötte och glade hvar qvåll.

Allfader! så bygger den fromme sin hydda; Inunder dess tak bygger svalan sitt bo;

Din allmakt täcks menskan och svalan beskydda,

w

Och skänka dem begge sin föda, sin ro.På hafsredden flitigt sitt fisknät han skötte,

Och lått rodde sönernas åror hans båt;

Och moder och döttrar på stranden dem mötte, När icke på fångsten de följde dem åt

Så foro de alla en natt, och förnöjde De vittjade garnet, tills dagen frambröt;

Till Himlen de tacksamt sin morgonsång höjde* Och vände mot stranden sitt gungande spröt.

w

Småkrusiga vågor, som årorna smeka,

Försilfras af månen, som speglar sig der;

Och glådtiga fiskar på hafsbrynet leka,

Och morgonen ljusnar kring klippor och skår.

Ä0 Sven! hur den kommande morgonen rör oss! c<Hur skön är naturen! och du är så nöjd!

C(Hur lått slinter båten— ccJa, Signild! så föi* oss <(Vår Herre igenom till Himmelens fröjd. ^

ccSven! vet du, jag tånker: H vem af oss skall var i <(Den första, som vandrar all verldenes stråt?— ccHos barnen skall Himlen min Signild väl spar ^ ccSora Gud vill!^ sad Signild, och qvåfde sin

Men hastigt är morgonens skönhet försvunnen. Det mörknar i öster — nu blixtrar det der — Bland eldröda skyar

är solen upprunnen,

Och allting bebådar, att stormen är når.«Ron dugtigt, J gossar! Sen böljorna håfva <(Och lyfta mot båten sin skummiga rygg.

«Ron raskt, hissen seglet! Du, Signild, ej båfva! (<Den Herran beskyddar i faran, är trygg.»

Och håfltigt ro fader och söner, att hinna I land, medan Signild ser, böjd mot sin arm, Med ömhet på Sven genom tårar, som rinna I hemlighet ner på dess klappande barm.

Mot barnen hon armarna gråtande sträcker:

Nu hviner orkanen — nu håfver sig opp Den tornhöga vågen, o himmel! och bräcker Med brak deras mast, och med, den deras hopp.

Och häftigt ro fader och söner, fast döden En hvar nu för ögat skenbarligen ser;

Och moder och döttrar ge Gud sina öden —

De gråta. En blink, — och de gråta ej mer.

' Och svallvågen, döf för de redligas böner,

Den krossade båten i afgrunden drog;

Och fader och moder och döttrar oeh söner Nu dricka den bölja, som öfver dem slog.

Nu äro de frälsta från jemmer och våda,

Det enda, hvaraf denna jorden är rik;

Och englarna svåfva kring klippan, och skåda Ner på dessa frommas kringdrifvande lik.

/De föra opp med sig de saligas andar,

I strålande flvgt, till den eviga ro,

Hvari sina smärtor ej skilsmessan blandar, Och der de hos Gud och hvarandra fa bo.

Och ej deras kroppar åtskiljas af hafvet, Som vaggar dem in på den fredliga strand, Der lik bredvid lik blef i stillhet begrafvet, Af gråtande grannar, i kyrkgårdens sand.FRAGMENTER

AF ETT

SKALDEBREF.

Ja, ni har mer än rått, min Fru! Jag funnit förr och finner nu,

Hur, till och med uti kritiken,

Ni tråffar liufvudet på spiken.

Min Nådiga, jag visste väl,

Att, framför andra, ni haft skål Till den anmärkning, som ni gifvit. Att skådeplatsen för den sång,

Som jag om huslig sällhet skrifvit, År mer än vederbörligt trång.

Det billigt eder undran väcker,

Att denna sållhets gjorda lof Ej upp till den af stad och hof,

Men blott till bondlandet sig sträcker Att der ej fins en enda rad Om huslighet i Stockholms stad.

Att misshugg skett, jag medger gema Men den, jag skjuter skulden på,

Det är min Sångmö, stackars tärna! Som, född på landet i en vrå,Ännu så bondblyg och så rå,

Fick detta infall i sin hjerna.

Min Nådiga skall likväl tro,

Att jag, som gammal Stockholmsbo, Skärpt henne lagen, och med råtta,

För hennes mindre varma nit,'

Att, som sig bordt, min skaldkonst såtta,' Så väl i annat, som i detta,

I högre dag och mer kredit.

Så strängt jag förehållit henne Bondaktigheten, som hon haft,

Att rodnän steg på hennes ånne.

Då kan ni tänka, med hvad kraft.

Kors! skrek jag, hur du kunnat glömma Din värdighet till sådan grad,

Att våga i en hufvudstad För huslig sällhet blott berömma Den bygd, hvars Söner, på sin höjd, Åtnjuta allsköns lust och fröjd,

Att sina finkel-supar tömma;

Som gå i smutsen upp till knän,

I deras nederrökta stugor,

Bland syrsors gnäll och ungars skrän Och näsvishet af stinna flugor;

Som söndan sandbeströ sitt golf,

Och åta middag klockan tolf,

Då man sia kål med tensked spisar,Der Herrn, emellan skål och våg g,

I röd nattmössa, tums långt skågg,

Sig i husbond-kostumen visar;

Der Frun, i nederkippad sko,

Med mod att mjölka sjelf sin ko,

Sin tjocka kaffegrådda prisar;

Der begge slumra ljuft hvar qvåll ' Bland deras kalfvar, höns och grisar, Och der om morgonen Mamsell,

I stickad stubb ocfy dusamell,

År ur sin bådd långt före solen,

För att till frukost steka gröt Åt bröderna, som gå i skolen Hos byens vårda kyrkostöt.

Aj, aj, min kåra Sånggudinna!

Du ett förbannadt spratt mig gjort, Att vilja huslig sällhet finna Blott utom hufvudstädens port.

Ack, hvad du kommit mig att darra För misskrediten hos ett kön,

Hvars gunst, till mina synders lön, Mig nåstan skulle kunna narra Ned i den stora svafvelsjön.

Och ni, min Fru, som sett min våda, Se hennes störda samvetsfred.

♦

Ni är ju färdig att benåda,

(Jag känner vackra Fruars sed)Naturligtvis är jag så med:

Vålan! förlåtom henne båda.

Hon i en enskilt bikt bekånt,

Att allt i distraktioner håndt;

Hon glömde, att i hufvudstaden År sus och dus och tidsfördrif Ett säkert prof på högsta graden Af sällhet i ett husligt lif.

Nu har hon skrifvit sig till minnes, Att ibland folk af smak och ljus En dylik sällhet alltid finnes,

Fast icke alltid inom-hus.

Hon önskar en gång kunna gifva En sång af mera verld och vett, Ån den bondaktiga ni sett,

Och der skall ni hjeltinnan blifva. Om ni har lust att höra på,

Så lyder promemorian så:

Först klockan elfva, toli på dagen Gå edra rullgardiner opp;

Ni vaknar vid er kaffekopp,

Med högmod mönstrande behagen, Naturen slöst på eder kropp.

Med sånggardin tillbakaslagen,

Ni ser i spegeln, midtemot,

De languissanta anletsdragen,

Två sköna ögon, dito klot,Med mer,* som Grätierna danat* .

Ni stiger opp. — För hela dan Har nöjet eder gångstig banat:

Först blåddra uti en roman,

Sä speja opp hvad nytt i stan,

Så utöm Norrtull promenera Med grant livré bäd fram och bak,

Sen kläda, sminka, parfumera Oeh spegla sig bad krum och rak,

Och finna klådseln reussera,

Det är att vara såll med smak. —

Och åndtlin under andras tak Man har den åran att dinera.

Der möter man sin kåra man,

Jag hoppas, iörsta gång på dagen;

(Ack! hvem är lycklig, om ej han,

Som med en dotter pf behagen Fick allt, livarmed han tysta kan Så kreditorerna som magen.)

Mot klockan sju ni stolen drar Från bordet, om ännu en lycka Ej återstår, att sitta qvar,

Och, som sig bör, hvarandra trycka.

Ni dricker kaffe, kokt på sprit,

Serveradt af mamselln i huset,

Sen far herrskapet på visit,

Hvar på sitt hall — Frun hit — Herrn dit —•

HerrnHerrn, att fördrifva middagsruset $

Frun, för att lemna sina kort I dörrlådan på alla stållen,

Der herrskapet, som man har sport,

År ute, eller råks till qvållen.

Och sen, livad nöjen tusenfallt!

Min Gud! hvad dråpliga tillfällen!

Mon Dieu! man hinner ej med allt!

Ån är man bjuden, än befallt!

På Operan sin loge man hyrer.

Der bör, män synas, för att se,

(Om just ej pjesen, man skall ge,

Likväl sin nås t as koeffyrer.

Midt i en akt man kosan styrer Bort till en dundrande supé,

Med tusen ämnen från spektaklet,

Att dermed rikta kritikaklet I tanternas société...

Ni spelar ut och grannfrun sticker,'

Ni sticker, når hon spelar ut,

Och mellanhand blir bet till slut.

Ni skrattar, gåspar, åter, dricker Båd sött och surt, och varmt och kallt; År med, och firad öfverallt,

På kur, konsert och picke nicker;

Har fasligt roligt hvarje qvåll,

.Tüls dagen fram ur östern spricker.Nu frågar jag: År den rått snåll,

Som Heraklitiskt vågar neka,

Att man i Stockholm är rått såll?

Hvad mer bevisar väl det gnåll,

Att Stockliolmte-boar äro bleka,

Ån att de sig i soln ej steka?...

Dessutom ha vi smink pch vin,

Att friska opp fysionomin ...

Hvart tog jag vågen? Slut på dagen.

I kronan brinna ljusen ner,

Och brandvakten förkunnar er Att redan klockan tu är slagen.

Från bordet opp — kör fram — kör hem!

Skönt, att få hvila ut hvar lem

Uti Paulunen, som gemensam

För Frun och Herrn — men hvar är han?

Vid spelbordet kanske? — vålan! -— x

Det är så godt, att sofva ensam,

Hoc est, förutan sin herr man .. -

Nu, om jag icke är bedragen,

Så tycks det vara klart som dagen,

Att den är rättsligt husligt såll,

Som, ifrån morgonen till qvåll,

År fri från husliga bekymmer;

Hvars hela lefnadshimmel ler;

Som ingen annan molnflåck ser,

Ån den som andras sfjerna skymmer.Med denna visa föreskrift Att följa njutningarnas drift,

Hvad högre sällhet kan man smaka,

Ån lefva med en åls vård maka,

Just som man icke vore gift...

Och tro sig gjort sin plikt till pricka, Som Far och Mor, når man fått skicka

I en pension sin kårlekspant,

Hvarom man högst har sig bekant,

Om det är gosse eller flicka?...

Ja, den är landtbons afund vård,

Som fick den lotten sig beskård,

Att ingen omsorg han behöfver Om sina barn och sina ök,

Om sina diken och sin klöfver,.

Sin gödselhög, sin ved, sitt kök,

Och som, når Juni sol sig tånder,

Får söka, undan Stockholms grånder, Ett Sans-Souci vid någon vik Af Målarfcns förnåma strånder ...

Der slår man ner sig, fågeln lik,

Ej för att så, ej för att skåra;

Men för att fa aptit — och tåra.

Så dagen kommer, dagen går.

Ni lefver lycklig är från ar,Tills en gäng är och dagar sluta; Då skall ert stoft en åra njuta,

Den ödet landtfron ej består:

Vid ljudet af en sorgsen luta, Skomakarirun och symamsell Med hvar sin saknads-tår begjuta Ert trånga bleckbeslagna tjåll.

P. S.

Såll likväl den, söm någon gång De Herrar Aderton (belöna,

Om också endast för en sång Om sållheten uti det gröna!

Men trefallt såll den, som för röna , Ett husligt lifs lycksalighet

I sin Stockholmska verklighet!

Ty honom är det som de Sköna Atagit sig att sjelfVa kröna.PRESTENS DOTTER I TAUBENHAIN.

(Efter Bilrger.')

I Kyrkherdens trådgård vid Taubenhain Går ett af de nattliga spöken.

Det pustar så ängsligt vid löfsalens fot,

Det rasslar och prasslar och spjernar emot,

Likt dufvan, som gripes af höken.

Yid groddammen smyger om natten ett bloss, Som sorgligt flammar och skiner;

Der har ingen vext hvarken rot eller hägn,

Ej någonsin faller der dagg eller regn,

Blott vinden der klagande hviner.

Herr Pastorens dotter i Taubenhain Stod en gång i flor som en blomma;

Och menlös var flickan, och vacker hon var.

En mängd af friare alla dar Till henne i prestgården komma.

Och der bortom bäcken, på kullen ett slott Ser ner öfver byen i dalen.

Det prålar så präktigt med rikdom och smak; Som speglar dess fönster, som stål är dess tak, Som glänsande silfver portalen-Der lefde en Herre i sus och dus:

Von Falkenstein, såger min saga.

Åt slottet såg jungfrun beständigt på sned, Beständigt slog hjertat, når ungherren re«l I lysande rustning att jaga.

På silkeslent papper till henne han skref, Omrandadt med gyllene kanter,

Han sände, infattad i perlor och guld,

Sin bild uti hjertform, så nyter och huld, Derjemte en ring med demanter.

<(Rosette! låt dem komma och rida och gå, Haf mod att ge korgen åt alla.

Långt högre är lotten, som dig är beskård. Dig tror jag den ståtliga Riddare vård,

Som bönder och gods kan befalla.,)

eJag önskade gerna med dig ett par ord I hemlig förtrolighet språka.

Jag våntar få höra mitt öde af dig:

Kom — frukta för intet, förtro dig åt mig; Kom, låt mig i afton dig råka.»

®I afton, vid midnatt, hör vaktelens sång,

I hvetåkern, nedan om hagen.

Når nåktergalhaneri då lockar sin brud Med kårlekens ömma, förtrollande ljud, Kom, låt mig ej bliiva bedragen! „Han kom, i sin yfviga slängkappa svept,

Han kom vid den mörkaste stunden.

Han smög sig, omgjordad med vapen och spjut, Så tyst som en fjäder — så tyst smög han ut, Och gaf några smulor åt hunden.

Och vaktelen slog sina gälla slag I hvetåkern, nedan om hagen.

Når näktergalhanen då lockat sin brud Med kärlekens ömma, förtrollande ljud,

Kom flickan. — Han blef ej bedragen.

Han viste att vägen med svekfulla ord Till öra och hjerta sig leta.

Den älskande alltid så låttrogen är.

Han viste att med sina ömma" begäi;

Den qvinnliga svagheten reta.

Han svor henne trohet så heligt och dyrt;

Han viste så listigt sig skicka,

Att, huru hon stridde, och huru han brann, Blef hon öfvervunnen, och åter svor han:

Det skall icke ångra dig, flicka!

De gingo till löfsalen, dyster och tyst,

Af blommande häggar omhviftad.

Der slog hennes hjerta‘, der glödde dess mund, Der blef hennes oskuld, i frestelsens stund,

Så grymt och så nesligt förgiftad.Så snart årtstånglarne rundtomkring De vissnade blommorna strödde,

Var flickans munterhet redan sin kos,

Till snö förbleknade kindernas ros,

Och elden i ögonen dödde.

Når rågen begynte för sommarens flägt I gulnade vågor sig liåfra,

Och kersbårcn, rodnande, båda sin höst:

Då svällde hos flickan dess klotrunda bröst, Och tröjorna blefvo för snåfva.

Når liah gick fram öfver ångar och fält,

Så underlig flickan sig kände;

Och når öfver markerna höstvinden drog,

Och regnskuren stridt uti rågslubben slog,

Hon döljde ej mer sitt elände.

Dess fader, en hård, obevekelig man,

Skrek högt till den arma Rosetta:

Föraktliga flicka! hvad har du nu gjort?

Fort, fly från min åsyn, olyckliga! fort,

Och skafla förförarn till råtta!

Han snodde dess yfviga hår om sin hand.

Så grymt var hans fåderne-vålde.

Hår halp ingen klagan, hår halp ingen bön; Han slog henne. Huden, så hvit och så skön, Den blödde, den sved och den svällde.Han dref henne ut i en kolsvart natt,

Der kring henne stormarna tjuta.

Hon klättrar de törnvexta klipporna opp,

Och trefvar till Falkensteins port, i det hopp Att tröst för sitt lidande njuta.

«O! ve mig, att du mig till moder har gjort, «Förr än du mig gjorde till maka!

<(Se hår, ack! se hår denna grtifliga lott,

«Den lön, som jag bår för mitt nesliga brott, «Och såg, hvilken står mig tillbaka?»

Hon kastar sig, snyftande, intill hans bröst, Hon tigger, hon ber och hon gråter.

<(Den nesa, du gjort mig, förbättra igen,

«Och är du densamme, som gjorde mig den, «Så gif mig min åra nu åter.»

Han svarade: «Flicka, hvad det gör mig ondt! Din far skall sin grymhet betala.

Blott gif dig tillfreds. Du skall finna hos mig Förplågning och skötsel, och sedan med dig Jag härom för vidare tala.»

«Ack! frågan är icke om skötsel och bröd: «Det ger mig ej åter min åra.

«Du svor en gång heligt att ta mig till brud; «Så kom då att nu, inför vittnen och Gud, «Af fader och prest mig begära.»<(Narraktiga flicka! så mente jag ej;

Hur kan jag till hustru dig taga?

Jag drar ju min härkomst af adelig blod,

Och blott för din like kan du vara god:

Min ått skulle skämmas' och klaga.

c(Min vän, jag skall göra för dig, hvad jag kan, Du må som min husjungfru börja.

Du känner den hyggliga Jägarn, jag har:

Han vinner ditt tycke, din hand — och blir Far. Och jag skall för hemgiften sörja.})

c(Att Gud dig, förrädiske, nedrige bof!

C(Till helfvete måtte fördömma!

<(Som fru jag vanärar din adliga blod;

C(Men mins du den stunden, då du hade mod ((Din ått för* din låga att glömma?^

c(Så gå då och tag dig en adelig fru. <(Förskråckligt skall bladet sig vånda.

(CGud höre, Gud se och Gud dömme oss nu! <(Ja, måtte en usling, så nedrig som du,

C(Din adliga sång en gång skända!»

((Då kånne du, niding! hur roligt det är, <(Förtvifla om åra och lycka.

C(Gör då på din skamliga lefnad ett slut,

C(Och rasande dig genom tinningen skjut,

<cOch sen må dig djeflama stycka!»Hon ryste förfärligt, men samlade sig;

Sen sprang hon föi'tviflad tillbaka,

Bland törnen och tistlar, med blödande hål, Förstörd och förvirrad till sinnen och själ,

Dem harmen och lidandet skaka.

((Hvarthån nu, hvarthån, o barmhertige Gud! <(Hvarthåri hår på jorden mig vånda?»

Förlorad, förtviflad till heder och hopp,

Hon till den olyckliga trådgården lopp,

Att göra på lifvet en ånda.

Hon dignade, maktlös till hand och till fot; Hon kröp till den löfbundna salen;

Der tog hon sitt låger bland vissnade spön,

På rasslande löf, i den yrande snön;

Der låg hon, bestormad af qvalen.

En gråtande gosse hon framfödde der Med vild, outsågelig smårta.

Hår såg hon sitt ödes förfärliga mål.

Hon ref ur det yfviga håret en nål,

Och stack i den nyföddes lijerta.

Och når hon fullåndadt sitt blodiga mord,

Då först hennes sans återvänder.

Hon ryste af fasa för samvetets ljud:

(<Hvad gjorde jag nu, o min Herre och Gud!» Hon ropte och vred sina händer.Hon uppref med blodiga fingrar en graf Vid dammen inunder en backe.

®Der hvile i Gud, min olycklige son!

<(Der hvila för alltid från jemmer och hån! <cFrån steglen mig korparna hacke!»

Och detta är blosset, som, sorgligt och hemskt,' Vid groddammen flammar och skiner;

Der har ingen vext hvarken rot eller hågn,

Ej någonsin faller der dagg eller regn,

Blott vinden der klagande hviner.

Från galgbacken högt, bakom trådgårdens mur,' Och högt ibland steglen och hjulen,

Ser hennes dödskalle ännu från en stång —

Ser ner öfver grafven, blott tre q varter x lång — Så dyster, så tom och så mulen.

Der smyger en skugga, så sorglig och blek,

Når nätterna steglen betåcka,

‚Från galgbacken neder till groddammens strand, Vill släcka' den lilla oroliga brand —-Och suckar, och kan den ej slåcka.ORD,

afsjungna vid en högtidlighet den 7 Februari 1809.

Bröder! mellan, krigets dunder Samlom glädjens spridda stunder, Görom rått åt Landsmäns dygd! Göthens handslag, Romarns lager, Åt hvar en, som vapen drager För sin Kung och Fosterbygd!

Färdige, när begge kalla,

Att dem hämnas, eller falla, Hvilken lön är värdig Er? Hjeltar, når J Thronen stöden," Det är stort; men när J blöden, Når J offren Er, är mer.

Finlands barn med högmod hörde Edra verf, dem ryktet förd«

Ifrån derbs Moderland.

De, i glansen af Er åra,

Er sin dyrkan återbåra Uppå Bottnens andra strand.

Ånda opp till Polens bygder Hälsas edra Hjeltedygder,Fastån segern vilse for.

Hennes lager J föräkten,

Då den blott för öfvermakten I en kufvad jordmån gror.

Störst var Krigarn på sin bana, Når, ifrån lians höjda fana, Lyckan undanhöll sin gård. Tidens dom skall Eder håmna, Och en högre sång Er nåmna För en råttvis efterverld.Förnuft! du själ uti naturen,

Länk mellan menniskan och Gud; , Din dyrkan är af skrytet svuren,

Och verlden glömmer dina bud.

Når skall du, ljusets härold vorden, Uppträda segrande på jorden,'

Och villan fly från hennes strand?

Vi hoppas. Horizonten randas.

Snart, Drottning öfver allt som andas, Skall allt ta Lagar af din hand.

På jordens Son du vingar spånde,

Och bindeln från hans öga slet.

Han stod i stoftet; men han kånde Sin styrka och sin värdighet.

Han flög till rymder, mera sålla;

Der såg han, alla våsens kålla,

Gud, i ett fruktadt Majestät,

För alla verldars öden vaka.

Han såg sin lott, och flög tillbaka Med tröstens engel i sitt fjät.

Med Konungen du jemnar slafven;

Slår lasten i en evig natt;

Och du på andra sidan grafven För dygden hoppets spegel satt.Dig tackar lyckans son för dagen,

Och dig vi andra för behagen,

Af ömheten vid likars nöd,

Af kärleken i ungdomsvåren,

Af vänskapen, då vi med åren Behöfva hennes helga stöd.

O, må du snart på gruset trampa Af möi’krets ramlade koloss.

Gjut olja i den vises lampa,

Och släck bedragarns hårjnings-bloss. Låt krigarns svärd i skidan rosta,

Och delta lifvet mer ej kosta De tårar, menskligheten fällt.

Tryck djupt i hvarje bröst din stempel. Gör hela jorden till ditt tempel!

Gör hela menskoslågtet sällt!

^loppeto o o o

HOPPET.

Hur man drömmer, hur man predikar Om en tid af båttre dagar;

Efter iiyckan man dock jagar I ett evigt cirkel-lopp*

Allt ett mål på jorden finner.

Menskan blott, nåi* hon det hinner, Möter der på nytt sitt hopp.

Hoppet börjar och slutar lifvet:

Gossen ler, når blomman knoppas; Ynglingen dess frukter hoppas;

Gubben dem i ladan bår.

Timman, då de skola njutas,

Ser han sig i grafven slutas,

Men ~ planterar Hoppet der*

År då Hoppet en dröm, som födos, Och som dör i dårens lijerna?

Nej, det åi en himmelsk stjerna,

Tänd 9 att lysa våra dar.

Hon kan mörkna; Hon kan gåcka;

Men om molnen henne släcka,

Tänds en annan lika klar.o#a o#o 0*0 o#o o#o o#o o#o o#o o#o

Blommor, sköna barn af våren, Vintern flyr, och vestans flägt Kallar eder fram i spåren;

Flora stickar eder drågt Med den unga solens strålar;

Er naturens pensel målar Med Olympens färjors prakt.

Barn af våren! Er beklagen,

Känslan saknen J af dagen,

Saknen lif och själens makt.

Näktergal och lärka sjunga Kärlekens behag för er,

Lekande Sylfider gunga Kring ert sköte, opp och ner. Cytheré, att er försona,

I er hvålfda gyllne krona Kärleken en vagga gaf.

Fållen edra hufvun neder;

Hon har likväl nekat eder Hela njutningen deraf.

Men om, skrämd från Nannis blickar Af den stränga Tantens röst,

Jag till Nanni eder skickar;

Fån J straxt vid hennes bröst,--

\

Stumma tolkar af min smärta!Både mening, språk och hjerta, Och Er vålluktfulla skrud År en lånad mantel vorden Åt den största makt på jorden: Den af jordens minsta Gud.JLlebe! se Naturen böja Hjessan emot hvilans arm.

Ifrån molnens a^ur-slöja Droppar svalkan på dess barm. Allt slumrar; der doftar violen;

Der sånker sig myggornas dans; Der sjunker den gyllene solen Och speglar i vågen sin glans.

Ack, för mig så sjunker d^gen Snart i evighetens haf;

Snart förbyter jag, bedragen, Lifvet i ^n ryslig graf.

Hur hemsk i den hårjade lunden, Går jag, sen ditt hjerta mig svek, Lik månen, den stormiga stunden, Min blommiga kind blifvit blek.

Då en ros jag ville bryta Frisk och skön på kållans strand, Att i dina hår den knyta,

Stungo törnen grymt min hand. Den bilden är lik mina dagar.

Må törnet fritt tillhöra mig!

Jag öfver dess uddar ej klagar,' Blott rosorna blifva för dig.Hvad vinet gör ondt och hvad vattnet gör godt År satsen jag tänker försvara:

.En sanning, som den sig en hårpung har fått, Får följande dagen erfara.

Hur lycklig gick Adam med Eva vid Phratt, När de drucko vatten'ur floden!

Sen fan, skapt som rankan, dem spelat ett spratt, Kom synden och spetsglas i moden.

På fingrarna vet ju hvar bibelfast själ,

Att vinet förslöar vår tanka;

Att krogar ej funnos, att ingen var trål,

Förrn Noach planterat sin ranka;

Att Loth var anständig, så länge han fann För godt, att blott vatten förtära;

Men fick ej af Döttrarna vin, förrån han Gick Mågarnas rått något nära.

Historien vittnar om Kungar ännu,

Som gått öfver floder på pråmar;

Men en har ej drunknat i vatten,' mot sju,

Som drunknat i mjödkar och åmar.När Nero i rusel med eldbranden for I Rom, att förödelsen båra;

Hvad vinet gjort skadan ofanteligt stor,

Om Tibern ej varit så nära.

Ej någonsin vattenflöd störtat omkull Vinstockarna uppå Madera,

Om Ågarn, i stållet att supa sig full,

Gjort aflopp och diken, med mera.

Nu stanna Soldater vid Stortorgets pump,

Att vatten åt bindmössor hvålfva;

Om, posito, vattnet blef vin af en slump,

De pumpade allt i sig sjelfva.

Ett medel du åger att pröfva din vån,

Att honom med vatten traktera.

Ty* om han för vin, och han kommer igen,

Så är det blott för att få mera.

Drick vatten, och blodet omlöper så qvickt; Drick vin, så för nåsan karbunklar.

Det ger hemorhoider, podager och gikt, Förnuftet och synen fördunklar.

Sått vin för Poeten, han rimmar en skål;

Vid vatten, för priset han qvåder.

För Sångarn sått vin, och hans ståmmablir skrål; Vid vatten melodiskt han glåder.Gif Statsmannen vin, och han glömmer vårt väl; Gif vatten, och planen blir redig.

Låt Pöbeln få vin, den gör buller och grål;

Gif vatten, den håller sig sedig.

Gif Biktfadren vin, och han går med sin hjord Att dansa kring gyllene kalfven;

Gif vatten, och han skall förkunna Guds ord,

Så att det ger genljud i hvalfven.

Gif Ålskaren vin, han från schal och till schal Skall flyga, en pockande fjåril.

Gif vatten, så håller han, trogen sitt val,

I äro vårt svagare kåril.

Hvad vinet gör ondt och hvad vattnet gör godt, Var satsen jag skulle försvara.

En sanning, som den sig en hårpung har fått, Kan följande dagen erfara.

Ve den, som sin dyrkan åt Vinguden ger;

Ty han blir oformligt bedragen,

Når vattnet, att håmna sig, tar sitt qvarter I bröstet och benen och magen.SVARET.

Den tiden var lycklig! Hvad minne! I famnen jag slutade inne Min ungdoms förtrolige vån.

Ån vaggad i drömmarnas sköte,

Jag flyr till hans himmelska möte, Och njuter hans kärlek igen.

Vi suto bland flåtade kransar,

Och sågo på flickornas dansar,

Och hörde på gossarnas skåmt.

För oss blåste Herden på hornet;

Oss helsade festligt från tornet De landtliga klockornas' klåmt.

Och solen smög ner bakom nåset,

Och lunden blef tyst, och i gråset Stod daggdroppen yfvig och mild.

Den sönk, att af blommorna drickas, Sen ynglingen der sett sin flickas —-Och flickan sett ynglingens bild.

Då kånde vi kårlekens vålde, Omkring mig han armarna fållde,

Och svor mig sin kärlek dermed.Då gaf jag mitt hjerta tillbaka,

• Då svor jag att blifva hans maka, Och Flora befåste vår ed.

Så såll var den tiden som farit

O Yngling! jag svår, att den varit Så lycklig för mig, som för dig. Ack, snart till din Flicka kom åter Aftorka den.tår, som jag gråter, Och följ genom lifvet med mig.Yngling, skall jag allt för dig försaka! Når jag ser dig, o hvad jag blir glad! Når du nalkas; håller mig tillbaka Någon ting — jag vet likvål ej hvad.

Skild från dig, jag mycket, mycket åger Att förtro dig, som mitt hjerta rör;

Men bredvid dig, ej ett ord jag såger, Stammar endast — och vet ej hvarfår.

Mina blickar först och sist dig följa.

Men om dina möja dem till svar;

År jag hastig, som en blixt, att dölja Mina ögon — och jag vet ej hvar.

Ser jag dig med andra flickor skåmta,

Då blir allting för mitt öga svart.

Jag vill ut, att andan återhemta:

Jag vill fly — och vet likvål ej hvart.

Ofta ensam, når för dig jag glömmer Hela verlden, faller jag i gråt;

Ofta, når jag mig ett Eden drömmer, Glåder jag mig — och vet ej hvaråt.Tånker mig den Iiögsta jordens lycka,

Som en flicka har för sitt begår;

Tånker: En gång skall jag honom trycka Till mitt hjerta — ack! och vet ej når.

Tånker mig två sjålar, för hvarandra Skapade utaf en mild natur.

Dig jag ville vålja framför andra Till min Make — ack, och vet ej hur.

Så skall hur och når och hvad mig qvålja Och mig följa både bort. ocli hem,

Till dess ödet unnar mig att vålja Den jag ålskar — o då vet jag Hvem.ORD,

afsjungna vid ett tillfälle af

DERAS KONGL. MAJESTÅTERS

HÖGA NÄKTAHO

uti Amaranther-Orden.

Xlonung, Du hvars milda dygder Slutit Skandiens förbund,

Du, som lyckliggör dess bygder, Tag vår helsning denna stund. Med två Kronor på din hjessa, Burna med förtjenstens rått,

Kån, hur tyngden utaf dessa ' Görs af Folkets kärlek lått.

Drottning, Du hvars åsyn sprider Lif och glädje, hvar du gårj Tacksamt ljuder nu omsider I vårt samfund: Du är vår!

Dina dygders makt befalla Yördnads-offer öfverallt.

Kårlek, är hvad Du af alla Får och åger obefallt.

Furste, trött att lagrar bryta, Hvila dig. — Låt Nöjets Gud Några enkla blommor knyta I din rika lagerskrud.Bland de offer, för dig brinna, Slå en stund ditt låger ner;

Folk och Lånd er kan Du vinna, Hjertan inga, inga fler.

Prins, som efterdömet tager För din framtid af din Far,

Då i skuggan af hans lager Du, bejreder dina dar;

- Likna Honom, — och din åra Skall en däg med samma glans Omge Kronan, Du skall båra, — Din bli samma lön, som hans.

Och Prinsessa, Du hvars dygder, Hvars behag i lyckligt arf,

Lifva opp i våra bygder Tredje Gustafs tidehvarf;

Om hans folk hos dig har funnit Samma milda tånkesått,

Har Du samma .hyllning vunnit Af hans folk med lika rått.

Frejdadt och dyrkadt och tackadt i Norden Lefve vårt ålskade Konungahus!

Kring den förenade Skandiska jorden Spride sig åra och vålgång och ljus!ORD,

/

afsjungna till PRINS OSCAR

PA HANS FÖDELSEDAG den 4 Julii 1815.

På tidens brant du högre stiger I dag, — och glädjen hyllar dig.

Prins! Råds ej smickrets röst; — den tiger, Der hjertats känslor blotta sig.

Din Far, bland Hjeltamas bekymmer,

Men omgifven af deras glans,

Förströr det moln, som fjerran skymmer Den jord, som blifvit din och hans.

En dag han kommer till ditt möte Med Sverjes åra, låst vid sin.

Flyg då med lönen till hans sköte,

Nåmn Sverjes kärlek, bredvid din.

Till doss, följ loppet af din bana,

Gif dig till allas kärlek rått.

Hvar furstlig dygd gör till din vana,

Allt ådelt till ditt tänkesätt.Opp till det mål, dit Kungar syfta,

I tvenne Carlars fotspår skrid.

Och gör dig vård, alt slöjan lyfta Från Skandinaviens gyllne tid.

Då skall den krans, som du ser knyt; Åt dig i dag af hoppets hand,

I tacksamhetens krans förbytas, Skånkt af ditt nya Fosterland.Till JOHANNA.

* Jag vaknade och solen lyste klar;

Naturen gladde sig i morgonstunden;

Tyst med min harpa gick jag ut i lunden.

Det min Johannas Namnsdag var.

Jag tänkte: Hvad Guds vida jord ändå Har för behag för hvarje känsligt hjerta.

Den hvålfda himlen syntes dubbelt blå,

Och ängens blommor dubbelt bjerta.

Och glad, och fri irån jordens gamla tvång,

Ur gräset hojde sig en tidig lårkä,

Och söng, Johanna! söng en namnsdags-sång, För din skull, tyckte jag mig märka.

Jag fann med ljufva, underliga band Mig fäst vid sjö och strand och skog och ångar Och knappt min ovanda och rådda hand Förmådde iinna harpans strängar.

Når äntligen till hennes sagta ljud Jag, också jag, försökte till att sjunga Om dig och kärleken, — Du store Gud!

Då blef, som vanligt, stum min tunga.

DåDå sänkte jag min harpa modfålld ner,

Och frågade min Sångmö,' grymt bedragen: Hvi nekar du mig jemt att sjunga mer,

Och hvarför just på denna dagen?

Hon vinkade. — Då såg jag hur vid stranden En Yngling satt, af morgondimman skymd;

En bok, en pensel hade han i handen,

Och såg villrådig kring Guds vida rymd.

Med all den själ, han liemtade derur,

Bl ef dock hvart tecknadt drag förutan lycka. Nej, ropte han, nej, intet kan uttrycka Ditt lif, du eviga natur!

I klippans genljud Sångmön gaf det svar: Naturens sanna lif kan ingen måla;

Och känslan, du af kärleken erfar,

Ån mindre kan beskrifning tåla.

På nytt fick glädjen i mitt hjerta rum.

Ett saknadt uttryck bör du lätt försaka. Johanna! tyst jag går till dig tillbaka Och tackar Gud, att jag är stum.o o o o

ORD

till Musilen vid den vanliga Högtidsdagen

I SÄLLSKAPET

NYTTA och NÖJE.

Recitatif.

Vårt samfund öppnas. Gån, att i de dar som komma Ånnu för edra fjät med urval rosor strö!

Så talar visheten; ty Nöjels sparda blomma Bår kanske i sin kalk en ofödd Nyttas frö.

Men du min helsning fick till mödornas försköning, Så råder glädjen oss, — möt leende din qvåll. Om nyttan är din pligl, är nöjet din belöning. Har du den ena fyllt; det andra njut! var såll!

Aria.

Nöje! måktiga Gudinna,

För hvars fjåderlåtta fot Alla jordens rökverk brinna,

Tag — tag åfven vårt emot.

Bjud åt den, som går att skörda Frukten af ett verksamt lif,

Lågga från sig dagens börda Ibland våra tidsföijdrif!Honom, som bekymren helsa, Räck din trollstaf, att en stund Af hans mörka timmar frålsa Åt vårt glådtiga förbund.

Bjud Behagen att fördröja Lifvets snart försvunna dröm. Under deras Muta slöja Dina fjäril-vingar göm.

Bröder byggom dem ett Tempel Och en. fristad Vänskapen! Gifvom verlden ett exempel, Huru glädjen egnar den!ORD,

a/sjungna vid en af Stockholms Borgerskap gifven Måltid 1808.

De tappre Göthers fosterbygd I dag er helsar, Stockholms Söner,

Det är ert nit, det är er dygd,

Som hon med råttvist bifall löner.

En måktig Granne åran svek;

Han gick att tro och Folkrätt bryta.

Mot öfningen i bardalek J gingen, att ert yrke byta.

%

Ja, Svensken är sig alltid lik:

Han hatar Våldets ärelystnad;

Ännu af gamla dygder rik,

Han tvingar nya brott till tystnad.

Han gick i vapenbrak med mod;

Der offrade han sig och blödde.

Om Segern hämnade hans blod;

Förlåt han fienden, och dödde.

I detta nit för Kung och Land,

För Hemgudar, för Barn och Makar,

En Skyddsgud öfver Målärns strand Från hvarje väpnad skullra vakar.

För dessa dyra föremål,

Som elda alla Svenskar lika,De gå att vånda stål mot stål.

De kunna stupa, men ej svika.

Du, som med Årans eklöfskrans I purpurn står vid Thronens sida, Att derfrån efterdömets glans Af Medborgsmannens dygder sprida; Som har, i tidehvarfvets- skick,

En vunnen rått till deras pröfning; Och som din KQnungs helsning fick, Att dömma våra vapens öfning.

Såg, Ådle Man, din Kung och vår, Att Borgarn är hans 6pira vårdig,

I krigets, som i fridens, spår Till begges yrken lika fård ig.

Han ser, i Bröders härnadståg,

Ej liknöjd deras blod förflyta;

Han vill sitt verktyg och sin våg Vid landets kraf, i svärd förbyta.

Såg, att hans älskade Befäl Med honom delar samma åra,

Och lifvas utai samma själ,

Att Krigarns ljufsta lön begära:

De ville fästa sina namn Bland deras, som en dag ur striden Tillbaka uti Svithjods famn På Segerns lansar båra Friden.LEONORA.

<[Efter Bürger.)

I öster solen stod så röd.

Ur drömmen Leonora *

Spratt till, och skrek: Falsk eller död, Skall Wilhelm jag förlora?

Han hade stridt uti det slag Som Konung Fredrik gaf vid Prag, Der han på platsen blifvitj Ty ej ett ord han

skrifvit.

Snart Kejsarinnan sig befann,

Som Kungen, trött vid striden)

De tånkte menskligt, hon och han, Och slöto åndtligt friden.

Och hårens öfverblefna del Drog, under hurrarop och spel,

Till sina landamåren,

Med qvistar på ge våren.

Och öfver allt, der tåget kom,

Sig mån och qvinnor samla.

Högt glädjen skallade rundt ora Bland unga och b|land gamla.Och hvar och en skrek på sitt vis: Välkommen hem! Ja, Gud ske pris! Men, stackars Leonora!

Du skulle allt förlora.

Hon sprang och sprang från led till led, Och sporde efter namnen,

Men ingen kunde ge besked,

Och ingen sträckte famnen.

Når tåget var förbi, hon gret,

Det långa svarta håret slet,

Och, grymt förtviflad vorden,

Sig kastade till jorden.

; Fram lopp dess moder: <(Trösta mig;

O, må sig Gud förbarma!

Mitt bästa barn, hvad fattas dig?

Kom i min famn, du arma!»

<(Min mor, min mor, allt är förbi!

<cBort med den yerld vi lefva i[

, C(Gud vill sig ej förbarma,

«O ve, o ve mig arma!»

<(Mitt barn, ack, bed ditt Fader vår.

Din bön skall Herran höra.

Han, öfver allt hvad du förstår,

Gör väl, hvad han tåcks göra.»((Min mor, min mor, hvad fåfångt råd! <(Hvad har väl Gud gjort mig för nåd? <(Milt stackars hjerta röner <(Hur han hört mina böner!»

®Bevar oss Gud! Den honom kånt Vet, att han ej vill stjelpa-Hans eget dyra Sakrament Skall dig ur nöden hjelpa.»

<(Min mor, kån först allt hvad jag kånt5 <(Och tala sen om Sakrament.

<(Kan det väl återföda ((Eft lif uti den döda?»

<(Kanske, mitt barn, i Ungerns land Den falska gossen brutit Sitt löfte, och ett annat band Med annan flicka knutit.

Derför hans bild ur hågen slå.

Den illa gör, skall illa gå.

Hans mened, grafven nåraj Blir grufligt tung att båra.»

\

(<Min mor, hvad som är skett, är skett. ttHår ser du mina öden.

((Hvi har du detta lif mig gett? i(All — all min vinst är döden.<l(Min dag, dig slåck — för evigt slåck! <(Dö bort, dö bort i natt och skräck! <(Gud vill sig ej förbarma,

«0 ve, o ve mig arma!»

<(Gå ej till doms, Gud, i din makt Med detta stackars barnet.

Ej hjertat vet, hvad tungan sagt.

Fräls oss irån syndagarnet.

Glöm, barn, all jordisk uselhet,

Och tänk på Gud och salighet;

Så skall din själ ej mista En Brudgum i sitt sista. w

(<Ö moder, hvad är helfvete?

<(0 moder, hvad är himmel?

<fFörutan Wilhelm helfvete, ,

<(Och blott med Wilhelm himmel.

<(Min dag, dig slåck — för evigt slåck! i(Dö bort, dö bort i natt och skråck!

<(Ej fins, ej är jag mån om ®En sällhet, utan honom. B

Så i dess hjema, i dess blod,

Förtviflan gjöt sin vildhet.

Hon hådade, med öfvermod, .

Försynen« dolda mildhet.Slet barmen, sina händer vred,

Tills solen, sönk i böljan tied,

Och stjernors. silfver smälte ;

Ihop på himlens bälte.

Hör utanför, hur: trapp, trapp, trapp, En häst i trafvet hastar.

Vid trappan, från sin sadelknapp,

En ryttare sig kastar.

Och lyss, lyss på, hur portens ring Så sakta röres, kling, kling, kling,

Och genom nyckelhålet Hörs detta hesa målet:

<(Holla, holla, låt opp för mig!

Barn, sofver, vakar, ber du?

Säg, om jag trogen finner dig?

Och gråter eller ler du?»

(CAck, Wilhelm du! Så sent i natt! ®Mitt öga har jag gråtit matt,

<(Och mycket — mycket lidit.

C(Men såg, hvarfrån du ridit?»

<(Vi sadla blott vid midnattstid.

Jag långt'från Böhmen drager.

Sent kommer jag från blodig strid,

Och Fästmön med mig tager.»/

<(Ack, Wilhelm, först kom inom hus,

((I pil och hägg hör vindens sus.

((Kom, fästman, till mitt möte,

<(Och vårm dig vid mitt sköté.» *

<(Mitt barn, låt stormen pil och hågg Med brak ?till jorden kasta:

Hör sporrens klang, hör håsteits gnågg. Hår törs jag icke rastai Spring, tag dm slöja, svinga dig Uppå min fåle, bakom mig< -Jag hundra mil skall ila,

Förrn vi i brudsåiig hvila.»

<(Ack, ha vi hundra mil till den?

<(Det är ju slut på dagen.

ftHör du, hur klockan brummar än,

<(Som nyss är elfva. slagen?»

(CSe opp, se månen lyser klar!

Vår och de dödas ritt är snar.

I qvåll jag, på min heder,

I bröllopssång dig leder.»

<(Såg mig, livar är din bröllopssal,

<(Den brudsång, du beträder?»

C(Långt, långt hår från - tyst - träng - och sval Två sm£ - sex långa bråder» -6Och rum för mig?» — (<För dig och mig. Tag slöjan, spring och skynda dig.

De bröllop6gåster bida,

Och vi ha långt att rida.,)

Nu fästmön slöjan kring sig drog,

Sprang opp på fålens länder,

Och om den kåra ryttarn slog Hon sina veka hånder*

Och framåt, framåt, hopp, hopp, hopp; Gtck det i dundrande galopp,

Att andsprångd falen fnyste,

Och gnistror kring dem lyste.

På höger 'och på venster hand Som blixt vek allt till rygga.

Hur flögo berg och sjö och strand!

Hur dundrade hvar brygga!

(CÅr fästmön rådd? Se månen klar. Hurra. De dödas ritt är snar.

År fästmön rådd för döda?»

<(Ack nej! låt bli de döda.» ,

Hör Hattens ro af korpar störs,

Som flaxa fram och åter!

Hvad klockors dån, hvad liksang hörs:

(<0 verld, jag dig fÖi låter.»Der kom en likfärd, par om pär,

Som bår och kista långsamt bar,

Och söng sitt heja amen,

Likt grodors skrån i dammen.

^Med sång och ringning graföl gör Först efter midnattsslaget.'

Jag hem min unga hustru för.

Följ med till bröllopslaget!

Kom, klockare, med chorens tropp,

Och stäm oss bröllops-psalmen opp! Kom, prest, kom att oss viga,

Förrn vi i brudsång stiga!»

Tyst klang .och sång. Vid hans béfåJL Försvann på en gång bårenj Och någonting flög hamn i hål Hans trafvare i spåren.

Och framåt, framåt, hopp, hopp, hopp, Gick d^t i dundrande galopp,

Att gnistror kring dem lyste,

Och fålen andsprångd fnyste.

Till höger, venster, hår och der,

Hur flögo tråd och skyar!

Till venster, höger, der och hår,

Hur ståder, slott och byar!C(År fåstmön rådd? Se månen klar.

Hurra. De dödas ritt är snar.

År fåstmön rådd för döda?» ccAck, livila må de döda.»

Se der, bland afråttsplatsens ben,

I dans kring steglet hastar,

Skenbarligen vid månens sken,

En luftig liår af gastar. c(Sasa! J spöken, skynden er;

Till bröllops jag er alla ber.

Hvaran till ringdans bjuden,

Når jag sångleder Bruden.»

Och husch1, liusch, huscli, den hemska tropp Bakefter fålen prasslar,

Som når em vind i aspens topp'

Bland torra löfven rasslar.

Och framåt, framåt, hopp, hopp, hopp, Gick det i dundrande galopp, '

Att gnistror kring dem lyste,

Och fålen andsprångd fnyste.

Allt livad som månens bleka ring Båd ijårr och når beskinte,

Flög undan, opp och ner och kring,

Att det om örat hvinte.**År Fästmön rädd? Se månen klar. Hurra! De dödas ritt är snar.

År fästmön rådd lör döda?»

«O ve! Låt bli de döda!»

<(Gå på!' Mig tycks att hanen gal. Snart sanden skall förrinna.

Ha, kåns ej morgonluften sval?

Gå på, att undanhinna.

Gå på. Fullbordadt är vårt lopp, Och bröllopssången bäddad opp.

De döda hastigt rida. —

Nu börjar det att lida.»

Emot en gallerport han höll.

Det gick med släppta tyglar.

Ett slag af spöt, och rigeJn föll.

Opp flögo portens flyglar.

Det gnisslade, och vinden hven,

Och farten gick bland dödas ben, Bland kors och graf-ruiner,

Dem månen blek beskiner.

Ha, se hvad under, som i hast Med skräck och fasa fyller:

Hu, Ryttarns kask i stycken bra«t, Likså haas murluja kyller.Hu, se, der reser han sig opp,

Ett benrangel från tå till topp,

0 heliga Maria!

Med timglas och med lia.

Vildt 'håsten slog med språng på språng Och elden stod ur munnen.

Huj, undan henne på en gång Var liåst och karl försvunnen.

1 luftens höga rymd det tjöt —

Det tjöt ur grafvens hemska sköt.

Och Leonoras hjerta

Stred nu med dödens smärta.

Och gastarna vid månens glans En ring kririg hanne slöto,

Och dansade en luftig dans,

Och dessa orden tjöto:

<(Fast hjertat brister, — tålamod!

Att häda Gud, det kostar blod!

Se så dör syndatrålen.

Gud vare nådig själen!»o o o o

Uin morgon gryr, och dagens mödor, komma; Du ser dem ej, och följer ditt begår;

Du njuter, glömsk, att nöjets sparda blomma Ett frö till nyttan, kanske, i sig bår.

Din middag kommer, och du hejdar loppet En stund, att xse hvad kosa solen tar:

Men du är tröstad; ty du åger hoppet,

Och den som hoppas, tror ej det bedrar.

Din afton nalkas; du ur drömmen vaknar,'

Och vid din graf du än fÖrslager gör;

Din timma slår. — Du saknas ej — men saknar, Och vet likvål ej hvad du sakna bör.

Dig dödens långa, kalla natt förskråcker, Oaktadt drömmen om en båttre yerld.

Kanske den dig för evigheten våcker;

Men, med hvad rått begår du hennes gård^(Ur Yoyage å?Antenor.)

O du min själ, Söm snart skall vandra Till Fader Plutos mörka ort,

Och göra redo, du som andra,

För allt hvad du i verlden gjort;

Hvad språk skall väl din skugga föra, Når, strång och dyster och fatal,

Herr Miflos kommer, för att höra Hvad du har gjort, och velat göra Den tid, du bodde i ditt skal?

Hör mina ståtliga legender,

O Domare! så blir ditt svar,

Hör af hvad hallt mitt lynne var,

Når i Saturni vackra lånder En mennisko-figur jag bar;

Jag var ej elak, på min åraj Men gjorde både ondt och godt;

Ån delande Stöikens lott,

Ån lydig Epikurens lära,

Allt som vår, vinter eller höst,

Gjöt köld och vårma i mitt bröst.

Ack, ifrån liufvudet till hålen,

År menniskan maschin — och sjålen År något mycket kroppens vån.

Förnuft och oförnuft är hennes,

Allt som den svaga fjädern spännes,

Som med sin kraft regerar den.

Begår till åran har mig drifvit,Att söka den i Skaldens verf,

Oph Fåfängan den djefvul blifvit,

Som minnets lag mig föreskrifvit,

Och mig anfäktat nerf från nerf.

Min åtti-åra Sånggudinna Om ursäkt ber, inför den verld,

Till hvilken mina versers gård Skall, som jag hoppas, en gång hinna.

- Ån mer: Jag liade, som Poet,

En mängd af fel, som många andra, Var envis, nyckfull, lat och het,

Och du, min kära Sångmö, vet,

Hur ofta du var böjd att klandra,

Hur ofta, med ett epigram,

Satiren hos dig stuckit fram.

Ånnu ett fel, sqm jag bekänner,

Att jag för nöjet varit svag;

Att jag och Backus varit vänner,

Och vänner kärleken och jag.

Jag lefde blott för deras lag,

• Al billig fruktan, att, kanhända,

Jag mig med alla Gudar stött,

Om jag min håg försökt att vånda Från alla blommor, jorden födt.

Nu för jag i din gunst befalla,

Herr Djefvul Minos, denna själ.

Mins, att oskyldigast af alla År syndaren, som menat väl.Tin. Fru F***

Då hon sång i Haydns Oratorium Skapelsen.

Från harmonien af er röst

I Haydns ljusa spår, Ni nya Skaparinna!

Hvad nya tjusningar, som våra öron hinna! Hvad nya känslor våra bröst!

Söng Gabriel så om Skaparns under;

Då vet jag, hvarför Gud till härold honom tog. Söng Eva så i Edens lunder;

År Adam för sitt fall, kanske, ursäktad nog.

Nej, Skaparn, når hans hand vår verld i dagen förde, En lofsång ej, som eder, fått.

Han då ej endast funnit godt

Det mästerverk, han såg; men äfven det han hörde.© # o o # o o#o o#o o#o o # o o # o c # o o # c

ORD,

afsjungna vid Receptionerna i en Orden

I Andra Graden.

•Ja, Vänskapen, som denna stund Går att er dygd belöna,

Skall i Vålgörandets förbund Ert lefnadslopp försköna,

I glädjens timma skola de Förljufva edra minnen;

En utsigt åt er framtid ge,

Som lugnar edra sinnen.

De skola i er mörka dag Olyckorna bedraga,

Och, med ett tröstande behag, Dem från er tröskel jaga.

Och når er sista timma slår,

Så skola de på griften Besegla minnet med en tår,

Och tekna öfverskriften.I Tredje. Graden.

Såll är den, hvars dar försvinna Utan ånger, utan brott;

Den, som målet söker hinna Ibland fyllda plikters mått!

Den, som, utan atl begåra En belöning för sin dygd,

Lefver för sin samhålls åra,

För sin Kung och fosterbygd!

Den, som lijelpsam råcker handen, För att trösta nödens dar,

Och som heligt vårdar banden Utaf maka, vån och far!

Du, som dessa dygders öfning Redligt svurit denna stund,

Kom, att nu till deras pröfning Höjas inom vårt förbund.

Må, till mödornas försoning, Fridens Engel stråcka ner Sin olif till dig, din boning,

Och dem, du din kärlek ger!

Gå, att lifvets sällhet ågaj Och, når du förtjenar den, Hvilken skatt kan öfvervåga Den, du har som menskovån? Tiiit * * *; 17 9 9*

Bland dessa varelser, ödet dömt,

Att under motgångens blyhand svikta. Dömt, att med klagovisor rikta Alla de andra, som lyckan ej glömt, Lyfter en Yngling sin blick till eder, Yördadg Man! Denna yngling ej mer Söker sjg våg till lycka och heder;

Men han med båfvan sin framtid ser. Helgad åt vishetens trumpna Tärna, Bortrann hans iing4om i hennes skygd; Skön var, bland bilderna i hans hjerna,

' Den, att bli nyttig sin fosterbygd.

Glömsk af den olja, som tröt hans lampa Gick han de fåviska Jungfrur lik;

Mörk var den stig, han skulle trampa,

På missräkningens törnen rik.

Från sina fåderne-trösklar jagad,

Tjust af inbillningens morgonglans,

Knöt han om tinningen hoppets krans, Gick så att se sin framtid dagad.

Kransen föll sönder, blad för blad; Utsigten slöts i en oviss dimma;

Hrart och ett stöd han af himlen bad,Ramlade ner, i bethofvets timma.

Tills från den höjd, der han eder fann På er odödlighets bana hasta,

Ni, blott ni, på den tår, som rann, Täcktes deltagande blickar kasta.

Då spridde molnen sig, och skön Såg jag en stråle min hjessa råcka, Ånnu till ödet och er, en bön:

Låt denna stråle mitt hopp ej gåcka» Låt den sin lyckliga dag ej slåcka Öfver min ovissa framtids lymd.

Ve mig, om missödet ännu breder Åfven ett moln mellan mig och eder; Då är min stjerna för evigt skymd. -Må, eller ej, mitt öde bevekas;

Mig kan ett tacksamt samljud ej nekas

Uti det lof, som verlden er ger----

Le ej, - jag vet, hvad höfves er Sången, som jag eder helga ville?

Ni är ju firad i Sångmörs gille;

Ni är ju hedrad af fosterbygd.

Gustaf den Tredje har lönt ert snille, Gustafs tidhvarf har lönt er dygd.xivi sitter du så ruggig der På Thildas skullra, lilla siska,

Och hör, .förutan allt begår,

Dess mun en smekning till dig hviska? Du vet din lycka ej, som jag.

Om jag' i dina fjädrar vore,

Jag som en liten furie fore Kring Thildas himmelska behag.

Jag skulle icke tiden spilla,

Och sitta mulen, dum och stilla.

Nej, kring dess englalika kropp Jag skulle/flaxa ner och opp;

Ån på den runda, hvita armen,

Ån på dess blomsterkrönta hår,

Ån på den vållustfulla barmen,

Med njutningen i mina spår.

Från hennes mun, med nåbb och tunga Jag skulle hånryckt ta mitt frö,

Och tacksam hennes lofsång sjunga,

Och såll i hennes gazer dö. —

Men så är våfnaden af tingen:

En kånslolös är lyckans vån;

Och den, som båst vet njuta den,

Har på sin lott fått ingen.APROPOS.

Den Gubbeii der, med hvita hår,

Som evigt kommer, evigt går,

Som aldrig tröttnar, aldrig somnar,

Som skönheten förstör och skönheten fullkomnar, Som än vår dyrkan, än vår afsky för;

Som, följd af timVnarna och dagarna och åren, Med oafbruten hast i spåren,

Till evighetens rymder far;

Som jorden, ifrån solen vriden,

Mot solen än tillbaka drar.

Han, som uppslukar allting, — Tiden

En dag igenom luften flög

Och fick se Aglae, den yngsta af Behagen,

Steg ner, — hans svit sig undansmög, —

Och af den sköna han blef ensam emottagen.

Så ser man .ännu alla dar,

Hur, hos en god och åkkvård Q vinna,

Minuter, timmar, fort försvinna,

Och endast Tiden stannar qvar.

På Gubbens bleka kind sågs ungdomsrodnan stiga, Och Guden Tid förstod, förförisk i' sitt skick,

Så väl ja sina ögonblick,

Att både tala och att tiga,

Att han, trots hårets snö, omsider lycklig blef.Och snart en annan Gud förskref Sig ifrån detta ömma möte.

Af lekande Amourers tropp Togs denne straxt i slågten opp,

Och ammades vid deras sköte.

Han sållan visar sig, och då blott i en blinkj

Han åger sina stora nycker;

Han lyder aldrig någons vink,

Och gynnar endast den han tycker.

Man honom har att tacka för Den lycka, någon gång man gör Så hos de stora som de sköna.

Han gjort, att oförtånkt den dummes blinda höna Ock tråfFat på ett snille-korn.

Han skaffat ett och annat horn

A

At pannor, platta af naturen,

n #

At Doktoren förtjenst af kuren,

Och framgången åt Bonapart. —

Men flyende, med blixtens fart,

Med all sin gåfva att behaga,

Kan honom ingen makt förmå,

Att kosan, den han tar, å nyo återtaga.

Hvad heter denna Guden då?

Det tillhör ické mig att granska,

Hvarför han blifvit döpt på Franska.

Nog af, han heter: sipropbs.JNu, medan tiden, som ströfvande ilar, Lofvande, gåckande, kommer och går, Vingarna blott för ett ögonblick hvilar Mellan det gångna och komma|nde är, Systrar! J varen oss helsade båda,

Du, som försvann, lik en häpnande dröm, Och som, beryktad för hvålfningars våda, Svallade neder i tidernas ström;

Du framför allt, som, fördold i din slöja, Dansar i dag öfver jordrymden opp!

På hennes stränder bjud sållheten dröja, Klarna dess öden och uppfyll dess hopp; Kalla tillsamman i Svea och Götha Åra, välsignelse, framgång och frid,

Att der hvaran i förtrolighet möta,

Och att der bo till evärdelig tid!

Tryck i hvart hjerta Medborgarens stempel, Segerkrön krigarens nödtvungna svärd,

Fäst i den Eviges helgade Tempel Endast den dyrkan, som honom är vård; Gårda med lagarnas vankfria hånder Omkring den trefliga odlarens tjåll,

Och på den torfva, han sjungande vånder, Villigt i förvåg din fruktbarhet ställ!Till våra fjällar ståm alla de dygder,

Alla de lyckliga stunder, som flytt —

Flytt iirån andra och blodiga bygder. —

Sedan för med dig hvart solhvarf, på nytt,' Lycka och vålgång! Ja, hvar gång, som ljuset Helsar vårt Manhem från österns rand,

Lycka ske Konungen, Konungahuset,

Höga och låga i Svithiods land!Två väldiga Kämpar från Arilds tid,

Som pröfvat hvarandra i högmod och strid:

Två Söner af Svea och Nore,

De stodo i rustning på samrtia fjäll,

Men skilda till sinnen, och skilda till tjäll,

Fast friskade begge af Bore.

En dag till hvarandra de talade så:

<(Förening; — förening; — naturen ändå «Bestämde oss begge till Bröder. -®Vår himmel är stråf, och vår drufva är torrj (<Men mot oss, förenade Kåmpar i norr,

<(Hvad äro dé Kåmpar i söder?»

((Ett handslag; — ett till; — och vi sluta i dag <(Emellan oss begge ett fostbrödralag,

<(Oryggligt, som åran och fjällen.

<(Yår idrott med afund skall vida bli spord.

<(Om dagen vi frejda och freda vår Nord,

ÄOch tömma vårt mjödhorn om qvållen.»

Nu Kämparna flyttat ihop sina tjåll,

Och sitta förtroligt på samma fjäll,

Som stånges af himlen och vågen.

Med styrka i armar, med lugn och med hopp,I blickar, som våndas till Carlvagnen opp, Med inbördes sällhet i hågen.

Och derför det nyfödda året i dag Går opp för dem begge med nya behag. Högt skallar kring skandiska jorden:

Hell Svea! Hell Nore! Ett godt nytt dr! Och - genljudet högt ifrån fjällarna går:

Ett godt nytt är of ver Norden!I går stod i dalen en ros,

Och vandrarn såg den, och dröjde, Dess tåckhet lians öga förnöjde.

I dag är den blomman sin kos.

Der ligger blott hylsan ,och formen, Det andra är hårjadt af stormen. —> Så går det i verlden, min vån.

I morgon skall vandraren komma Och söka sin blomma igen, .

Och sucka, når han saknar den:

Det var likvål skada på blomma! SEMIRAMIS,

TRAGEDI

I

FEM AKTER.

AF

VQLTAIRE.

ÖFVERSÄTTNING.

Uppford på Kongl. Svenska TJjgatern.Personerna:

SEMI RAMIS.

ARSACE, eller NINIAS. AZEMA, Prinsessa af Bell blod. ASSUR, Prins af Beli blod. OROÉS, Öfverste-Prest.

O T A NE, Semiramis Minister. MITRANE, Fån af Arsace. CEDAR, As surs Förtrogne.

Vakt. Mager. Slafvar. Svit.C Theatern föreställer en rymlig Peristil, i fonden hvaraf synes Semiramis Palats. Terrasserade Trägårdar höja sig öfver Palatset. Magernas Tempel är till höger, och till vensler en Mausolé, prydd med Obelisker.J

FÖRSTA SCENEN.

ARSACE. MITRANE.

Tvenne Slafvcir båra en Cassette på af stånd.)

ARSACE.

Befallningen, Mitrane, frånThronen hemligt fluten,

Arsace till Babylon, i dina armar, bragt.--

Vår Drottning är sig lik! H vad storhet! h vilken prakt, Af hennes snille lånt, på dessa stållen gjuten! Hvad konst har kallat fram de djupa grafvars vidd, Dit vågen af Euphrat förs villad och förspridd? Hvad Tempel! Hvilka fålt,

i luftens rymder burna! Och denna Mausolé, som stånger Nini urna! Hvad vårdar öfverallt! Hvad evig minnesgård, Beundrad liksom hon, men mindre undransvård! Och det är hit, som' mig Semiramis tåcks kalla. Om Österns Konungar för hennes fötter falla^

Så njuter likvål jag en åra mer än de:

Jag i sin lyckas glans för denna Drottning se.

mitrane. ,

Du vet, Arsace, hur lått ett rykte kan bedraga. Kanske du, liksom jag, skall innan kort beklaga, Att skåda nårmare, livad din beundran har.Hvad?

MITRANE.

Kån Semiramis! Kån hennes sorgsna dar! Hon tåres af ett qval, som till hvart bröst sig sprider, Och med ett rysligt moln hvart sinne öfverdrår. Ån dystra klagorop förråda hvad hon lider,

Ån liksom flyende, bestört, försagd och stum, En vredgad Gudamakt, som mörknar hennes öden, Hon dignar utan tröst mot dessa gömda rum, Som äro helgade åt tystnaden och döden.

Det rtun, som ingen än med dristig fot besökt, JSom askan af vår Kung, af Ninus, inneslutér, Dit slåpar hon sig, rådd och emot jorden krökt. Hon slår sig för sitt bröst, och bittra tårar gjuter. I dessa nattfulla och grufliga minuter,

Hon suckar än sin Sons och än sin Makas namn. Hon ropar Gudarna j men deras håmd förskjuter Sitt offers bön om lugn, i sjelfva lyckans famn.

ARSACE.

Och upphofvct dertill?

MITRANE.

Ånnu för alla döljes. ARSACE.

Såg, från livad tid, som hon af Gudarna förföljes?

MITRANE.

Ifrån den tid, då du blef kallad till dess hof. ARSACE.

Jag? '

MITRANE.

Du. — Sen Babylon, till dina bragders lof, Gaf segrens höglidsfest, der konstens eldar brunnoBland svajande banér, dem dina vapen vunno 7 Af underlagda Folk, som vittna om ditt morlj Och sen vi hälsade uppå Euphratens stränder, Azema, ung och skön, af våra Kungars blod,

Ur Schytens bojor ryckt af dina tappra hånder;

I sjelfva lyckans sköt, sen dessa segrens dar,

Ett mörknadt majestät omgifvit hennes krona, ARSACE.

Azema ingen del i dessa ,öden har.

En enda hennes blick kan Gudarna försona,

Och tvinga olyckan, att sina offer skona.

Men hår Semiramis bestyr om allt likvål?

Ett oafbrutet qval tillhör ej hennes själ?

MITRANE.

Hvem, om ej hon, har rått, att qvalets afbrott yrka. Hon ofta återtar sin glans, sin förra styrka.

Da är hon samma själ, höjd öfver ödets tvång, Hvars storhet ingen fann - ej Smickrarçn en gång — Hos dessa Konungar, som jordens folkslag dyrka. Men når hon glömmer allt för plågan, som hon bår, Och låter ur sin hand sitt rikes tömmar falla; Det då i hennes hof den stolte Assur är -Den tilltagsne Satrap, som söker böja alla Inunder okets tyngd af ett förmåtet våld.

Men denna Thronens skymf, men denna Statens gâta Bief inom Babylon till denna stund fördold,

Och andra afundas, hvad sjelfve vi begråta.

ARSACE.

J svage dödlige, hvad lårdomar för Er,

Att lyckan öfVerallt af någon galla blandas!

Jag lider - åfven jag. Tung är den luft jag andas^Beröfvad denna man, som jag min saknad ger, Som skulle mina steg i hofvets irrgång leda; Anklagande den makt, som undanryckt min Far; En kastboll för den storm, passionerna bereda, Blott ärelystnaden till ledare jag har,

Bland nya klippors mängd, söm hota mina dar. MITRANE.

Jag offrar, liksom du, hans minne mina tårar, Jag älskade Phradat, och hans förlust mig sårar. Ack! han var Nini vän, och sonens åfvenså, Prins Ninias, vårt hopp, stod i hans vård, tills döden Ryckt undan på en gång båd Far och Son, - han då I sjelfmant landsflygt gick, att'möta andra öden. Men sjclfva denna flygt till ärans höjd dig bragt. Uppfostrad af hans hand på krigarns ljusa bana, Du ren provinsers mängd till rikets grånsor lagt^ Och du med egen hand den storhet vetat dana, Som dig, med rättvis rang, till Prinsars like gjort* ARSACE.

Jag ej mitt öde vet på denna högre ort;

På den^ der Arbazau befälet lör, — kan hända, Jag utfört några värf, dem krigslyckan gjort kända. Och när Semirarnis kom stolt på Oxi strand,

Att Segrarns lagar ge åt hundra Folk i band, Hon täcktes från sin Char omkring min hjessa tända Den ärofulla glans, som ljungar från dess blick. Men ofia en Soldat, i krigets bygder hedrad, Gick glömd i Kungars hof, och kröp kanske förnedrad. Min Far, i dödens stund, sagt att mitt ödes skick Af Fosterlandets röst på dessa rum berodde.

Han denna dyra pant uti min hand förtrodde *Som långe var i hans för hopens blickar dold. Jag går , att lemna den i Öfver-Prestens våld. Allt våntar på hans dom. Om ensam han tör kånna Mitt ödes hemlighet; må han förklara denna. Inför Semiramis skall han ledsaga mig.

MITRANE.

Med detta verldsförakt, som hopens vördnad öker, Stadd i sitt helga kall, han sållan visar sig.

Han ej med flårdens konst en fåfång åra söker;, Han knåt för Altaret, men ej.för Thronen kröker, Och, aldrig af begår till högre rang förledd, Han nånsin satt Tiarn med Purpuren i bredd.

Ju mindre stor han syns, dess mer han vördnad vinner. Han är ej långt liårfrån. Mig vågen öppen står Till dessa helga rum, dit hemligen jag går,

Att nu hans samtal få. Och hår du honom finner, Förrn dagens högre ljus till våra, ögon når.

ANDRA SCENEN.

ARSACE, ensam.

Hvad ha väl Gudarna om mina dar beslutit? Hvad öden vån ta mig? Jag skickas - och h varför? Till Helgedomens

fot utaf en Far, som dör.

Jag, en Soldat, hvars vår bland vapengny förflutit, Som kårleken till slut förledt i sina spår, — Hvad offer kan väl jag Caldéens Gudar göra? Men hvilka sorgsna ljud slå hår mitt håpna öra!

(Man hor suckar ur grafven.)

Ur denna grafvens sköt hvad ryslig klagan går, Som sprider fasans köld bland håren på mia hjessä! Att Nini skugga bor i detta hvalf —man sagt...Men ropen öka sig. - Hvad jag förskräcks för dessa. O, helga dystra rum! O, dolda Gudamakt!

O, vålnad af min Kung! Hvad är mig förelagdt?

TREDJE SCENEN.

ARSACE. OROÉS. MITRANE*

Svit af Mager•

MI T B. A NE, till Oroés.

Ja, Gudars Tolk! Arsace vill er en gård föråra Af minnen, hemliga, men dyrbara för er.

ARSACE.

O, Ni, som vårdar hår Caldéens Gudalåra! Tillåt den Krigare, som ni framför er ser,

‘Till eder fot i dag en Faders vilja båra,

Den sista, förrn han gick i grafvens mörker ner. Jag vet, han var er vån.

OROeS.

O Yngling! Vapnens åra! Ett evigt, stort-beslut af Gud, som si yr er allt, Med dig beskärt oss mer, än hvad din Far befallt. Mitt hjerta bår Phradat i dyrt ocli evigt minne; Men mer - mer än du tror, är dock hans Son mig kår. Hvar är den dyra pant, han sånde mig?

ARSACE.

Se hår!

(Slafvarne lemna Cassetten åt tvenne Mager, som ställa den på ett Altare.)

O R o é s, oppnar densamma och bojer sig derófver med vördnad och uttryck af smärta.

J sorgsna qvarlefvor, som hår förvarens inne,Jag ser, jag vidrör er, och trycker till min mund. J vittnen om min ed, och mig till tårar tvingen.— Gån bort, ochlemnen oss. Ochdu,Mitrane,måingen I hemligheten se af denna helga stund!

(Mag er na draga sig undan*)

Se der det Riks-Signet, som förr i Nini dagar Bestämde hans Beslut till Babyloniens lagar.

Jag skådar detta bref - det fasansfulla bref,

Hans redan kalla hand i dödens timma skref. Tillbed hans Diadem, hans fordom burna krona. Hans skugga och hans mord skall detta svärd försona -Ett svärd, som Persien och Medien underlagtj Men varit utan udd mot trolöshetens makt,

Mot detta säkra gift, som man förstått bereda...

ARSACE,

Hvad hör jag, Himmel!

OROeS.

Ån ej ryktet hunnit breda Bland oss en hemlighet, af ryslig natt betäckt. Ur denna grafvens sköt, som helga murar freda, En skymfad Gudoms röst, af Nini vålnad väckt, Hörs ropa efter hämd, - en hämd som hittills tigit.

ARSACE.

Döm, till hvad fasas höjd mig dessa ljud förskräckt, Som här ur desså hvalf till mina öron stigit.

oRoés.

Du hörde Nini röst i dessa dödens ljud.

ARSACE.

Och dem upprepade.

oro é s.

De voro håmdens bud.arsace'.

Han åger rått till håmd; men såg mig, af hyars händer?

ORoés.

De grymme, hvilkas brott till lifvets gråfts förföljt. Den ädlaste af dem, som styrde jordens länder, Förräderiets spår för verlden undandöljt,

Och dem i samma natt med Hjeltens aska höljt. Man lätt hvar dödlig blick i svekets mörker stänger; Men öfyer skyn ännu bedrägerit ej nått. Allvetenhetens blixt till hvarje stempling tränger.

ARSACE.

Ack, om min svaga hand fick straffa dessa brott! Jag vet ej - reder ej, hvad detta rum förmått På min bestörta själ! Och må ett råd ej höras Från denna Konungs hamn, som hår ej njuter ro?

OROeS.

Nej, så Oraklet sagt: Må detta rum ej störas, Der döden, tårarna och håmdens andar bo.

Gör du, som jug, låt allt af rättvisan bero.

Hon stundar; hennes dom är fylld om få minuter. Jag kan < j såga mer; jag kan allenast be Till Himlen ur det lugn, jag skild från brottet njuter. Når han så täcks, min mun han öppnar och tillsluter. Men ämnet är af vigt, och angår dig, kanske.

Jag sagt allt hvad jag bör; men båfva att förråda Med bloit ett ord - en blick, med ett förhastadt nit, Ilvad Gud tillåtit dig i hemligheten skåda.

Hans åra, Asiens väl, — vet, att det gåller båda. Det gåller dina dar. — J, Mager, nalkens hit!

Må denna kåra skatt inunder altart döljas!

(Palatsets stora port öppnas, och fy lies med vakt• Assur jned sin Svit synes på en annan sida.).Palatset öppnas ren; till Drottningen man går. — Der för du Assur se, i allt sitt högmod, följas Af låga Smickrare, som krypa i hans spår.

Åt hvilka, Allmakts Gud! ger du väl jordens heder? Ack, Odjur!

ARSACJ2.

Hvad?

OROeS.

Farvål! Når nattens flor sig breder Kring detta brottets hem, ki'iug dessa murars prakt, Då mötas vi, i skydd af våra Gudars makt.

Ack, vörda dem, Arsace! du följs af deras öga.

FJERDE SCENEN.

ARSACE, fram på Iheatern, med MI TRANE bredvid sig. ASSUR åt en sida, med CE DAR, och sin svit.

ARSACE.

Djupt är min. själ bestört af allt hvad man mig sagt. Hvad brott, och h vilket Hoi, som verlden kånner föga. Hvad, Ninus! livad, ett gift har slutat dina dar!

. Och det är Assur sjelf^ jag derför misstänkt finner.

MI T R A NE, nalkas når mar e Arsacc. Assyriens Kungablod i Assurs ådror rinner.

Han fruktas och med skål. När Drottningen fördrar Hans vunna myndighet, hans stolta afundsjuka; För honom utan blygd man kan sig förödmjuka.

ARSACE.

För honom?

ASSUR, i fonden, till Cedar» Ser jag rått? Ai'sace i Babylon?

Och ej befalld af mig! - Hans djerfhet mig förvånat.Hvad högmod?

Assur.

Nalkas! såg, hvad kallar dig ifrån Din fana och de fållt, der krigets åska dånar? Hvad föremål af vigt fört dig från Oxi strand?

ARSACE.

Min pligt, mig förelagd utaf min Drottnings hand.

ASSUÄ.

Hvad, Drottningen befallt dig?

ARSACE.

Ja!

ASSUR,.

Hon kan ej villa

Hvad jag ej vill. Min lag behöfs, att hennes gilla.

ARSACE.

Det vet jag icke, Prins! men om jag trodde det, Så gjorde jäg en skymf åt Kronans majestät. Förlåt mig; en Soldat till Hofman passar illa. Ställd under Arbazan, bland Schytiens vildar närd, Jag kände ej det Hof, jag tjenat med mitt svärd.

ASSUR.

Det skall, kanhända snart, dig tid och ställe lära; Men, hår till Thronens fot allena förd af mig, Såg, af Semiramis hvad har du att begära? ARSACE.

Blott priset för mitt mod, den afundsvårda ära, Att tjena henne.

Assur.

Du? Djerfs ej förklara dig!Du i ditt öfvermod ännu en önskan vågar:

Jag vet, af hvilken eld, du för Azema lågar.

ARS ACE.

Jag tillber henne. Ja, af hennes kärlek stolt, Jag dubbelt högre pris på hennes hjerta sätter, Ån på en Krona. Hon, som all min dyrkan... ASSUR.

Hållt!

Kån; hvem du skymfar hår, och tig med oförråtter. Hvem? du! förena dig, till åtten en Sarma t, Med Kungars ådia blod från Tigern och Euphrat! Tag mot ett råd, som jag af ömkan vill dig lära: Om till Semiramis du dristar dig att båra Hvad du bekånt för mig; så båfVa! Detta vårf, Förmåtne! kan bli dyrt, och kosta ditt förderf. Min rått har ingen än ostraffad trådt för nära.

ARSACE.

Jag skyndar. Det är ni, ni sjelf, som gör mig djerf. Tro ej, att det är mig, man kan njed hot förfåra. Hvad rättighet som helst, ert höga kall er ger, Det ger er dock ej den, att skymfa den Soldaten, Som tjenat Drottningen, som tjenat er och Staten. Jag synes eder djerf, min eld misshagar er;

Men er förmåtenhet är tusen gånger mer.

Ni söker att ert ok till mina skuldror sträcka; Ni tänker er nog stor, att kunna mig förskräcka!

ASSUR.

Att straffa dig, kanske. Och innan kort, jag svår, Min arm skall högmodet hos undersåten ståcka.

ARSACE.

Det svåra vi 'hvaran.FEMT,E SCENEN*

SEMIRAMIS synes i fonden, understödd af sina Fruntimmer. O T ANE, hennes fortrogne, går fram till Assur. ASSUR. ARSACE. MITRANE.

OTANE.

Min Prins, dröj icke hår! Vår Drottning denna stund skyr alla, skyr för dagen. Haf aktning för den sorg, som hennes hjerta tår. O, Gudar! lider harm från hennes stundertagen. ARSACE..

Beklagansvärda!

ASSUR, till en af sina.

Kom, af hennes sorgsna skick, Försökom, ofördröjdt, en önskacl fördel draga.

(Semi ramis kommer når mar e fram på Scenen.)

OTANE, som återvånder till Drottningen.

Min Drottning! öppne sig för dagen eder blick, Och må er stora själ sin styrka återtaga!

SEMIRAMIS.

O, dödens skuggor! når — når blifver i er natt En långe saknad gråns för mina tårar satt?

(Hon går förtvijlad öfver Scenen, troende sig se Nini skugga.)

Afgrnnder, sluten er! — O, grymma vålnad stanna!

• Förgör mig, eller ock upphör, att mig förbanna! — Når kommer då Arsace?

OTANE.

Förrn denna morgon bröt Ur östern, var Arsace ren sedd på dessa strånder.SEMI RAM IS.

Den fasansfulla röst, som utur grafvens sköt Kanhända afgrunden, kanhända himlen sänder, Mig yppat, att den dag, Arsace till liofvetlånder, Skall detta sorgsna bröst på qvalen se ett slut.

O T ANE.

Bland dessa fasors mängd då glädjens timma njut, Njut strålen af det hopp, en blidkad Himmel tänder.

SEMIRAMIS.

Arsace är i mitt Hof... Ack, jag vid detta namn, Ser fasan af mitt brott med mindre känsligt sinne.

OTANE.

Förjaga detta brott för evigt ur ert minne!

För flydda dagars glans, i årans ljusa famn,

Min Drottning! från er syn det ögonblick försvinne, Som, lyckligt eller ej, en vidrig boja bröt.

Då Ninus er från thron och Hymens rått försköt, Han störtat Babylon, om han fått störta eder. Vårt slågte för sitt väl, Assyrien för sin heder, Behöfde er. Vålan! Ni förekom hans slag. — Och femton är af ljus, af nyttor och af dygder; De skördar, ni beredt i ofruktsamma bygder;

De fordom vilda Folk, ni underlagt er lag;

De Konster, som ni våckt; de djerfva mästerverken, Som prisas öfverallt; se der en tallös hop Af mödor och förtjenst, se der de minnesmärken, På hvilkas vittnesbörd, med verldens bifallsrop, Er dom, en lycklig stund, af Gudarna skall fållas. Om äntligt Nini död har väpnat deras harm,

Om brottet, hvar det fins, skall en gång vedergållas, Hvi träffar deras blixt ej Assurs stolta barm, .Då större brott hans hand, än nånsin er, beflåcka? Han blandat giftets dryck, han är ju mördarn blott, Och likväl ingenting kan denna man förskräcka.

SEMIRAHIS.

Ej alltid lika långt sig våra pligter sträcka;

Ju heligare band, dess nesligare brott.

Jag var Gemål, Otane! Jag utan ursåkt blifver, Öch min förtviflan allt, allt på min räkning skrifver. Jag trodde, att den Gud, hvars rättvisa mig slog, Då han ryckt bort min Son, mig hade straffat nog; Att sålla mödors tal bort slutligen försona Mig sjelf med Himmelen, somverldenmedmin krona. Men, några månar sen, jag denna vålnad hör, Hvars grymma liåmderop mitt sinneslugn förstör. Jag stapplar kring den grift, dit ingången mig nekas; Den aska, som der göms, min dyrkan likväl har. Jag om dess misskund ber; den står ej att bevekas. Jag för blott hemska rop och suckningar till svar. Ett åndradt ödes skick bereds åt mina dar.

Jag ser det, och kanske, är håmdens timma inne. OTANE.

Men hvem försäkrar er, att denna grymma hamn Med verklighet har gått ur grafvens kalla famn? En luftbild någon gång bedrar ett låttrördt sinne, Som ur en diktad verld sig stulna fasor ger, Tror, hvad det fruktar mest, och åntligt i den stilla Och dystra nattens famn blott egna foster ser.

S&MIRAMIS.

Ack, nej! hvad jag har sett, är ej en flygtig villa, Af blodets tunga; lopp i sömnens timma våckt.

DåDå hennes sålla lugn ej mina ögon ämnas Hon sina bilder ej för mina sinnen sträckt.

Jag vakade ännu, af ödets hot förskräckt,

Då hastigt, vid min bädd, Arsace jag hörde nämnas. Mig detta namn gaf mod. Du har min själ förstått, Hur den åt fasorna vid Assurs åsyn lemnas.

Jag ryser för den man, som delat mina brott. Hvad straff, att han skall se mig rodnande förråda Den öfverlägsenhet, han af en gerning fått, Som, jordens afsky vård, tillhör likväl oss båda. Jag vill, — men bör jag väl, i dessa stunders våda, Med ännu nya brott, i honom straffa mig?

Jag kallade Arsace, som skulle mäta sig Med den förhatlige medbrottsling, som förkränkte Min makt och mina dar.—> Blott på Arsace jag tänkte; Då plötsligt i det lugn, mig denna tanke gaf, Steg dödens sändebud å nyo ur sin graf.

Jag såg hans stela hand en blodig glafven föra; Jag tror mig ännu se, och ännu honom höra. Kom han att straffa mig? Kom han till mitt Jörsvar? Arsace i samma stund till liofvet anländ var.

Om Himlen till min tröst förvarat denna dagen; Ack! hvarför går då än ej fridens stjerna opp J denna qvalda själ, som, af förvirring slagen, Blir kastad hvar minut emellan skräck och hopp ? Snart bördan af mitt lif är mig för tung att bära. Min Thron besvärar mig, och min försvunna ära År blott en ökad tyngd för tankans sorgsna lopp.

Jag mina sorgers mått för hela verlden dÖljcr.Att af den Öfverprest, som Babylons vördnad följer, Begåra råd och tröst, min fruktan ej tillät.

Jag ej förnedrar så min Kronas majestät. Semiramis då sjelf af rådnad skulle lågat Inför en dödlig blick, och himlen vittna det. Men mindre stolt än djerf ett hemligt steg jag vågat: Jag Jupiter om råd i Lybiens öknar frågat; Liksom, långt ifrån oss, den store verldens Gud I dessa öknars natt döljt sanningarnas bud. ,

Den Gudamakt, som sig i denna boning gömde, Mitt offer längre tid, liksom min fruktan, fått. Jag på dess altare mitt rika rökverk tömde.

Men ack! — försonar man med skänker sina brott? Jag afbidar i dag ett svar från Nilens stränder.

SJETTE SCENEN. SEMIRAMIS. OTANE. MITRANE.

MITRANE.

I tysthet bådar man, att en Egyptisk Prest FrånMemphis denna stund till hofvets portar länder.

SEMIRAMIS.

En råga, eller ock ett slut, jag ser då fäst Yid mina plågor. - Kom! för allting sökom dölja De fasor och den skymf, som mina dagar hölja. Och måtte snart Arsace, nu kallad af min röst, Medföra hopp och lugn åt detta slagna bröst!

Slut på For st a Akten•A N D RA ARTEN.

FÖRSTA SCENEN.

ARSACE. AZEMA.

AZEMA.

H<5r mig, Arsace, du‘, som Assyriens herravälde Uti förnyad glans, och mig i frihet ställde:

När Schyten reste sig ifrån sitt nederlag,

Att öfva ut den håmd, han oss i fallet svurit, Min far föll för hans svärd, och i hans bojor, jag. Du ensam krigets blixt djupt i hans öknar burit, Du brutit mina band, och uppfyllt hånidens lag. Jag är dig skyldig allt. Mitt hjerta vedergåller Dig, som det tillhör blottj men kärleken oss fäller. Med denna ädla själ, ej af förställning döljd, Du hofvet likna tror de vapenklådda fälten, Der, af ditt ryktes lof, och dina bragder följd, Och öppen utan straff, du visat oförhöljd Af Ålskarn ömheten, och stoltheten af Hjelten. Du trotsar Assur. Yet, hvad han betyder hår. Du måktar ej hans hot, och ej hans vålde qvåfva. Han missbrukar en makt, för hvilken alla båfva. Oböjlig är hans själ... och din rival han är.

ARSACE.

Han älskar er? Hvem? han!

AZEMA.

Med detta vilda hjerta, Som hatar hvarje dygd, och rörs af ingen smärta j Som ömsom är en slafs, och ömsom en

tyrans, Vet han hvad kärlek är? Förstår han att behaga?Assyriern Kungablod är mitt, så väl som hansr Och närmare den Thron, mig skulle emottaga, Jag redan är bestämd hans afsigter till rof.

Att ge sitt anspråk vigt, har han af mitt behof. Kån mig: Om Ninias, åt hvilken jag var ämnad Af Ninus till gemål, från mina barndoms-är, Om spirans arfvinge, mig åter öfverlemnad,

Af döden skonad än, uti sin moders spår,

Mig all sin ömhet gaf, med glansen af sin åra; Vid kärleken, vid dig, vid allt jag går att svåra, Att Ninias i dag, fick ännu skåda mig, Förkastande hans Thron, för landsflygten med dig. Ja, Schytiens vilda fält, dess himmel utan värde, Se der en tillflygtsort, full af ditt ryktes lof. Och dessa öknars sköt, som först vår kärlek närde, År mig ett Babylon, och skulle bli mitt hof. Men straffet är för ljuft, och skulle kanske väcka Förföljarn, i sin skymf, till hÖgre raseri?

Jag blottat har hans själ, och jag har låst deri, Hur ingaJbrott, som helst, hans samvete förskräcka. Det är din åra blott, som han med afund ser; Han fruktar.— hatar dig.

AXIS ACE.

Jag hatar honom mer; Men fruktar honom ej, då jag er kärlek äger. Far fort, och mitt förakt jag åt hans vrede ger. Oss ännu Drottningen emcfct hvarandra våger.

Jag nyss till hennes fot af lyckan framförd var.

I hennes höga blick mitt första möte röjde En mildhet till den grad, som Assur högmod har; Hon lyfte pannan opp, den jag mot Thronen böjde,Och helsade mig stolt för Babylons försvar.

Jag hörde denna röst, som hundra Kungar lyda, Med smickrande behag mitt vunna loford tyda. Hvad afstånd mellan oss, och dock hon nedlåt sig, Från Thronens majeståt, att stiga ner till mig. Hur rördes jag deraf! — Och jag i henne funnit Den dödliga, nåst er, som Gudars likhet hunnit. AZEMA.

Ger Drottningen oss skydd,' hvad vill då Assurs hot? Jag fruktar ej.

ARSACE.

Jag gick, att djerffc för hennes fot De anspråk lågga fram, jag till er vågat sträcka, Som edert bifall fatt, och Assurs vrede väcka; Då samma ögonblick, med Ammons gudasvar, För henne tråder fram enPrest från Nilens stränder. Hon öppnar i en hast hans bref med rådda hånder, Och skickar mig en blick, som smärtans uttryck bar, Som, badande i gråt, hon hastigt från mig vänder, Betraktar mig på nytt, och straxt sig undandrar. Man sagt, att hennes själ af mörk förtviflan höljes, i Att hon af fasor trycks, och af en Gud förföljes. Djupt har hon rört min själ, och jag ej än förstår, Hur, henne skyddande i mer än femton är,

Nu Himlen all sin harm i hennes öden blandar? Hvad har Semiramis gjort Gudarna emot? AZEMA.

Man talar endast hår om gömda ödens hot,

Om vreda vålnader, om himlens håmde-andar. Och om Semiramis, ej utan skål, man dömt,

Att hon, sen några dar, sitt rikes omsorg glömt.Jag tilltrott Assurs list, i dessa sorgens dagar, Att åt ett håpet hof han skulle stiftat lagar.

Men Drottningen har synts; sig stormen genast lagt, Och allt har vigteil kånt af hennes envåldsmakt. Så vidt min blick är vand i hofvets irrgång skåda, Har Assur hennes hat och hennes skonsamhet. De frukta för hvaran, och midt i harmens våda En oförklarlig makt från utbrott hejdar båda.

Jag sett, att Assurs namtf våckt Drottningens förtret, Sett blygselns purpurfärg på hennes kind förråda Ett hjerta, som åt fullt af hemlig brydsamhet. -Men hastigt i ett hof man allt föråndradt finner. Sök Drottningen på nytt.

ARSACE.

Jag lyder; men ej vet, Om jag till hennes Thron ännu en tillgång vinner.

ÄZEMA.

Af vår förenta bön skall åfven jag bli tolk.

Att evigt ålska dig, se der min plikt, min åra. Inför Semiramis må verlden lydnad svåra;

Må hon all dyrkan få af Österns vunna folk! Nog såll af min triumf, jag afundas ej hennes. En Verld är för dess fot.,. Arsace för min - är mer. Gå, Assur synes.

ARSACE.

Hvad? Jag den förrådarn ser. Med hat till alla brott, jag djupast afskyr denne«.ANDRA SCENEN.

ASSUR. CEDAR. ARSACE. AZEMA.

ASSUR, till Cedar.

Gå, såger jag, och märk, om kommen är den dag, Som henne tråffa skall, med långe dröjda slag.

(Cedar gar.)

Hvad! Ser jag honom än? han ej min vrede fruktar!

ARSACE.

Ni ser en undersåt, som har sin Drottnings skydd.

ASSUR.

Hon nedsteg, att dig se; men blef för dig väl tydd Den lag, som högmodet hos undersåten tuktar? Vet, att Azema, född ai dina Herrars ått, Förena bör sitt blod, med blodet af dess Fåder; Att hon åt Ninias, än spåd, nied hymens rått... ARSACE.

Jag vet, att Ninias vår jord ej mer beträder, Mén fallit, som sin Far - jag vet, på hvilket sått. Det är mig nog.

ASSUR.

Vålan! dig återstår att känna, Att redan Nini Thron åt mig försäkrad är;

Att blott ett steg är qvar emellan mig och denna; Att Drottningen för mig gör allt hvad jag begår, Och straffar, på mitt råd, den glömske undersåten, Och att den skymf, hvarmed du gått minrang förnår, Kan aldrig bli försont. Den blifver oförlåten.

ARSACE.

iag vördar, som sig bör, er härkomst och ert blod; Men fruktar ej hos er tyrannens öfvermod.Jag vet min plikt mot er på alla rum. På dessa Jag skulle minnas dén, blott ni ej talt derom. Att Beli årfda blod blef eder egendom,

Se der er första rått till Babylons Prinsessa.

De afsigter ni har, den tid ni föresett,

Och rikets stållning - allt, tycks åmna er hvarandra. Mot dessa anspråks mångd, dem jag ej vågar klandra, Kanske, af lika vigt, jag vågar såtta ett:

Jag ålskar. - Tro ej, Prins, det tillågg skulle tryta, Att det var jag, som gick att hennes bojor bryta, Som håmnats dem, och stöd åt hennes dagar gett j Om, liksom ni, jag lårt af mina dygder skryta. Jag går att fylla opp, hvad hon befallt; och jag Blott af Semiramis och henne tar min lag.

Snart kanske åt er makt sig staten öfverlåter.

- Man ofta himlen sett ge Kungar i sin håmd. Men den bedrar, om ni har trott Arsace beståmd, Att en gång råknad bli bland edra undersåter. ASSUR.

Du hastar ditt fÖrdcrf, som du för sent begråter.

TREDJE SCENEN.

ASSUR. AZEMA..

ASSUR.

Prinsessa! jag fördrar hans fråckhet icke mer. Men i ett föremål, mer vårdigt mig och er,

Må det tillåtas mig, er en förklaring göra?

AZEMA.

Fins detta föremål, så tala.Asien snart

Den bana öppna skall, som lyckan åt oss spart. En enskilt nyttas röst, föraktom att den liöra; Men verlden kallar oss; vi henne lyda böra. Semiramis är snart sin egen skugga blott.

Af Himlens dolda hand är hennes storhet skördad, Och denna stjernas glans, på jorden långe vördad, Nu insvept uti moln, sin nedgångstimma nått. Man ser det. - Babylon, med uppståmdt knot i tonen, Ren fordrar öfverljudt en arfvinge till Thronen.

År detta ord ej nog? - Min rått ni kånna bör. Att ge oss Konungar, till kårleken ej hör.

Ej derför, att jag kall för er och fÖr behagen, Af kårlekens förakt gör mig en låtsad dygd; Men, för vår egen skull, jag skulle se med blygd, Att suckar stiftade för statens öde lagen.

En kånsla mera hög, oss begge mera vård,

Bör leda mina steg, och bör befalla edra. Förrådom ej det blod, af hvilket vi oss lieclra. En söndring n^ellan oss, är en förlorad verld. Stråft är det språk, jag för, att icke oss förnedra; Och lått förskräcks ert kön vid dessa tänkesätt* Men jag tilltalar nu de Kungar ocli Förfäder, Från dem ni ursprung drar. Gif heljd åt deras ätt, Den liu, på deras stoft, en qvinnas fot beträder, Som, ryckande till sig en oss tillhörig makt, Gett bojor eller lag åt hundra folk och städer, Och en bedragen verld till sina fötter lagt.

Ett steg blott; - och ert namn skall hennes öfvervåga. Hon har er skönhet ägt, gå hennes mod alt åga,,Prinsessa! vid er fot, det tillhör kårleken,

Att er en spira ge, ej att bortrycka den.

Den bjuds er af min hand, och jag har rått begåra , Att åt en kår Sannat ni ej till offer gör Det namnets majestät, ni evigt vörda bör,

Och verldens första Thron, som öppnar er sin åra.

AZEMA.

Lit blott på mig, och gör Arsace ej oförrätt,

Så sörjer jag väl sjelf för glansen af min åt t, Den dag, då det behöfs, skall se af mig försvarad De Kungars årfda rått, som är hos mig bevarad. Med aktning för vår börd, jag likväl icke tror, Att, bland de hjeltars mängd, Assyrien tillbeder, En dödlig ännu fanns, mer ålskad och mer stor, Ån sjelfva den Sarmat, som hatas här af eder. Gör dygderna, tro mig, mer rättvisa, mer heder. För öfrigt, om en dag jag knyter hymens band, År det Semiramis, som mina öden leder.

Jag en Gemål, min Prins, tar blott af hennes hand. Jag känner ej de rop, som, spridda kring vår strand, Från någon hemlig röst missnöjets genljud läna, Och ej, om edra mån, på gifven vink af er,

Det öde finna tungt, att qvinno-våldet tjena.

För Qvinnans fot jag ser dem böja hjessan ner, Och man må knota fritt, når det i stoftet sker. Man sagt, att Gudarna åt qvalen henne lemnaj Jag vet ej hennes brott, och jag, min Prins, ej ser Hvarföre himlens val just eder

skulle åmna Att tolka sitt beslut, och rättvisan att hämna? Nej, hon regerar än, - och myndighetens rått, Som öfvas hår af er, af hennes hand är tagen.Allena hon ger lag. Att lyda denna lagen Jag mig en åra gör. - Gör ni på samma sått.

FJERDE SCENEN.

ASSUR CEDAR.

ASSUR.

Att lyda! Detta ord gör att jag blygs fördagen, För långe denna skymf har Assur öfvergått.

Såg, har du lyckats än? De frö af hat, vi sått, Och gifvit ans och vård med stor och hemlig möda, Till lycka för min håmd, ha dessa än förmått, Att brådden till en skörd för upprorsandan föda? CEDAR.

Jag vågar hoppas allt. Ej mer i tvångets famn Ett redan sansadt folk skall låta sig förblinda Utaf Semiramis, livars storverk och hvars namn Förstått att sinnena med håpen vördnad binda.' Att se sin Tliron befåst, är hvad Assyrien vill. Att detta ren ej skett, till lika höjd förtryter Den, som vill statens väl, och den deraf blott skryter. Man yrkar på en Kung, och nåmner er dertill.

ASSUR.

Skall jag, till ståndigt qval, mig ståndigt skymfad finna? Min åra, lycka, rang, bero af hvem? en qvinna! Hvad? Ninus och hans son, jag stångt i graf vens natt, Att krypa allrafråmst för denna Regentinna?

Att nårmast verldens Thron, i andra rummet satt, Af allas blickar följd, i kunglig ogunst tråna? Blott åt sin Makas mord hon handen velat låna; Men jag har lyftat min till slagets fulla höjd.Ej förr i hemlighet var Ninias undanröjd,

Ån Thronens stängda bom, för mina fötter bruten,' Å nyo blef för mig af hennes arm tillsluten. Förjäfves, smickrande d^ss trotsiga behag,

Jag följde hennes fjät, och trodde med hvar dag På hennes unga själ det sålla välde hinna, Ilvarmed uppmerksamliet, tid och omsorger vinna Ett hjerta utan konst, och lemnadt blott åt sig. Men hon oböjlig var, och jag bedragit mig.

Blott kronan af en verld förmått att henne röra; Och hon är vårdig den, jag måste tillstå det, Och nödgas, i min harm, att hennes lofsång göra. Jag sett dess säkra hand, till trots af mina nåt, Uppå en skakad Thron en upprått spira föra, Förqvåfva upprorets och knotets företag,

Regera som monark, och som en hjelte strida, Och tvinga härarna och folket på sin sida.

Den stora konst, att ge åt sjelfva ryktet lag,

Var samma konst, hvarmed hon sinnena förledde Att dröja i det ok, som hon åt dem beredde. Ån mer: En gäckad verld,, af hennes skönhet slaf, Föll ner och dyrkade de lagar, som hon gaf.

Och då, i min förtret, jag sökte splitet våpna, Stod hon beundrad än, och mina vänner häpna.

CEDAR.

Men tjusningen är störd, och bruten hennes makt, Och redan snillets kraft tycks henne öfvergifva. För tomma samvetsagg ett mål hon börjat blifva; Och hennes låttrohet rådfrågat, som man sagt, De usla Guda-svar, Egyptens Prester diktat,

Och med oraklets språk i hopens vördnad bragt.Ren Templens altaren af liennes offer svigtat. At andra dödliga hon börjar nårma sig,

Hon fruktar.

ASSUR.

Har hon blott åt deras svaghet pliktat, Skall snart, på hennes fall, min lycka lyfta mig. Af henne Babylon skall ej förbländas mera. Således efterger Semiramis till slut.

Det första slaget gjordt - är hennes roll spelt ut. Att mig Azema ge, är att ej mer regera;

Och ger hon henne ej, är upprorsgnistan. våckt, Och snaran för dess fot på alla sidor stråckt. Men, kanske, då jag tror att våldet till mig rycka, Jag, för att en gång nå, blott tröttat ut, min lycka. CEDAR.

Om Drottningen till slut er segern vunnen ger,

I valet af en Kung, kan hon ert hopp väl svika? Och då Azemas hand förenad blir med er,

Vår spridda Kunga-ått förenar hon tillika.

Allt leder till ert mål; allt talar för er, Prins!

ASSUR.

Ej för Azemas val en annan make fins...

Men hvarför hit Arsace från fjerran orter kalla? Det är hans öfvermod, hon gynnat mest af alla. Och alltid samma hand, som stöd åt honom gaf, Ett hinder mot hans straff för mig i förvåg ståldde. Jag, Prins förutan land, Minister utan vålde,

Af vunnen åra höljd, och dock af makten slaf -Allt skall då till min själ med ökad oro hinna: En ung och djerf rival, en trotsig ålskarinna,

De sporda Pr esters råd, som Gudars domslut sagt,— So —

Semiramis, som sjelf mig anser med förakt,

Som knappast skonar mig, som fruktar att mig möta. -Men jag vill se, om den otacksamma har makt, Att från sig, utan straff, en vred medbrottsling stöta.

(Hctn vill gå.)

FEMTE SCENEN.

ASSUR. OTANE. CEDAR.

OTANE.

Min Prins, Semiramis er bjuder dröja hår.

I5n hemlig samtals stund af eder hon begår.

Må ifrån dessa rum ni alla vittnen skilja.

ASSUR.

Jag för min Drottnings bud en helig vördnad bår, Och lyder, som sig bör, Otane, dess höga vilja.

SJETTE SCENEN.

ASSUR. CEDAR.

ASSUR.

Hvad stort, föråndradt skick, som ej förklaras kan? Snart trenne månader hon mig förhatlig fann, Och hennes fållda blick min blick ej möta torde. Beständigt hitintills oss vitftien sett och hört. Hvarenda mötes stund jag hennes köld försporde; Hvart enda samtal blef af hastig fasa stördt,

Och hennes tystnad slut uppå dem alla gjorde,.,

I hvilka åmnens vigt vill hon förklara sig?

Man kommer — det är hon. Gå bort, och vånta mig.SJUNDE SCENEN.

SEMIRAMIS. ASSUR.

SEMIÄAMI s.

Min Prins, det är nu tid att åntligt öppna eder Ett hjerta, långe nog af hemlig plåga tårdt.

Jag Asiens lånder styrt, - kanske ej utan heder, Kanhånda Babylon skall trb mitt minne vårdt, Att nåmna mig en dag för stora Kungars like. Er hand har gifvit stöd åt bördan af mitt rike} Tillbeden öfver allt, och segrande jag var,

Och jordens offerrök förtjuste mina dar.

Jag glömde, då jag såg af inga qval mig tryckas, Det steg, som burit mig till deilna höjd j^g har; Jag glömde håmdens röst^ och hörde blott min lyckas. Nu talar råttvisan. Försvunnet är mitt hopp Att denna byggnad se af inga stormar ryckas. Den måste från sin grund å nyo resas opp.

ASSUR.

Min Drottning, fyll ert verk och edra ödens lopp, Förutse tidens hot, och föreskrif den lagar. Hvad öfverdrar med moln så ärofulla dagar?

Når jorden lyder er, hvad kan ni frukta då?

SEMIRAMIS.

Hår hvilar Nini stoft, - hår inom denna muren; Och det min fruktan är, som ni ej vill förstå? Ni!

ASSUR.

Att man ännu mins, är hvad jag undrar på, Att Ninus varit Kung och funnits i naturen. Hvad, fruktar män med skål hans vålnad,sen dess harmI femton långa är ej lyftat håmdens arm?

Ur glömskans evighet drag icke fram de döde. Jag är bestört, men blott af edra samvetsqval. Ack,, fråga ej ett tomt Orakel om ert öde.

Att vinna Gudarna, h$r man ett båttre val: Ståndaktighet. En hamn har synts er denila dagen, Som eder fruktan födt - som föddes sjelf deraf -Kan den förskräcka er? Blott fördomarnas slaf På toinma under tror, och blir deraf bedragen. Blott en okunnig hop råds andars öfvermakt, Bedragarn till en vinst, sig sjelf till ett förakt. Men om er stora själ till högre oinsorg våckes, Ån för en fafång dröm , hvaraf den nu förskråckes , Om Beli årfda blod är hvad ni vårda bör,

Om på en högre rang Azema anspråk gör ...

SE M IRAMIS.

Hör mig blott. Ammon sjelf och Babylon begåra Att arfvingen blir nåmnd, som skall min krona båra, Derför min spiras rått må delas från i dag,

Att Gudar och att folk ej måtte klaga mera.

Min stolthet, som ni vet, mig annars gjort den lag, Att aisky liymens band, och ensam sjelf regera. Men verlden oviss var, och nöjd med intetdera. Når fosterlandets rÖst, i blomman af min vår, Den röst, som nu sin vigt af sjelfva himlens för, Böd mig att Herrskare åt jordens söner gifva, Om någon till min hand ett råttvist anspråk bär, Ni framför alla, Prins, bordt dermed hedrad blifva. Ni borde hoppas det; men ni ett vittne var Hur högt jag fruktade ett band på mina dar.

JagJag lyftade er, ~ ej till min gemål och like -Men till det rum, ni har, det andra i mitt rike.' Min Prins ! det var er nog. Jag mig ett lidgmod gör, Att finna denna rang tillräcklig för er ära.

Nu lyder jag till slut, livad Gudarna begära. Emottag hår min lag, och Gudasvaret hör:

Når du för andra gång din bröllopsfackla tänder, Förrädiska Gemål! Olyckligaste Mor!

Tar allt ett annat skick uti Assyriens länder Och Ninus blidkas skall i gr af ven, der han bor. Sitt eviga beslut sä Himlen täcks förklara.

Jag länge ert föpslag och eder statskonst sport: Ni vill, med det parti, ni er i staten gjort,

Och med ert årfda blod, er rättighet försvara» Ni och Azema mig en arfving ktiunen ge 5 Ni stemplar för ett band, som hon begår, kanhända j Men jag, jag kan och vill ej edra anspråk se, Med hennes våpnade, sig emot mina vånda.

Min vilja sådan är - och ingen åndrar den.

Om himlens tunga hand förmått all styrka tÖmma Ur min bestörta själ, jag lemnar er att dömma, Som derpå känna skall Semiramis igen,

Att Thronens Majeståt hon upprätthåller än.

Jag går, att ge en Kung; men hvem jag föredrager Af alla till gemål, - er, eller livilken helst,

Söm hedras af mitt val, - har jag mitt vålde frålst» Församla Höfdingar och Krigare och Mager,

Att de må bifall ge åt hvad jag företager*

Når jag min vunna thron och frihet ger till pris, Här verlden af min makt det säkraste bevis. Man stemple icke mer, men höre mig med tystnad!

5.Vid denna dag sin nåd Försynen fästat har;

Att kunna blidka den, är nu min ärelystnad. Men ur dess vreda hand blott ångern vapnen tar. Tro mig, de samvetsagg, dem med förakt ni höljer, De äro all den dygd, som brottslingen har qvar. Jag synes eder svag. - Kån svagheten; den följer Med fruktan alla steg af hvar ogerningsman. Men ångern aldrig än var neslig för en krona. Den hedrar Konungar; minst har den er bort skona. Och jag vill lära er, hur utan blygd man kan Tillbedja Gudarna, och sina brott försona.

ÅTTONDE SCENEN.

ASSUR, ensam.

Hvad språk, ooh hvad förslag, dem jag ej nog förstod? År det väl fruktan, list, försagdliet eller mod? Vill hon, med eftergift, ge sina öden styrka, Och, att bedra mitt hopp, med mig förening yrka? Azemas unga hand skall icke blifva min, -Hon nekar den; - det är, att ge mig hopp om sin. Hvad ej gemensamt brott och ingen omsorg kunnat, Och ej en dyrkan, slöst på Drottningens behag; Det har min list, min harm, en fruktan för dess slag, Ett Gudasvar, en dröm, åt mig till slut förunnat. Så styres menniskan, af hvilken okänd makt? Hur driflfjedren ibland är svag till högre öden! Men tviflom än på allt. - Ånnu har jag af nöden Ett samtal. Hvad jag hört, var mindre öfverlagdt. Bekymrens öfverflöd tycks hennes själ betaga.

Så Jått förändras blott bedragarn och den svaga.

Slut på Andra Akten.TREDJE ARTEN.

(Theatern föreställer ett rum i Palatset).

FÖRSTA SCENEN. SEMIRAMIS. OTANE.

SEMIRAMIS.

Otane! hvem hade trott, att, ännu Gudars vån, De sjelfve mig ett skydd mot deras vrede lånat? Med åskor utan blixt de mina dar förvånat,

Och öppnat afgrunden, för att tillsluta den.

Med vapnen, i sin hand, d.e gett mig nåd igen. De hafva ledt Arsace j de mina öden skona;

De tända hymens bloss, för att till slut försona Med detta nya band det förra bandets brott.

Nej, jag om deras makt skall aldrig tvifla mera. Mitt hjerta vördar djupt den föreskrift det fått. Arsace! Kån mitt beslut. Jag åntligen förstått, Att du skall öfver mig och Babylon regera.

OTANE.

Hvem, Han? Arsace!

SEMIRAMIS.

Du vet, Tiur Schytien vittne var Till denne hjeltes verf, vid sidan af hans far, Då jag gaf Asien ok, och båmd åt Persiens öde; Och hur han, omgifven af fångar och af döde, Bland fiender, dem han mitt vålde underlagt, Mig, med en blygsam hand, ett blodigt byte räckte. Der stöd han, segraren, hvars första åsyn väckte

I min bestörta själ en hemlig känslas makt, Hvars namnlösa behag jag icke qvåfva hunnit.De andra dödlige jag ansåg med förakt.

Det är från denna stund, jag Assur svartsjuk funnit, Och som han mot Arsace har våpnat all sin harm.. Jag redan hjeltens bild såg för min tanke svåfva, Förm våra Gudar gaf den lif inom min barm, Och förr än denna röst, som hjertat ej kan jåfva, Nyss min besegrare uti Arsace förråd^.

OTANE.

Min Drottning, det är stort att denna stolthet qvåfva, Som Kungars offergård från Gängens strand försmått) Som förrn till ålskare, vill dem till undersåter, Och kånslans svaghet blott åt hopen öfverlåter. Åt sjelfva skönheten ni skånkte ert förakt.

Dess vålde likvål kraft åt edert vålde gifvit:

På jorden eder blick utöfvade en makt,

Den samma blick, kanske, sjelf icke varse blifvit Hvad? Hånförs ni till slut af kårlekens behag? Och jagas tårarna från edra sorgsna kinder Vid denna kånslas röst till eder själ i dag?

SEMIRAMIS.

Det är ej kårleken, som vid Arsace mig binder: Jag åger ej en själ, för ögats intryck svag.

Tro ej att jag, så långt af egen rang förgåten, Förblåndad af ett sken, med sorgerna i fjåten, Åt flygtiga behag ger tapperhetens pris.

Nej, ömheten, jag bår, är mindre oråttvis. Olyckliga! är det väl jag, som skall erfara En svaghet, kårleken, dess lagar och dess tvång? Hvad tånker du, Otane? Jag var ju mor en gång. Af ett bedröfligt band mig himlen velat spara F<n ål skad pant, att blott den rycka från mitt skötMig ensam plågorna till deras offer gjorde.'

Mig omgaf ingenting, som hjertåt älska tordej Hlin åras tomhet blott i armarna jag slöt;

Jag ofta, att mitt hof och att mig sjelf undvika,' Bland konstens minnesverk sökt lugnet, sommigflytt; De själens qval en stund med drömda bilder svika, Och det förundrar mig, att detta lugn på nytt, Med hemliga behag, är skänkt min själ tillbaka. Arsace skall gålda mig en saknad son och maka, Och mina mödors tal, och en besegrad verld. Tillbedna Gudamakt! Tag mot min offergård! Ett fordom vidrigt ok du tvingar mig att båra. Ett fordom hatadt band gör mig â nyo vård, Och vårdes sjelf din eld i detta hjerta nära! OTANE.

Men föreser ni ej den smärtas raseri,

Som denna nya skymf skall störta Assur i’

Ty han sig smickrar sjelf, och smickrad är af alla,’ Att åran af ert val skall blott på honom falla. För honom är ej nog, att sig beklaga blott.

SEMIRAMIS,

Jag fruktar honom ej, och honom ej bedrager. Han blott, sen femton är, trots alla hans förslager, Till årans första

rum vid thronens sida nätt.

Jag femton âr en gräns hans högmod fÖreskrifvit, Och han har vördat den, fast han mig misstänkt blifvit. Jag fört min spira sjelf, och om min svaga hand Lagt på hans afsigter så fruktansvärda band; Hvad medföra hans list, hans stemplingar för våda •För mig och för Arsace, när vi förenas båda? Nöjd med mitt samvetsagg, kom Ninus, som jag tror,Att yrka detta bänd, ur grafven, der han bor. Jag skulle ännu mer emot hans skugga fela,

Han skulle fordra ut en håmd, fördubblad t sträng, Om han, till råga, såg sin fordna maka dela Med, hans förgiftare hans krona Oéh hans säng.... Se der, livad vålnaden ur grafvens hvila väcker, Att föra samma språk, som Ammons gudasvar. Mig Oroés ej mer med all sin dygd förskräeker. Att höra mitt beslut, jag honom kallat har.

Jag väntar honom här.

OTANE.

Det val, ni företar,

Skall af hans helga kall förnyad styrka vinna. SEMIRAMIS.

Och lugnet, vid hans röst, skall detta hjerta hinna.

OTANE.

Han kommer.

ANDRA SCENEN. SEMIRAMIS. OROÉS.

SEMIRAMIS.

Gudars tolk och Zoroasters prest! Jag nämna vill en Kung. Ni den med kronan pryder. År allting förberedt till denna höga fest?

OROeS.

Min Drottning! Vid ert val är allas väntan fäst. Min plikt jag fyller opp, och Konungar jag lyder; Men att bedömma dem, till ingen af oss hör. Det tillliör Gudarna.SEMIRAMIS.

Med detta språk, ni för, Det tycks, som mitt beslut ni hemligt skulle klandra. OROés.

Jag vet ej ert beslut. - Vål, om det lycklig gör!

SEMIRAMIS.

Men himlens höga lag ni tolkar för oss andra. År allt, som hånder mig, blott mörka förebud? Mitt håpna öga såg en skugga, eller Gud,

Ur jordens sköte gå, och dit tillbaka vandra. Såg, hvilken okånd makt bröt denna starka bom, Som evighetens natt från dagens rymder stångcr? Såg, hvarför dödens rof, i trots af ödets dom, Tillbaka till min syn ur grafvens sköte trånger? OROés.

En råttvis Gudamakt med oförtånkta slag,

Den stund då det behöfs, mot tingens ordning ljungar. Den sliter döden lös ifrån naturens lag,

Att giiva jorden skråck, och varning åt dess Kungar.

SEMIRAMIS. '

Ett offer Jupiters Orakel vill i dag.

OROés.

Min Drottning! det skall ske.

SEMIRAMIS.

O du, som håmdens blickar,

- Tiilbedna Råttvisa! uti mitt hjerta skickar,

Med nya fasors mångd, må du ej fylla det!

Men af mitt första band olyckorna förgåt!

(till Ovoés, som aflågsnar sig.)

Blif qvar!ORoés, som återiommeYi Jag trodde er min närvaro besvärar

SEMIRAMIS.

Ni har ju, svara mig, Arsace i templet sett At Gudarna i dag en älskad skänk förära?

oRoés.

Hans skänker, och han sjelf, dem äro lika kära«

SEMIRAMIS.

Jag tror det; edra ord mig lugn och visshét gett. Mon han ej fylla skall det hopp, jag börjat nära? oRoés.

I honom är er thron ett värdigt stöd beredt. Han sjelf är Gudars skänk, och deras verk hans åra.

SEMIRAMIS.

Så sålla förebud jag med förtjusning hör.

De frid och hopp på nytt uti mitt hjerta sända; Gå, att en slocknad eld i templet åter tända.1 Af edra Mager följd, stadd i det kall, ni för, Må ni till detta val, som af gemål jag gör,

Från Gudarna en blick af nåd och bifall kalla! Må öfver mina dar och rikets öden falla,

Till tröst för dem som flytt, förnyade behag! Påskynda högtiden af denna sköna dag.

TREDJE SCENEN. SEMIRAMiS. OTANE.

SEMIRAMIS.

Så himlens väg, med min, till sajnma syfte leder. Jag är, i val af Kung, en högre viljas tolk.Bestört att af min hand få gåfvan af mitt folk, Han anar ej den lolt, jag åt hans dar bereder. v Hur skall ej denna stund slå Assurs högmod neder. Ett ord - och för sin fot Arsace skall jorden se. Hvad tacksamhet till mig bör ej hans lijerta nära? Jag går, att min gemål en verld till hemgift gé. Så njuter jag till slut en obeflåckad åra.

FJERDE SCENEN. SEMIRAMIS. OTANE. MITRANE.I?« Officer.

OTANE.

Arsace, vid edra knän, har att en nåd begår«.1 Förunnen åt hans sorg, att der beklaga sig.

SEMIRAMIS.

Hvad sorger i sitt sköt kan hår Arsace väl båra,' Som ensam sorgen bjöd att öfvergifva mig?

Han kommé. - Han ej vet, hvad hjerta han rör nära. O du, som blidkad är, och J, som höjt er röst, X)u hamn af min gemål! J Gudar af mitt rike, Af Ninus, af min son! Förenens till hans tröst! Ert mäktiga beskydd ej från lians dagar vike! -Jag känner, vid hans syn, förvirring utan like,

FEMTE SCENEN. SEMIRAMIS. ARSACE«

ARSACE.

O Drottning! åt er tjenst jag helgat mina darj Er tillhörde mitt blod, och når dess pulsar flutit, På stridens fält för

er, jag min belöning njutit. Jag ägde fordom en, af ryktet gynnad, far,Hvars blick, framför er hår, jag sett af döden höljas; Han lemnat åt sin son blott efterdömen qvar, Som röra honom djupt, men kanske illa följas. Jag vågar ej hos er en fader» kånda verf,

Hans åras svaga glans, i minnet återkalla,

För att till edrä knån med bön om tillgift falla För hans förmåtna son, som, oförsiktigt djerf, Ej måktar denna stund en brottslig önskan dåmpa; Som, då han tjenar er, er fruktar förolämpa.

SEMIRAMIS.

Ni förolämpa mig? Ack, frukta ej derför.

' ARSACE.

\ r

Ni går att eder hand och edra riken skänka.

Vid detta höga verf, och vid det val ni gör, Mitt hjerta dölja bör allt hvad jag vågar tänka Med hundra Konungar - i stoftet böjd, som ae -Jag vördar det beslut, som oss en Kung skall ge; Men högt åt Assurs namn triumfen sig bereder: Han går med djerfva steg till denna vunna heder. Da folket honpm nämnt, då edert blod han länt, Kanske han denna rang och detta namn förtjent? Men åntligt i min själ för mycken stålthet lågar, Att hylla hår den hand, hvars hot jag trotsa vågar, Att se mig af hans hat, hans högmod, tryckas ner. JLåt mig, från honom skild, och skild, ty vårr! från er, Gå åter till er tjenst i vidt aflågsna länder,

Der äger jag ett värn mot tyraniets händer,

Om af välgärningar, som smickra mig, en ny... SEMIRAMIS.

Arsare, hvad har ni sagt? Nilemnamig? Ni fly? Ni frukta Assur?Nej! Den fruktan jag kan nära På hela jordens rymd, dr för er vrede blott. Kanhända mitt begår, mitt högmod ni förstått. Mig torde dock ^r harm en annan lott beskära. Jag bäfvar - s _

SE M IRAMIS.

Hoppas allt; snart skall jag eder lära, Att aldrig Assur skall ge lag åt edra dar.

ARSACE.

Vålan! Jag tillstår det, min kånsla skulle lida, Att honom, som Gemål, se fåstad vid er sida. Men om till eder hand hans anspråk ni bedrar, Skall då Azema bli ett offer för hans ränker? Öeh råds ni ej - förlåt, jag yppar hvad jag tänker -Råds ni det högmod ej, som inga grånsor liar? En gång åt Ninias Azema åmnad var.

Låt vara, hennes blod i Assurs ådror flyter; Men honom trotsar jag, en undersåte blott —.

SE Milt A MIS.

Det edra likar är, hvaraf mitt välde skryter. Med ingen vanlig själ ni tänkesätt förrådt, Tillgifne endast mig, och ej min lycka blott.

I min lycksalighet hvar minskning er förtryter. Kom, vårda sjélf det lugn, som ni åt mig berédt. Azema, Assur,, - nej, ett sådant band jag bryter, Af hvilket längesen jag faran förutsett.

Jag Assurs anslag vet, och skall dem snart förstöra.

ARSACE.

Ack, då ni åt min bön täcks låna edert Öra,

Då af min öppna själ ni hemligheten sérAzeMA, inkommer med häftighet Min Drottning! för er fot jag vågar....

SEMIRAMIS, upplyftande Azema.

Stilla er,

Prinsessa! hvilken helst, som skall min spira föra, En lycka, vård ert blod, jag lofvar edra dar.

Så älskad som den son, ni en gång ämnad var, Jag med en moders blick skall eder alltid skåda; Vi mötas åter. Gån, ert rum intagen båda Bland dem jag af mitt; val till vittnen kallat har.

(Till Arsace.")

Och thronens stöd sin plats vid thronens sida tar.

SJETTE SCENEN.

Rummet, der Drottningen dr, foråndrar sig till en stor, präktigt beprydd, sal. Flera h öga Em b et smän, med tecknen af deras värdighet, äro placerade på trapplika upphöjningar. En Thron är upprest midt i aalens Satrapeme omgifvaden. OROÉS inkommer med Magerna, ovh tar sin plats emellan ASSUR och ARSACE. SEMIRAMIS blifver midt i salen med AZEMA och sina fruntimmer. Vakten upptager fonden.

oR.oés.

J Prinsar, Krigare, Assyriens stöd och heder, Och Mager, samlade af eder Drottnings lag;

Nu Gudarnas beslut skall uppenbaras eder.

De skydda rikets väl, och Himmelen i dag Ett stort förändradt skick åt Babylon bereder. Hvem helst, söm den Gemål, den Envåldsherre är, Som, vald af Drottningen, skall hennes krona båra, Att lyda, tillhör oss. I edert namn jag svår,Att hylla denna Kung. För fosterlandets 'åra Vår första önskan är, den andra är för hans. Må dessa nya dar af storhet och af glans Ej nånsin byta sig i mörka dar af ånger,

Och i klagorop vår högtids glada sånger!

AZEMA.

Ni, Gudars högsta Tolk! J, årans första Mån! Det stora val, man gör, blott mig bort oförråtta; Men undersåte född, och undersåte än,

Jag har min Drottnings skydd, och jag är stolt af detta. En dyster framtid jag ej vågar förese;

Men skall en eftersyn af lydnad eder ge.

ASSUR.

Må hånda hvad som helst, hur himlens dom må falla, Som statens sanna väl vid denna dagen fäst;

'Nu vid Semiramis, vid Thronen svår jom alla, Att vörda djupt det hamn, som hennes val skall kalla, Att lyda utan knot den Kung, hon finner båst!

ARSACE.

Jag svår det. - Denna arm, som våpnad för dess öden, Fråmst lyder himlens röst, och hennes röst dernåst, Och detta blod, som förr i striden trotsat döden, Allt helgar jag min Kung, med samma nit i dag, Som alltid eldat mig i hennes tjenst.

oRoés.

Och jag

Afbidar hvad oss Gud och Drottningen beskåra.

SEMIRAMIS.

Nog! - Tagen edra rum, och hören, folk, minlag« (Hon sätter sig på ihrmen. Atema, Assur, Öf-v er Ue-P resten och Ai'sace intaga sina ställen. Hon fortfar:')

Om jorden femton är gett genljud af min åra; Om den med vördnad sett en spira och ett svärd I min, i samma

hand, som af en svartsjuk lära Blef åt en Makas tvång och slåndan blott beskärd • Om, fyllande ert hopp, J mina undersåter!

Jijg statens tunga verf med lycklig skullra bar, Jag till en kraltig arm nu hålften öfverlåter,

Att sträcka rikets glans till efterverldens dar,

Att lyda himlens vink, hvars höga Gudasvar Det högmod åntligt qvåit, som detta hjerta närde. Den frånryckt mig min son. Må ännu af mitt blod De uppstå, som, mitt nanni och edert rike värde, Och vandrande den våg, jag banat med mitt mod, Mitt våldes storhetsverk till tidens grånsor föra! Jag kunde väl mitt val bland jordens Herrar göra; Men de, livars stater gå till grånsen af mitt land, Ån mina kusters Ingn med sina vapen störa,

Ån gälda mitt beskydd mot andra folkslags band. Min spira är ej gjord för någon utländsk hand. Hos statens första Mån jag mera storhet funnit, Å11 hos de Konungar, som vi besegra hunnit. Om Belus ågt er Thron, ej född af Tlironens ått, Han genom folkets röst och sin förtjenst den vunnit. Jag samma spira bår, i stöd af samma rått. Beherrskande hans stat, jag ökade dess stränder Med tjugu vunna folk från morgonrådnans länder, Af Beli tidehvarf ej en gång kända än.

Den bygnad, han begynt, jag lemnar eder färdig. Den styrer bäst en stat, som sjelf har grundlagt den. En lijelle höfves er, ett sådant rike vårdig?Och vårdig denna hand och detta stolta bröst, Som skånkas honom nu. - Jag detta steg ej vågat, Förrån jag lagarna och åskans herrar frågat, Och frågat statens väl, och jordens nyttas röst. Jag skall med detta val bereda verldens tröst.

Så vörden er Regent, J snart hans undersåter, Sen Prinsar af min ått i honom lefva åter.

Den Hjelten, min Gemål och eder Konung är Arsace.

(Hon nedstiger från Ihronen, och alla uppstå.) AZEMA.

Hvad trolöshet!

ASSUR.

Hvad harm, som mig förtår!

ARSACE, till Azema.

Ack! Tro ej----

OROeS.

Himlens Gud, du dessa fasor stilla!

SEMIRAMIS, till Magerna, under det hon går fram på scenen•

J, hvilkas kall det är, att rena lågor gilla,

I templet fåsten nu vid mina hjelten.s dar.

Han Ninus och min son er återgifvit har.

(Askan höres och gr af v en synes skakas.) O Himmel, hvad jag hör!

ORoés.

O Gud, var* vårt försvar! SEMIRAMIS.

Hvad bifall eller hat förkunna himlens dunder? O Gudarj iör Arsace, gen nåd åt mina stunder!Hvad rysligt ljud jag hår, med ökad fasa, hör i Se grafven öppnas. Hvad! Han synes! Gud! - Jag dör.

(Nini vålnad framkommer ur sin graf.)

ASSUR.

Han! Nini skugga sjelf! O Gudar, hvilka under! aäsace.

. Yålan, hvad fordrar du? Befall! I stoftet sänkt, Jag----

ASSUR. ’

Tala!

SEMIRAMIS.

Kommer du att straffa eller skona? Det är din thron, din sång, jag åt en hjelte skånkt-Döm sjelf, om med mitt val jag har ditt minne kränkt. Förklara dig.

vIlnaden, till Arsace. Arsace! Du båra skall min krona; Men först, ett nidingsbrott på dessa rum är qvar, Som du bör med mitt stoft, uti min graf, försona. Gör Ninus och hans son en tjenst, och mins din far! Lyd Öfver-Prestens råd!

ARSACE.

O hamn, som jag tillbeder, Du halfgud, som ännu upplifvar denna strand! Din åsyn åt min själ ej ski'äck men mod bereder. Ja, vid mitt lifs förlust, jag i din graf gårneder. Befall! - Hvad föremål skall offras af min hand? (Vålnaden drar sig tillbaka från estraden till ingången af grafven.)

Han Hyr.

«EMIRAMIS.SEMIRAMIS.

O tillåt mig, min makas skugga! ila Till dig i grafvens sköt, att der min ånger må

VÅLNADEN, vid ingången till grafven.

Hållt! vörda grafvens helgd, och stör ej mer min hvila! Når det blir tid, du dit skall nederstiga få.

(Spöket går in, och mausoléen tillsluter sig.) .ASSUR.

0 hvilka fasors mårigd!

SEMIRAMIS.

Kom, följ mig, folk, vi gå

1 templets helgedoih, att der vår fasa qvåfva.

Jag råds ej Nini hamn. Han kan försonas än. Beskyddar han Arsace, hvad skål har jag att båfva? Sjelf himlen genom mig ger er en Kung igen. För hans och för mitt väl, gån, att anropa den!

Slut på 'Iredje Akten,FJERDE AKTEN.

(Theatérn föreställer ingången till Templet.)

FÖRSTA SCENEN.

ARSACE. AZEMA.

ARSACE,

Föröka ej det q val, hvars grymhet är mig svuren j Mer grufligt, än ni tror, är detta gudasvar.

Hvad under utan tal förvåna hår naturen!

Då jag förlorar er, hvad åger jag väl qvar?

AZEMA.

Menedare! Lågg ej till fasorna för dagen Af trolös kärleks eld det minne som du väckt. Jag klandrar ej den hand, som kronan åt dig räckt, Och ej de dödas röst; men jag, jag är bedragen. Bland, dessa underverk, som omge mig, barbar! År för min håpna själ din trolöshet det största. Far fort, och för ditt brott nåmn Ninus som försvar. Bland dina offer låt Azema bli det första. Otacksamme, stöt till!

ARSACE.

Hållt! Min förtviflan spar. Mot delta sista slug var ej jnin styrka våpnad. Ni, grymma!. ser det nog, hur jag, af smärtor tård, Åli föredrager er för kronan af en verld.

De segrai*. detta namn, som kanske Asiens häpnad, Och som mitt högmod gjort - allt gjorde jag för er. Att med förtjcnstens råtț er hand en dag begära, Se der det högsta mål, jag hade för min åra.

Nås t er jag Drottningen min hela dyrkan ger.Jag ofta hört er röst ,med min röst sig föreaa Till hennes lof. Och hon den skyddsgud var allena, Som till yår dolda eld sitt bifall sånkte ner.

Det är med detta nit, med tånkesått så rena, Som en gudomlighet, kanske, tillbedjas vill.

Döm, hur jag biel bestört vid valet, som hon gjorde; Döm om d-en afgrund, dit vi begge störtas torde. Mitt hela öde vet.

AZEMA.

Jag vet det.

, ARSACE.

Vet dertjll,

Att kronan och att ni, mig åmnas ingendera. Sjelf Nijii son, denPriris, som förr vår hyllning njöt, Som fick den rått i arf, att öfver oss regera. .. AZEMA.

Vålan!

ARSACE.

Den Ninias, hvars dar, i vaggans sköt, Man, under hymens bloss, vid edra dagar knöt, Som blifvit min rival och herre från den dagen, Då....

AZEMA.

Ninias!

ARSACE.

År till, ocli är ej långt hårfrån. AZEMA.

Råttvisa Himmel! Och Semiramis....

arsace.

Sin son

Begråtit utan hopp, till denna stund bedragen.Han lefver?

ARSACE.

Detta är ännu en hemlighet,

Som inom templet döljs, och Drottningen ej vet.

AZEMA.

Men Ninus kröner dig. Dig tillhör ju hans enka? ARSACE.

Er tillhör ju hans son? Jag denna son bör skånka Min tjenst; han är min Kung. Grymt är Oraklet. Gud!

AZEMA.

Min kärlek talar hår, och det är nog! - Dess bud Af ingen ovisshet, af intet mörker höljas;

Se der mitt gudasvar; och, tro mig, det skall följas. Om Ninias är till; vålan, han komme då.

Från thronen må hans mor, haris far ur grafven gå, Att yrka på ett band, de i min vagga knutit, Och vittna om dess helgd från tider, som förflutit. Må Ninias, min Kung och din rival, mig ge Den hela kärlek, du är skyldig mig, kanske! Kom, se, hvem som af er, är den som är bedragen. Se spiran trampad bli, den man mig åmnad tror. Hvar är då Ninias? Och hvarifrån den lagen, Som honom döljt för mig, för Drottningen och dagen? Han komme, med ett ord; ej han och ej hans mor, Och ej den helga hamn, som dödens hem bebor, Och ej den öfver mig kullstörtande naturen, Bortrycka ur min själ den bild, som der är buren. -Trolöse, det är din. - Påhjertat lågg din hand, Och såg mig, om du djerfs din kärlek med min måta.Hvad är det då för brott på denna håpna strand, Som ej håmd-furien sjelf, ej Nim hamn förgåta? Om du förrådt i dag det heligaste band,

Så vet jag hvilket brott, som mest förtjenar döden. Jag ser en ryslig tolk af dina högre öden Ur grafvens mörka sköt förklara deras lag.

Hen sorgsna kårleken, som du bedrar i dag,

Du tror det, var ej vård, att himlens omsorg våcka. Gå, fyll den dom, hvarmed ossNinus vill förskräcka. Ditt öde af en Gud - mitt af Arsace beror.

(Hon går.)

ARSACE.

Han-tillhör er. Hör opp! Er grymhet är för stor.

I sjelfva lyckans famn, hvad fasor, som mig skaka! Hvad öden med hvaran i en förfårlig strid!

ANDRA SCENEN.

ARSACE* OROÉS, åtföljd af Magerna.

o R o é s, till Arsace.

Till dessa tysta rum, kom, dragom oss tillbaka. Jag ser förvirringen, som stört ditt hjertas frid-Mot ännu större slag du samla bör din styrka.

(Ull Magerna.')

Gån, fören kronan hit af den Regent vi dyrka, Jemvål hans helga svärd, och brefvet. ->

(Magerna gå att hemta hvad Öfverste-Presten begårt.)

ARSACE,

O, min far!

Drag mig ur afgrunden, som omger mina dar. Lyft slöjan, som så grym för mina ögon hånger.OROés.

Den lyftas skall, min son, och timman stundar snart, Då Ninus ’ i den graf, hvars djup hans aska stånger, Af dig det offer vill, som åt hans skugga spardt, Skall tysta håmdens rop, som opp i dagen trånger.

ARSACE.

Hvad är det, han begår? Hvad offer, som han vill? Jag håmnas Ninus - jag? Och Ninias är till? Han är min Kung; min arm skall honom helgad blifva. OROés.

Hans far har så befallt. Lyd endast. Till hans graf Du inom timmans lopp skall dig, Arsace, begifva.

(Han ger Ninias diaclemen och sv är det.) Beväpnad med hans svärd, med denna helga glaf, Med diademen prydd, som Nini hjessa burit, Som i min vård flu sjelf på detta ställe gaf -

arsace.

Med Nini diadem!

OROés.

Hans vålnad dig besvurit,

Att du, på detta sått till Offerprest bestämd, Skall gjuta för hans fot det blod, han dömt att rinna. Bered dig, alt ge vigt åt slaget och hans håmd. Nu vet du nog. Du skall i grafven offret finna. Att dit ledsaga det, lian omsorgen dig spar. arsace.

Om han begår mitt blöd, befall om mina dar. Må jag om Ninias ej någon kunskap vinna?

Såg mig, hur kunde väl hans far besluta sig,

Att skånka sin gemål, sin diadem åt mig?Hvad? Drottningen åt dig? O himmel! hvilken q vinna! Vålan, se hår den stund, som jag har lofvat dig. Kån hennes gudlöshet, och erfar dina öden.

ARSACE.

O store Gudar!

oRoés,

Hon åt sin gemål gett döden. ARSACE.

Min Drottning?

oRoés.

Assur sjelf, till verldenS afsky gjord, Med giftet, som han gaf, fullbordat detta mord.

ARSACE, efter någon tystnad. Hos Assur inga brptt ha rått att mig förskräcka; Men var väl en Gemål, en Drottning nånsin spord, Så hedrad på en thron, så dyrkad på vår jord, Som sig med en så svarL ogjerning kunnat flåcka? Hur lemnar detta brott så stora dygder qvar?

oRoés.

En hög och ådel själ blott detta tvifvel har.

Men nu är mer ej tid, att någonting fördölja. Hvar stund af denna dag skall göra uppenbar En hemlighet, som skall med skräck naturen hölja. Hon talar hår till dig; du liennes knot förfar; Ditt hjerta suckar djupt; din liåpna tunga tiger. Blif ej förvånad mer, om opp ur jordens sköt, Bland gudlöshetens hvalf, sjelf Ninus vredgad stiger. Han går att slita af ett band, som furien knöt; Han går, att draga fram elt strafflöst brott i dagen; Han går, att se sin son från större fhsor dragen;Han talar; lyd hans röst. Din iar i Ninus kån$ Du sjelf är Ninias; din inor är Drottningen.

ARSACE.

Gud! i ett ögonblick af alla åskor slagen,

Af mordets natt betåckt, hur står jag här betagen? Jag, Nini sön? ...

oRoés.

Du sjelf, och om du tviflarån, Så vet, att Ninus såg, kort före den minuten, Som med ett mordiskt gift hans lefnads bana slöt, Att samma lott, som hans, var öfver dig besluten, Och att en lika död i dina ådror flöt;

Han derför döende dig slet ur hofvets sköt.

Med förr ej hörda brott var Assur oförtruten, Att vinna modrens hand igenom sonens mord. Han trodde, då han sett sin Konungs ätt förgjord, Att thronens stängda bom för honom vore bruten. Men når ett gåckadt liof begret din trodda död, Den redlige Pliradat var dina dagars stöd.

Sen med de vexters kraft, som Persiens jord bereder, Vålgjerningarnas sk$nk af solen, hon tillbeder, Och samlad af Phradat med konstens säkra hand, Ur källan af ditt blod han mäktat tömma döden; Med en förlorad sons, han bytte dina öden.

Du sedan, somArsace, blef känd på denna strand. På. andra tiders skick han trott sig hoppet grunda; Gud dömmer

Konungar, och styrer annorlunda. En ryslig sannings blixt från himlen jorden slog, Och grafven öppnar sig, och håmdens timmar stunda.

ARSACE.

O, mina ödens Gud! är jag ej pröfvad nog?Du mig från döden ryckt, att den mig återgifva. Semiramis... Vålan! Jag lifvet emottog,

Att lika höghetens och skymfens offer blifya.

Min mor... ocliNinus.. .Gudlhvad grufligtljus jagnått! Men om den brottslige hår vore Assur blott? Och kunde väl ....

oRoés, tar brefvet och ger honom.

Se hår! I dessa helga ordeii Vår grymma hemlighet är uppenbarad vorden. Öu brottets minnesvård för dina ögon ser,

Såg, tviflar du ännu?

ARSACE.

Hvi kan jag det ej mer? Gif hit. Jag skulle då se alla tvifvel flydda.

Gif!

(Han låser.)

Ninus , döende , sin helsning till Phradcct! Jag dör af ett förgift. Ga, att min Son beskydda. Ryck undan Ninias från sina bödlars hat.

Min brottsliga Gemål ....

oRoés.

Har du väl mer af nöden? Det är af dig jag fått så rysligt vittnesbörd.

JMer skref ej Ninus sjelf; af dödens ankomst störd, Han stelnade, den lumd, som teknat dina öden. Phradat det öfriga dig lår i denna skrift.

Lås hemligheten der bekråftad, - lås och liåpm Nog. Du har Ninus hört; han går din arm att våpua. Han går att leda dig till throneu från sin griit« Han fordrar blod./

ARSACE, efter att hafva låst. O dag, hvad under du bereder! Du afgrund, sohi har talt; ditt dystra gudas var Ett mörker mera djupt kring mina sinnen drar, Ån sjelfva grafvens sköt, dit jag är kallad neder. Man offret döljt för den, som sjelf skall offra det. För valet bXfvar jag.

OROeS.

För brottet endast båfva. Gå; bland de fasors mångd, som omge dina fjät, Din skyddsgud skall ännu omkring din hjessa svåfva. Se i dig sjelf en man, högt öfver hopen satt, Den vården blef förtrodd om högre andars villja. Från andra dödlige de dig behagat skilja.

Gå, ledd af himlens hand, i dina ödens natt.

Af dina fåders Gud, som håmdens verktyg helsad^ Du öfver dess beslut har ingen domsrått. Nej! Bedragne Ninias! ur dödens armar frålsad,

Var tacksam blott, och lyd; tillbed, men knota ej.

TREDJE SCENEN.

ARSACE. MITRANE.

ARSACE.

Nej, från så grufligt slag jag hemtar mig ej åter. Semiramis min Mor! - O himmel! - Jag dess Son?

MITRANE, som inkommer. Förtjust att återse sin Konung, Babylon Sig, midt i håpnaden, åt glädjen öfverlåter.

Prins! Tillåt mig att först af edra undersåter, Som Drottningens Gemtil, som Konung hylla er.

\Semiramis er sökt; i mina spår hon följer. Välsignad är den stund, då hon er handen ger. Ni svarar ej. Er blick en vild förtviflan höljer; Ni darrar? Dödens fårg på eder kind jag ser. Hvad är det som har liåndt, och som er fasa väcker?

ARSACE.

Jag till Azema flyr.

MITRANE.

Hvad språk, som mig förskräcker! Min Prins! är det väl ni, som denna skymfberedt At eder Drottnings val, åt handen hon erråcker, Och som för Kungars mängd er företrädet gett? Det hopp hon fåstade vid er, - är det bedraget? ARSACE.

Semiramis... hvad syn! det är det sista slaget.

O mörka afgrundsdjup! O hem af Nini hamn! Begrafven hennes brott och mig i eder famn.

FJERDE SCENEN. SEMTRAMIS. ARSACE.

SEMIRAMIS.

Man våntar blott på dig; kom, herrskare af jorden, Hvars lycka, liksom min, på dig är grundad vorden. Jag med förtjusning ser, att våra Gudars Pråst På dina unga hår ett vördadt tecken fäst:

Den helga diadem, af dig till vittne buren,

Att .gilladt är mitt val af himlen och naturen. Den håpna vördnaden har Assurs anhang rört, Som bäfvar vid min syn, sen himlens röst man hört. Ett offer Ninus vill; han deraf blidkad blifver.Att hasta lyckans stund, gå, hasta offrets slag. Oss hylla alla bröst, oss folket bifall gifver.

Jag ålskar dig; var Kung! och Assurs harm är svag.

ARSACE, utom sig. Förrådam! - jag går... I Assurs blod skall jag ... Jag i hans svarta blod skall kungamördarn tvåtta; Jag Ninus håmnas skall...

SEiflRAMIS.

O himmel! hvad är detta?

Hvad? Ninus! -

ARSACE, med forvirradt utseende.

Ni mig sagt, att denna brottslings arm

Har...

(5ansande sig.')

Att den nidingen sin Drottnings fall bereder...' År detta icke nog att våcka all min harm?

. SEMIRAMIS.

Till början af din håmd, tag mina trohetseder.

ARSACE.

Min far!

SEMIRAMIS.

Ack! hvilken blick, ditt öga skickar mig. Arsace! ditt hjerta är då icke mer det ömma Och tillgifna, som mitt trott böra lofva sig?

Jag bör med undran ej om din bestörtning dömma: Du sett de döda gå ur grafvens störda frid,

Att fasan i din själ af dagens under tömma;

Men jag har sett Arsace, och blifvit lugn dervid. Ack! ej en ryslig natt omkring den stunden sprid, Då lyokan till min dag sin första stråle fållde. Var sådan, som du var, når till din Drottnings fotDu bar din fruktan fram för Assurs spådda vålde. Arsace, råds Ninus ej; råds ej hans skuggas hot,• Mitt stöd och min Gemål!.. .

ARSACE, vänder sig bort.

Nej, detta går för vida.

Hållt! Brottet omger mig.

SEMIR AMI S.

Hvad kan hans hjerta lida. Han, som sjelf återgett mitt lif ett nytt behag?

ARSACE.

Semiramis...

SEMIR AMIS.

Vålan?

ARSACE.

Jag kan ej nalkas eder.

Fly från mig, eller ock mitt lif ifrån mig tag!

SEMIRAMIS.

Så utom dig! Hvad språk! Jag skulle fly dig - jag?' Upplys mig, hvarifrån sig den förvirring leder, Som grymt i olyckan oss begge störtar neder? Förtviflan på din kind har teknat sina drag.

Mitt återtå/ida hopp med hvarje stund du slåcker. Och denna vilda blick långt mera mig förskräcker, Ån hela afgrunden i uppror emot mig.

Han darrar, denna hand, som spiran åt dig råcker. Med rysning slammar jag! Arsace! jag. ålskar dig. En okånd makt, som styr hvad menskan företager, Ån fångslar mig vid dig, än mig tillbaka drager. Och under kånslor.s våld, som ej förklara sig, Omger med grymma moln min tånda kårleks dager.8EMIÄAM.I S.'

O nej! Du grymme vill ej det. För evigt du skall se mig fäst vid dina fjät.

Men hvilket är det bref, som dina blickar följa, Med synbar håpenhet, och. dina tårar skölja? Har ditt för bytta skick, kanske, sin grund deri? ARS ACE.

J a.

SEMIRAMIS.

Gif mig det.

ARSACE.

Ack nej! jag kan ej ... Vågar ni.

SEMIRAMIS.

Jag vill det.

ARSACE.

Lemna mig. Må jag dess fasor dölja!...

SEMIRAMIS.

Hvem gaf det?

ARSACE.

Gudarna.

SEMIRAMIS.

Hvem skref det?

ARSACE.

Hvem? Min far... SEMIRAMIS.

Hvad såger du?

ARSACE.

Förskräcks!

♦SEMIRAMIS.

Gif. Upplys mina öden.ARSACE.

, Hållt! I livart enda ord ni skulle finna döden.

SEMIRAMIS,

Må ske! Förklara blott det tvifvel jag förfar:

Jag digi en brottsling tror, om du kan afslag gifva.

ARSACE.

J, Gudar, styren allt; från er är detta tvång.

SEMIRAMIS, som tar brefvet. Lyd mig; jag fordrar det, Arsace, för sista gång.

ARSACE.

Vålan! må detta "bref dqt enda straffet blifva, Gud! som din råttvisa åt liennes brott beredt!

([Semiramis låser.)

Hvad slag för er! - Det är då gjort. -

SEMIRAMIS, till Otane.

Hvad har jag sett ?

Stöd mig,... jag dör...

ARSACE.

O Gud! hon har då allt förfarit...

SEMIRAMIS, som återhemtar sig efter en lång tystnad. Vålan! Dröj ej; fyll opp ditt öde, och haf mod, Att straffa mina brott. - Hvad jag olycklig varit! Slåck ut min lågas blygd i .svallet af mitt blod. Den gåckade liaturn är gruflig för oss bågge.

Jag brott till brott har lagt; du straff till straff nu lågge! Kom, håmnas på din mor din faders död, min son. ARSACE.

Nej, heldre detta jern må tömma ur min sida Det blod, som af ert blod är ett olyckligt lån.En 6m och värdig son

vill gema döden lida Af sjelfva moderns hand, som all hans dyrkan har.

SEMIRAMIS) som hastar sig på. knå. Ack! jag var kånslolös; var du till slut barbar; Var Ni ni son, och kom, att mina öden sluta. Stöt till! - Men livad ? Med mig dukan då tårar gjuta.

O Ninias! livad dag af ljus och mörker full! Hör, hör, förr än din plikt mitt hjerta genombårar, Ditt eget hjertas röst; hör för naturens skull! Och låt en brottslig mor, med ångrens bittra tårar, Ån fukta denna hand, så sorgslig och så kår. ARSACE.

Ack! Hvad ni än begått, er son jag likväl är. Det tillhör icke er,, för mina fötter falla.

Er beder Ninias, er älskar han, och svår Er vördnad utan gråns, och kärlek mer än alla. Ni hår den trognaste af undersåter, ser.

Sjelf himlen är försont; han er en son gett åter; Och Assur straffas skall af Gud, som er förlåter.

SEMIRAMIS.

Tag, för att håmnas dig, den spira, jag dig ger. Jag henne fläckat nog.

' ARSACE.

Från dessa ljus mig skona. Jag vill, med Asien, ännu beundra er.

SEMIRAMIS. ,

Mitt brott är utan gråns.

ARSACE.

Det ångren skall försona, SEMIRA-5EMIRAMI8. .

Min krona tillhör dig. Räds Nini vrecfc hamn, Om du ej lyder den.

ARSACE,

Hans skugga skall bevekas; Det lan ej sonens bön, ej modrens ånger nekas. Haf omsorg om min mor, Otane, i himlens namn! Och dölj hvad du nu vet, i hemlighetens famn.

Slut på Fjerde Akten.— 66 — FEMTE AKTEN.

FÖRSTA SCENEN. • SEMIRAMIS. OTANE.

OTANE.

Var tröstad, att den Gud, som vakar för er lycka, Lagt hinder för det band, som nu ér fasa våckt. Naturen, liksom sjelf för edert val förskräckt, Er återgett en son, att er ur vådan rycka.

Det kånda Gudasvar, ni fått från Nilens trakt, En röst ur andars verld och Nini vålnad sagt, Att samma dag, 6om ser en make af er hyllas, Skall skingra fasorna, dem ödet på er lagt;

Men ej föreningen är loivad att uppfyllas.

Ert öde är beredt, och färdigt hymens band.

Er vördar Ninias. ,Ett hemligt blod skall släcka Det bloss, som rättvisan gafhåmdensGudihand, Och sållheten sin famn i dag åt eder råcka.

SEMIRAMIS.

Nej, sållheten är gjord, att mig för evigt gåcka. Otane! min son är rörd. Jag smickras af det hopp, Att smärtan af en mor, de första stunders lopp, Skall tala mera högt till hans förtryckta sinnen, Ån sjelfva Nini blod och min ogjernings minnen. Snart, kanske, mindre öm,men mera grym förspord, Han bår i minnet blott en älskad faders mord. OTANE.

Hvad frukta af en son? Hvad öde kan er ana?

SEMIRAMIS.

Ack! fruktan är ett straff, som följer brottets bana.Såg, kånner Assur än, hvad sig tilldrager hår? Hvad tror man om Arsace ? och vet man h vem han är ?

OTANE.

Nej, denna hemlighet är ånrtu dold för alla.

Man vördar Nini röst och Gudarnas beslut.

Det ljus ej hunnit än på håpna sinnen falla, Hvad pligter mot sin son, hvad håmd han vill påkalla. Man är bestört och stum; man vån tar den minut, Då detta helga hvalf, som ingen vågat störa, j Skall öppna sig, att slut på dagens fasor göra. Vid altart folket är; soldaten vapenklådd;

Azema synes sjelf vid ^rafven, blek och rådd, Till himmelen sin blick och sina hånder lyfta.

I templet Ninias nu inviger sin arm,

Att oförskråckt emot sitt dolda offer syfta.

Den dystre Assur går, i raseriets harm,

Att samla lemningen af sin förströdda skara.

Jag vet ej de förslag, han hvålfver i sin barm.

SEMIRAHIS.

Ack! det är mer ej tid att den förrådarn spara. Må Assur, lagd i jern, trots allt sitt öfvermod, Bli lemnad åt min son, att brottets lön förfara. Och, gjutet af hans hand, låt min medbrottslings blod At rättvisan, i dag, dess första offer vara.

Dö må han! - Ninias, i sin Azemas famn,

Från min regerings brott befrie dessa, bygder. Lås, Ninus! i min själ; försonas skall din hamn* Du ser åtminstone hos mig en moders dygder. Hvem är det, som sig hit med hastad gång beger? Ack, allting åt ntin själ förnyad skräck bereder!ANDK-ASCENEN. SEMIRAMIS. AZEMA.

AZEMA.

Mm Drottning! ack, förlåt, om, kallad ej af er, Men af de fasors mångd, som slutas aldrig mer, Jag kastar mig, bestört, för edra fötter neder.

SEMIRAMIS.

Hvad är det ni begår? Prinsessa! tala blott. AZEMA.

Vånd från en hjeltes dar det slag, man dem bereder.

O Drottning, fräls Arsace, och förekom ett brott, SEMIRAMIS.

Arsace ? Och hvilket brott ?

AZEMA.

Ack! fast han mig förrådf j Han är dock er gemål; han lefva bör för eder.

SEMIRAMIS.

Han, min Gemål ? Gud!

AZEMA.

Hvad ? Ni knöt ju sjelf ett band.. 1

SEMIRAMIS.

Ett band, som jordens blygd och himlens afsky väcker. Men hvad?Arsace,han är- Fullfölj !ni mig förskräcker. Hvadfara? - Skynda! Såg!

AZEMA.

Ni vet, att på vår strand, Kanhända, samma stund, som jag anropar eder...

SEMIRAMIS.

Vålan!. AZEMA.

Den halfguden, som, jag ännu tillbeder, Skall skåda för sin fot ett hemligt offers fäll.

I grafven, sora sin natt kring Nini aska breder, Jag kånner ej hvad brott, Arsace försona skall. SEMIRAMIS.

Hvad brott? Ack!

ÄZEMA.

Assur sjelf med gudlÖs fot beträder Den störda grafvens heljd, som gömmer våra fåder.

SEMIR AMIS.

Hvem, han?

AZEMA.

Bland fasorna af stållets djupa natt Hans raseri förstått, att sig en fristad bygga.

I jordens gömda sköt han tror de anslag trygga, Hvarmed hans öfverdåd sig hemligt syslosatt. Han trotsat - Gudarna; nu trotsar han de döda. För denna nidings hand, som brott till brott har lagt, Den ådelmodige Arsace är dömd att blöda.

SEMIRAMIS,

O himmel! Hvadan vet ni det? Hvem har det sagt?

AZEMA.

jLit på mitt hjerta blott och på dess kårleks makt: Jag sett hur allting är af Assurs hat förgiftadt, Hans båfvande parti är åter i hans våld,

A nyo ett förbund och ett förslag han stiftat, Hvars hemlighet ej mer är för mitt öga dold. Jag låtsat att med hans min lidna skymf förena. Jag upptåckt med den ljst, en vaksam blick förmår,Att han höjt håmdens arm emot Arsace allena. Af straffet aldrig nådd, han detta mord begår. Han vet, att grafvens heljd skall inträdet förmena För hvar och en, jemvål för Öfver-Prestens fot. Dit skyndar nidingen, och ryktet spridt hans hcrt, Att offret är Arsace, som skall till jorden sånkas, Att Nini oförrått blott i hans blod skall drånkas. Man samlar hof och folk. Man våcker allment knot. Jag fruktar himlens harm, som hår förkunnar döden. SEMIRAMIS.

Nej, den förkunnar nåd. Er röst är derifrån. Det är mig nog. Jag ser, hvad jag har än af nöden. Kån hjertat af en mor, om sina pligter mån; Min dotter, på en gång fullbordas våra öden. Försvara er gemål; jag frålsa skall min son. AZEMA.

O himmel!

SEMIRAMIS.

Hans gemål jag nära var att nåmnas; Då jag, i klarnadt ljus, fick himlens vilja se. Men hvarje stund är dyr. Jag hår vill ensam lemnas. Befall, uti milt namn, att templets tjenare Och statens höfdingar sig alla hit bege.

CAzema gar in i yttre rummet af templet; Se-miramis, på motsatta sidan, nårmar sig till mausoléen.')

O Ninus! det är jag, som skall din aska håmnas. Den stunden inne är, din skugga lofvat mig,

Då åntligt af din graf jag nödgas störa friden. Jag lyder; denna hand, som hårar fört i striden, Skall till min sons beskydd i dag bcvåpna sig.Vakt! Vid er Drottnings röst församlens en gång åter. Sen är det blott Arsace, som tolkar er sin lag. Arsace är eder Kung, er Drottning ej mer jag. Jag kronans envåldsrått åt honom öfverlåter.

Ni blifven hans försvar, liksom hans undersåter. Gån!

(Välten ståller sig i fonden af scenen.)

Du, som allt förmår, Gud! bistå mitt förslag.

(Hon går in i grafven.)

TREDJE SCENEN.

AZEMA, lommer tillbala från ingången till templet och går fram på scenen. Hvad åmnar Drottningen? Hvad afsigt henne leder? Att hejda brottets fart, har hon väl tid ännu?

O öde! hvilkttt flor du för mitt öga breder?

O dyra, grymma stund! O Ninias! och Du, Som våra öden styr, hvars makt min själ tillbeder! År han mig återskånkt, att från mig ryckas än?

FJERDE SCENEN.

AZEMA. ARSACE eller NINIAS.

AZEMA.

Ack, Ninias! År det du? Du, gifven oss igen? Prins! Nini sörjda son, min Konung, och min Maka?

INI AS.

Ack! okånd för mig sjelf, jag kommer hit tillbaka*' Jag är af Gudars blod; jag det med skråck förfar. Förskingra fasorna, som omge mina dar;Gif kraft åt detta bröst, som grymma ¿den skaka; Gif mod åt denna arm, som håmnas skall en far,

AZEM A.

Var på din vakt; och ett så rysligt vårf dig spara; NINIAS.

Ett offer är befallt; jag måste lyda.

AZEMA. t

Nej!

Att offret blir hans son, det fordrar Ninus ej.

NINIAS.

Hvad?

AZEMA.

Gå ej till de rum, som andarna förvara; Dig der förrådarn stiåckt en oundviklig snara.

NINIAS.

Hvem kan förbjuda mig? hvem tror mig vara feg? AZEMA.

Prins, tro mig; det är dig,blott dig,man offra tånker; OcJi redan Assur sjelf betrådt med fråcka steg Den helga grafvensdjup,hvars dystra frid han krånker. Han våntar dig.

NINIAS.

Hvad ljus, o himmel! du mig skånker. Nu är mitt hjerta lugnt; jag vet hvem offret är. Min far, i döden sånkt af detta odjurs rånker, Nu kungamördarns blod med tydlig röst begår. Ren fårdig till den hårod,som brottslingen är

åmnad, Af Oroés upplyst, af himlen ledd, jag går,

Att offret ge det slag, som ännu återstår.

Med himlens rättvisa i dag min harm är jemnad.Jag ser, att denna stund i mina händer lagt Det blinda verktyget af en oböjlig makt.

Blott Gudarna gjort allt, och jag, dem öfverlemnad, Jag lyssnar till den röst, som mig mitt öde sagt. Så ledas, utom oss, vår våg och våra stunder. Jag ser ur andars verld en sorglig vålnad väckt, Som trappan till en thron för mig besår med under. Jag på Oraklet tror, och lyder oförskräckt. AZEMA.

Hvad våra Gudar gjort, blott kommer mig att båfva. .Var Ninus deras vån, och fick ett sådant slut? NINIAS.

De håmnas honom nu. Må detta knot ni qvåfva. AZEMA.

Gjöts ett oskyldigt blod för dem ej nånsin ut? Ett offer utan vank, är hvad de oftast kråfva. NINIAS.

De hafva likvål oss förenat oförtånkt.

De, i min faders röst, sin egen låtit höra.

Af dem, med thron och mor, blef ni mig återskänkt, Och snart de skola mig, af Assurs blod bestänkt, Med er till altaret, från denna grafvård, föra. Jag lyder. Himlen sjelf det öfriga skall göra.

(Han" går in i gr af ven.") .

FEMTE SCENEN.

AZEMA, ensam.

Beskydda hjeltens steg i dessa dystra rnm, Försyn! Hvad ämnar du?hvad blodskall jorden fukta? Fördoldt är ditt beslutj men jag, af häpnad stum,Bör allt af Assurs hat och Assurs blodtörst frukta: Gud! om på fadrens stoft han sonens dagar slöt! Må allt det raseri, som detta odjur följer,

Snart från det dystra djup, som nu min sällhet döljer, Brådstörta honom sjelf ner i tartarens sköt.

O, Himlar! djupt i dag J håmdens blixtar fållen! O, Ninus! O, hans Far! Ack, att du ej tillåt Hans tröstlösa gemål ledsaga sonens fjät!

Var sjelf då hans beskydd på dessa mörka stållen.

Men hör jag ej hans röst, liksom ett dystert knot? Om ock i grafvens famn, ohelgad af min fot, Mig döden tråffa skall; jag vet hvad jag bör våga. Jag skyndar, flyger dit -

(Askan hores.') Ack! hvilka åskors hot Satt jorden uti skråck, och himlen uti låga!

Hvad hopp! Han kommer...

SJETTE SCENEN.

AZEMA. NINIAS, med ett blodigt svärd i handen»

NINIAS.

Gud! hvar är jag ?

AZEMA.

Ack, min Prins! Så blodig och så blek, alltjemt af fasor jagad!

NINIA s, med förvirradt utseende. Ni ser mig höljd af blod, det svartaste som fins.

I grafvens vida djup, blott af min far ledsagad, Jag irrade omkring bland minnesvårdens hvalf.Jag var af vördnad stum, och jag af fasa skalf. Han gick framföre mig, tills jag det stålle nådde, Der vålnaden i harm min plikt mig föreskref. Bredvid en pelare, der nattens skuggor rådde, Uti förrådarns hand jag stålet varse blef.

Han skålfde. Brottslingen är allt, förutan modig. Två gånger i hans barm jag liåmdens verktyg slog, Min arm, af raserit bevingad, grym och blodig, Den fållde nidingen i stoftet redan drog Till stållen, helsade af dagens dunkla strimma. Men, jag bekånner det, allt hvad jag fick förnimma, Hans tunga suckars mångd, hans brutna klagoljud, Hans rop till Gudarna, och ångrens våckta bud, Som skakade hans själ i lifvetä sista timma,

'Och rummets helighet, och mensklighetens röst, Som fordrar ut sin rått, sen hånidens rått är tagen, En sanslös kånsla; allt, göt håpnad i mitt bröst; Jag offret öfvergaf, och skyndade i dagen. Azema! hvilka prof jag måste genomgå?

Hvad fasa! hvilken köld! Allt min förvirring öker. Oskyldig är min själ; min hand är åfvenså.

Ett. blod, af Gud fördömdt, j mina fjät blott röker. Och jag, som himlen tjent, har samvetsagg åndå. AZEMA.

Din gjeming af naturn och af de döda gillas.. Fly dessa dystra rum. Fly till din mor igen. Der skal], vid hennes knån, diu djupa smårta stillas. Då Assur är ej mer...SJUNDE SCENEN.

’NINIAS. AZEMA. ASSUR, som inkommer i fonden med O T ANE och Drottningens Vakt;

\ *

AZEMA.

Gud! Ser jag Assur än?

NINIAS.

Hveni, Assur?

AZEM.A.

Skynden hit, J templets helga Mlnl J thronens tjenare, att eder Kung försvara.

ÅTTONDE SCENEN.

OROÉS. Mager och Folh NINIAS. AZEMA; ASSUR, afvåpnad. MITRANE. OTANE.

OTANE.

Förrådaren är fålld. Må J er fruktan spara. . Min hand bedrog hans hopp att gå i grafven ner; Som Drottningen befallt, han öfverlemnas er. NINIAS.

Hvad har jag gjort? O, hvem kan då mitt offer vara? ORoés.

Nog! Himlen är försontj dess håmd ej fordrar mer.

(Visatide Assur.)

Folk! Sen förgiftaren, som eder Konung fållde.

(Visande Ni nias.)

Folk! Skåden arfvingen af eder Konungs vålde. Sen åter Ninia«; Jag er förkunnar det;

Han vare, från i dag, som' eder Konung helsad!, ASSUR.

Du, Ninias?

oRoés.

Hansjelf. Den Gud, som ledt hans fjät, År den, som störtar dig; och NinSas är frålsad.

ASSUR.

Du, Son af Drottningen?

NINIAS.

Med makt att straffa dig. Från detta vilddjuret befrien' er och mig.

Hans blod för denna hand förtjente ej att rinna. Nej, han må dö med skymf, och icke för mitt svärd. Gån! gifven nidingen den död, som han är vård.

(SEMIRAMIS, döende, synes vid trappan af grafven: en af Mager na, som är vid ingången, st åder henne.)

ASSUR.

Det är mitt största straff, att dig min Konung finna.

(Då han för se Drottningen.)

Men, till en tröst för mig, se der, vid grafvens port, Ditt verk.-Din lön derför, hur afundsvård att vinna i

NINIAS.

Hvad offer! Gud! min Mor! O, hvad mitt brott är stort!

_ AZEMA.

Ack, ålskade gemål! fly, fly -

JKITRANE.

Hvad har ni gjort?

oRoés, som ståller sig emellan grafven och Ninias. Gå; rena deiyia arm, du blodbeatånkt i grafven,Och Îemna i min hand den fasansvårda glafven, V Det blinda verktyget af himlens våckta harm.

NI NI AS, som skyndar sig till Semiramis.

O, Bödlar! Lät mig först den stöta i min barm. .

oRoés, under det man af— våpnar honom.

Haf omsorg, att han ej ät sin förtviflan lemnas.

SEMIRAMIS, som man låter a-vancera och sått er i en-fauteuil.

Snart är din mor ej mer, min son ! En mordisk arm Har slutat hennes dar; kom, att mitt öde hämnas.

ninias'.

O, aldrig hörda brott! O, fasansfulla dag!

Den grymniie mördaren - det âr er son - är jag.

I skötet, som mig bar, ett grufligt stål jag sånkte. Jag följer i er graf, och jag skall håmnas er.

semiramis.

Att frålsa dina dar, steg jag i grafven ner,

Der en olycklig mor sin son försvara tånkte... Den död, som jag förtjent, af dig jag emottog. NINIAS.

En död, som öfver mig förbannelserna drog!-Hår svår jag vid den Gud, som li jertats rått förkrånkte, Och som förledt min arm ...

semiramis.

Min son, fullfölj ej. Nog. Jag dig förlåter allt. - En nåd blott - blott den sista : Råck mig din hand; mot den låt mina ögon brista. {Ilan kastar sig på knå.)Kom, kom, jag derom dig vid detta blod besvår, Som en gång gaf dig lif, som nu min sida tömmer. Ditt hjerta utan del i handens blodskuld är.

Mitt brott mot min gemål långt mera jag fördömmer. Men jag är straffad nog. Hår gifvas alltså brott, Dem en förtörnad Gud ej någonsin ^förlåter! Azema! .Ninias! Förenen eder åter,

Att plåna ut den skymf, jag mot er ått begått. För er en mor, som dör, sin sista suck skall fålla. Kom, gifven mig er hand! Regeren, lefven sålla! Mig glåder detta hopp; det blandar någon tröst

I qvalet af den död, som hårjar i mitt bröst. Förgäten ej er mor ... Min sista stund är inne ... Min son... Min kåra son... Ack, hata ej mitt minne... Det är då slut---

oRoés.

Sin natt kring henne döden drar. Bevaken Ninias. Tan omsorg om hans dar.

Hvad ryslig eftersyn! Folk! låren liåraf alla,

Att jordens dolda brott i himlen minnas än.

De högsta brottslingar för straffet djupast falla. Hår gife en råttvisa. — J Kungar, frukten den!

Slut på sista Alten.OSCAR,

OSSIANS SON;

TRA G B DI

I

-FEM AKTER.

EFTT.n PÄANSKAV.

Första gången uppförd på Kongl. Dramatiska. Thea tern , 1801.Amor, pieta, s de g no, dolore ed ira

JDisio di morte -------

Orlando Pisé i oso. Cant» $7*Jag har hallat mitt Verk Oscar, Ossians Son, för att genom denna Titel visa lollan, der jag hemtat mitt åmne.

Da jag framställt pd Scenen ett Folk, besjungit af Os sian, har jag trott mig böra lem-na åt dess personer och orter de namn, som denne Skald gifvit dem.

Skulle jag kunnat, utan att göra en tung anakronism, utmärka norra delen af Stor-Bri-tannien med annat namn än Morven?

Romarne, jag vet det> kallade det dd Calédonien; men jag inför icke Romarne i Skottland, ett annat namn, som detta land fatt senare än epoken af min händelse.

Selma, hvarest denna händelse tilldrager sig, var Morvens Konunga-P alats.

Morven betyder bergsträcka.

Cromla, ett upphöjdt ställe.

Ullins Land var Irland.

Loclins Rike y Norrige.

Imnistors Öar voro Orkaderna.

Lego var de gamla Skottars Cocyt.

Barderna voro Druider af en lägre klass. Trenemor, en af Ossians förfäder, hade fritagit dem från den landförvisning, som jagade Druiderna ur hans lårtder. Druiderna voroPrester; Barderna voro Skalder. Man ståter sig icke gerna med odödligheten$ utdelare.

Jag bjuder dem, som dstunda en utförligare kunskap om dessa personer och stållen, att låsa företalet framför Ossians Skaldestycken, öfver-satta af Letoumeur.

Jag skall icke vara vidlyftig angående dessa Skaldestycken*

Blottade på konst> men öfverflödande af snillej hafva dessa enljudigt höga alster hunnit mun från mun > ända ifrån tredje seklet, till vårt tidehvarf

Macpherson uppskref dem först, förestaf-vade af några herdar.

Framställde i öfversättningarpå alla språk, efter hans, hafva de åfverallt funnit beundrare, entusiaster.

Och hvilken men niska, af minsta inbillnings-kraft och känsla, kan utan . rörelse höra tapperhetens och melankoliens sångare? Hjeltars son och far, hjelte sjelf , firar Ossiän Fingals, Oscars, och sina egna bedrifter. Det är åt Malvina, åt Enkan af sin Oscar, som, åldrig och blind, lik Skaldernas Förste , denne andre Ilomér helgar sina klagande och erkånsamma sånger.

IJvilken outöslig källa af orörda rikedomar iillbjuda de icke ät den dramatiska Skalden?

Ett folk, ståldt emellan barbari och hyfsning, en moral, som foreskrifver mod åt den svage, ädelmod åt den starke , mensklighetens och gästfrihetens ut öf ning åt alla; en mytologiför känslan, som underlägger hela verldeh hjer-tats herravälde , befolkar skyarna med förfä-drens andar, öppnar för tapperheten luftens pa~ lats, fängslar elakhetens och veklighetens skuggor i morasens dödande ångor: sådana äro de vanligaste ämnen till Ossians taflor; sådana å* ro de skatter, min hand vore ovärdig att vidröra, om icke användandet rättfärdigade min djerfhet.

Jag är mindre skyldig Ossian mitt åmne, än mina fårgor. Ett kort Poem, kalladt Oscars Död, har till det högsta gifvit mig idén till Fjerde Akten; det öfriga är helt och hållit mitt egetPersonerna.

OSCAR.

MALVINA.

DERMID.

FILLAN.

GAUl*.

CARRIL.

RYNO.

EN BARD.

Höfdingar på Selma. Folk. Barder.

Scenen är på Selma, i ett åldrigt Palats, bygdt af Fingal-, och i en dyster skog, ej långt ifrån Staden.FÖRSTA AKTEN.

(Theatern föreställer hafsstranden.J FÖRSTA SCENEN.

MAL VIN A, ensam, nedstiget bedrofvad från en hlippa, der hon sitter, då forhånget uppdrages,

De återkomma ej! En fåfäng blick jag sänder Kring ettförrädiskthaf,kring molnbetåckta stränder! Och af en döf natur jag återfordrar än Ett länge saknadt barn, en make och en vän.

På denna klippa fäst af hoppets dröjda timma, Jag stjernan slockna ser i hafvets morgondimma, Och aftonrodnan fly från himlens vestra rand. Hur ofta, saknande, jag, lutad mot min hand, Sett molnen jagas hit, och våg på våg sig gunga, Och brutna seglare mot dessa klippor slunga. Men Fillan! men Dermid! och Oscar, äfven du! J återkommen ej! allt är förloradt nu!

ANDRA SCENEN.

MAL VINA. GAUL.

GAtri/.

Dig helsar gryningen på dessa dystra ställen, Och jägarn med en suck, når han går hem om qvällen. Hvad har då

dina steg bland dessa klippor fört?

MALVINA.

Ack! jag i deras famn ett evigt afsked hört.G AUI/.

Till festén återkom i Selmas höga Salar,'

Der nu elt frålsadt folk sin tacksamhet betalar Åt Morvens håmnare, af ödet ännu dömd,

Att, på en fjerran ort, oss lelva undangömd, Ren Barden harpan ståmt, och folket stämt sitt öra, Att sjunga hjeltens lof, och hjeltens storverk höra. Mins, att sen Oscars arm Cairbars välde bröt, Bär ryktet våra namn till efterverldens sköt.

Hos oss bor friheten. Tåg del i glädjens anda.

MALVINA.

Jag skulle med dess ljud blott tunga suckar blanda.

_ 'gaul.

Hvarföre göra dig ett egen villigt val,

För tröstens ögonblick, af långe närda qval? Kan då ej sorgens gräns gå glädjens gräns så nära, Att dessa åt hvaran en mildrad känsla lära?

Af saknaden förföljd i trenne långa är, Kanhända, gråter du i dag dess sista tår.

MALVINA.

Ett långe gåckadt hopp hvarför å nyo gåcka?

GAUL.

Om mindre syslosatt med bilder som förskräcka, Du vore mer beredd, att öppna ditt förnuft; Fick du ditt öde se ur mera renad luft.

Ar han förlorad helt, den make, du begråter? Skall han ej komma mer i dina armar åter? Hvem svor dig, vid sin sköld, att vapnens son,Dermid, Besviken af sin arm, föll i en blodig strid? Kanhända, för sin syn, så van vid spöken blifven,Hans dödsdom, med hans blod, stått på hans va-. pen skrifven?

Har du, når lamporna på Selma släckas ut, Kring Morvens skogar hört hans sorgsna hundars t juf? Fick du de vålnader en kulen midnatt skåda, Som, rykande af blod, förkunna hjeltars våda? Steg väl hans skugga sjelf, från boningen i skyn,

I ödemarkens natt emot din häpna syn?

Gick han väl, klagande, förbi sin tårda maka, Och, höstens dimma lik, i molnens famn tillbaka? Sen med en råddad dygd, till hafvets andra strand, Din make flyktade ur våra bödlars hand,

Ren trenne vintrars snö försilfrat Cromlas kulle. Om hemlighetens natt, kanske, betåcka skulle Hans oafbrutna dar, i stället för hans död;

Så har du i din själ blott nårt en diktad nöd. Hvarför skall saknaden ditt lijerta evigt plåga, Då hoppet till din tröst har ännu nog förmåga? Han lefver. - Att du ej ännu hans öde vet,

Det fordrade, kanske, en grym nödvåndighet. Om hjeltens vishet den mot farorna behöfver,

Så skall dig dagas allt, når fai’oma gått öfver. Han lefver. - Snart, kanske, skall Oscar visa sig, Din son och din Dermid att återskänka dig.

Då skall han segrarns lön i eder glädje finna, Och han sin åras höjd, och du din lyckas hinna.

MA Ii VIN A.

Ack! denna glada bild jag väl i tankan ser;

Men hjertat njuter ej, hvad det ej hoppas mer. Sen vänskapen för mig den trogne Oscar ledde Till andra luftstreck bort, afhonomförrejsedde,Att kalla till mitt sköt, från fåfängt sökta spår, Min make och mitt barn, dem jag ej återfår; Mitt hjerta blifvit tomt, - tomt som min öde boning, Och mig förlusten ger ej en minuts försköning. Hvi öfvergaf han mig? - Deltagande, hans själ Bar hålften af mitt qval, och hålften af mitt väl. ~ Ack! ja! jag kånner det, - nu bår jag det allena. Ej mina tårar mer jag fSr med hans förena. Olyckliga! du dör. - Vid lifvets sökta grånS Ditt- öfverblifna stoft skall skingras från en våns!

G AU lj.

För glädjen att en gång ej meta se dig lida, Din vån, af hoppet ledd, slet sig ifrån din sida; Han ville se din själ befrias från det tvång,

Som hopp och tvifvelsmål der nära på en gång. Hvar morgon Oscars blick till folkets helsning vaknat, Han stridens föremål och segerns värde saknat, Han saknade Dermid, för hvilkens råddning han Sin våns förföljare, Cairbar, öfvervann.

Han såg i tankans verld hans undangömda öden £ Ån mörker öfver dem, och än i mörkret döden; Ån huru vådligt stångd från sina kåmpars vårn, En annan jords tyrann smidt honom uti jern. Hvad under, om hans blod till vännens råddning spritter?

En vapenbrors förlust är för en hjelte bitter, Som en gång ågde mod, att, lydig årans lag, Förbyta kårlekens mot vänskapens behag.

Ja, jägarn honom såg med sorgsen åtbörd vandra På ena kullen bort, och åter på den andra.

Så dyster, som det moln sig omkring Morven lagt,Når åskan, ännu tyst, bereder der sin makt, Med tåren på sin kind, och sorgen i sitt hjerta, Han anförtrodde blott åt skogarna sin smårta. Når,trycktafdagens tyngd och mörka känslors mängd, Vid kållans dofva sus, från vandrarns fotspår stångd, Han njöt, för hvilans rått, den tröttade naturens j Hans slummer mera var lik brottslingens än djurens.

I svarta drömmars famn hur ryslig hjelten låg, Af ödets stormar störd i deras upprors tåg! Arbetande och vild, liksom af ormar fråten,

I tankan af sin vån anklagad och förgå ten,

Sitt qval han suckat fram i några brutna ord, Om dig, och omDermid, om spöken och om mord. Men dagen icke förr till Oscars ögon sm,ugit, Ån till hans själ den tröst, att nattens bilder ljugit. Han söker nu sin vån, hans öde, och hans fjät; Och skall, kanhånda, snart oss gifva ljus om det! En plågsam ovisshet är alltid att beklaga.

Att frukta olyckan är vårre, än den draga.

MAIiVINA.

Jag denna sanning lårt ifrån det ögonblick,

Jag Oscar våntat hit, på löftet, som jag fick. -Långt ifrån Selmas strand, hvarmonhans segel dröja? Han svor - Nej aldrig mer mitt öde står att böja! Nej, vänskapen hans mod bland farorna förledt, Der, kanske, med Dermid ett lika slut han sett. Kanske förströs hans ben kring någon bortgömd tufva;

Kanhånda mindre van, att vågens anfall kufva, Han störtat i dess svall! - Ack, om det vrak, du ser, ' Ett rysligt Vittne är, att hjelten fins ej mer! -GAUL.

Se der bland klipporna, hur tvenne hundar flämta, Att jagtens spår, som förr, kring Selmas murar hämta. Med dem ur skogens djup en enslig vandrare, Syns sig till dessa rum med tunga steg bege! Hur taukfull tyckes han! hur molnet på hans panna, Med smärtan i hans blick, hans öde tycks förbanna! Jag undrar h vem han är, och hvar han kommer från? Om han är främlingens, om han är Morvens son? Jag går att - -

MALVINÄ.

Oscar! .

GAUL.

Han?

MALVINA.

, Ja, det är han!

GAUL.

Hvad lycka!

TREDJE SCENEN.

DE FÖRRR, OSCAR.

MALVINA.

Jag för då endast dig i mina armar trycka!

Dig endast -

GAUL.

Oscar!

os c An, afsides.

Ack! om himlen dock förment Mig hennes méte hår!

MALVINA.

Hvi kommer du så sent?OSCAR, afsidef. Hvikommerjagsåsnart? .....

GAUL.,

Din lystnad mig förskräcker, Min vån! Ditt ansigte en djup förvirring täcker. OSCAR.

Jag vet ej. - Ja, min vån, mig mödorna förföljt. Din arm - ett stöd - *

MAL VIN A.

Hans qyal så synligt, fastän döljt, Den dödsdom redan sagt, som jag mig förespådde.

OSCAR.

Om motgångar ej mer, än tiden sjelf, förmådde Att fräta allt behag, all styrka från de band, Som fästa jordens son vid lugn och fosterland j Om det ej kostat mig, att nätter genomvaka, Och gå förnuftets våg, når hjertat drog tillbaka; Så skulle mödan dock af en besvärlig färd,

Gjort mig er ömkan mer, än er bestörtning värd. År det så undransvårdt, det skick, J hos mig rönen ? Men hvad? - J gråten! Ack! Och detta är då lönen, Jag vid min återkomst af er mig lofvet har!

Min själ är lugn som förr. -

MALVINA.

, Ack! dessa oinsvep spår!

Att yppa hvad du döljt, har ej din uppsyn felat.

OSCAR.

Hvad har den sagt?

MAL VINA.

Jo, allt hvad du förtiga velat.Hvad jag olycklig är, som maka och som mor! Ack, allt är slut! - Dermid -OSCAR.

Du på hans död då tror? M ALVINA.

Ja, upptåck allt

OSCAR.

Att fa hans dolda öde veta,

Jag ingen möda spart, att verlden genomleta.

Jag alla öcknars natt med oviss fot besökt;

Och mig i skogars djup, ibland dess snårjen, krökt, Bestigit klipporna, och vågen öfverfarit,

Och aldrig utan mod, men utan framgång, varit. Till slut mig lyckan gaf en henne vårdig lön: Af ryktets gissningar ett ofullkomligt rön,

Dem jag med envishet fann strida mot hvarandra. Man hade hjelten sport på skilda stållen vandra; Ån har han blifvit sedd på Ullins mörka strand; Ån har han, flyende ifrån sitt fosterland, Bredvid sin unga sons och gamla Carrils sida, Synts på en vidrig våg till Loclins kuster skrida. Sen nu en annan plikt mig åter tvungit hit, Malvina! tifl ditt stöd; en Bard, med samma nit Nu söker lijeltens spår, och mera lyckas torde, Ån jag, som - Ack, Dermid! - dig ännu söka borde. MALVINA.

Nej! till hans ankomst dröj på denna sorgsna trakt. Hvad kan väl vånskapen mot ödets hårda makt? Malvina är ej mer en hoppfull ålskarinna.

Nej! tro mig, min Dermid står ej att återfinna, Och ej en ålskäd son. - Ack, om de åndå spart,En maka och en mor från denna olycksfart!

Gå, Oscar! att dig nu i hvilans armar sänka; Den skall din själ sitt lugn och båttre bilder skånka. Det blir min egen tröst, om jag dig trösta kan. Dessutom, enade af ömkan för hvaran,

Till ett gemensamt stöd förenom våra öden! Behöfver du ej mig, når jag har dig af nöden?

OSCAR.

Ack jo, jag kånner det. Det såger mig den röst, Som hviskar hvar minut ditt namn i detta bröst. Behöfs Malvinas bön, att qvar hos henne blifva? Nej! men det fordras mod, att lyckan öfvergiiva. Det hade jag en gång. Ack, hade jag det än! Det bjuder något mer, än en förlorad vån.

Ja, kunde Oscar blott på hjertats känslor lita, Han ej behöfde fly, att plågan från sig slita, Dermid! - jag måste gå -

t

FJERDE SCENEN.

DE FÖRRE. RYNO.

RYN0.

Dröj icke längre hår! Hör, Ossians starke son! den tidning jag dig bår. Ett fritt och tacksamt folk, dem dina dygder frålsat, En högtid dig bestämt, och dig sin skyddsgud hälsat. De nu din återkomst af ryktets munnar sport, Och skynda dig emot ur Selmas höga port..

Dröj icke längre hår! Kån, Oscar! hela styrkan Af din. odödlighet i detta folkets dyrkan.<r 9é ~

OSCAR) till G-aul.

Ditt samtal jag begår, när festen slutat sig;

Jag har en sak af vigt att anförtro åt dig.

Du möter mig. - Jag går.

FEMTE SCENEN.

GAUL. MALVINA.

MALVINA.

De't samtal han begärde; Och dessa känslors strid, han i sitt våsen nårde, Som honom ömsom till och ömsom från mig drog?. Hvad allt förskräcker mig! -

GAUL.

Han äger ursäkt nog. Du vet, hur hjertat sig på ödets grymhet hämnar, Når sorgen för en stund sitt rof åt glädjen lemnar.

MALVINA.

Hur gerna ville jag, i hjeltens ädla brÖst, Förlånga glädjens stund med en varaktig tröst; Och stod den i min makt, är hjertat derlill färdigt.

GAUL.

Det vore ock ett verk,‘ Mal vinas hjerta vårdigL : MALVINA.

Hans smärta Sr så djup.

- • g-Aul.

Vår själ, har den ett sår, Som icke lindras kan af qvinnans ömhets tår? MALVINA.

Om sanningen liåraf må Oscar öfvertygas!

HvadHvad helst hans plåga är, behöfver jag väl blygas, Att klarna, om jag kan, en ålskvård hjeltes lott? Jag trotsar fördomar, och föregifna brott.

Hans lycka är min plikt, hans glädje är min åra; Och plikt och åra gå mitt hjerta lika nära.

Hvem har väl mer förtjent min tacksamhet, än han; Oaktadt all den köld, han hos mig lotsad fann? Ack! når ur livilans famn, af drömmarna bedragen, Jag öppnade min blick till tårar, mer ätt dagen, Når saknad, sorg och tid mig tårde på en gång, Hvem gjorde bördan lått och tiden mindre lång? Hvem? Oscar blott. Min son stod ensam i naturen £ Håmd öfver moderns dar var af tyrannen svuren; Slågt, vånner, båfvande för mina bödlars hot,

Ej ågde annat vårn än tårar deremot.

Allt flydde; - men ett bröst, af stål mot alla öden, Sig sträckte, trotsande, emellan mig och döden.

I faran oförskråckt, åt mina spillda dar Han öppnade ånnn ett broderligt försvar,

Och molnens slutna barm för Mor vens qvåfda böner,' Och våra faders borg för dera; tryckta .söner. Strax främlingarnas hop , vid blixten af hans mod, Såg honom hämnande, i deras Konungs blod, Mitt fosterland och mig, min späda son och make. Ack, att vi segerns frukt ej än förente smake! Jag, Oscar! vet min plikt, och fruktar, att dess kraf Skall följa, ouppfyldt, ner i Malvinas graf.

Men om din själ den tröst, du sjelf mig gifvit, valde; Jag vet dess fordringar; - de skulle bli betalde.

Slut på Första Akten.(Theatern f&reståller ett Slott af barbarisk Arkitektur.)

FÖRSTA SCENEN.

OSCAR. GAUL.

G A UL.

Cairbar fallen är, och Morvens boja bråckt;

Du afundsvårde son af Fingals tappra slågt!

Du ser ej Selmas lugn, ej fridens gyllne tider. Allt är en skånk af dig, och du är den som lider 1 En hjelte - lyfter han en tårfnll blick till skyn? Nej, se ditt ådla verk, och glåds af denna syn. OSCAR.

Jag vill; men kan ejf Gaul! förtviflan tår mitt hjerta.

GAUL.

Kan tiden och en vån ej lindra den?

OSCAR.

Min smårta? — Du kånner ej det q val, jag innesluter hår.

GAUL.

Dess orsak kånner jag, och att dess slut är når. Det är ett öfverspåndt, men hedrande, bekymmer, Som dina dagars lopp för glådjens stråle skymmer. De ödens ovisshet, som döljt din vån, Dermid, Från maka, fosterbygd och dig en långre tid, Och minnets stulna fröjd från eder ungdoms vårma — Allt ger din själ en rått, att sig åt sorgen nårma. Vård Oscar var Dermid, Dermid var Oscar vård. J svoren åt hvaran en evig vånskaps gård.Och ryktet prisa skall de storverk J bedrfefven, Sen J en enda själ, men tvenne hjeltar, blefven* Njut nu den säkra tröst, att dina segrars ljud, Hans vishet och hans mod, och hjertats ömma bud, Ej dröja, att bland oss vår älskling återföra. OSCAR.

Du måste, Mornis son, mitt sista afsked höra.

GAUL.

Hvad! öfverge den bygd, der cj# har Iifvet fått? OSCAR.

Ack!

GAUL.

Fly sitt fosterland, är att begå'ett brott.

År Ossians son nog feg, att chennaflygt försöka; Skall han med nesa blott sitt gamla qval föröka. Hvad kan till detta steg väl föranleda dig?

OSCAR.

Allt, allt!

GAUL.

Men likväl jag besvär dig; lofva mig, Att du din föresats, som tanklöshet, förkastar.

OSCAR.

Min vån!

GAUL.

Och ditt beslut?

OSCAR.

Att hasta, och - jag hastar. GAUL.

Förakta mina råd, tro vänskapen en dikt;

Men mins en ouppfylld, och likväl helig plikt,En plikt, somhåmnar sig, då du dess fordran glömmer, Och dig din sista tröst, kanske, förlustig dömmer. Dermid ju anförtrott sin maka i ditt skydd;

Skall nu hans sista bön på sådant sått bli lydd? Du tror tillåfventyrs, att vi ej ännu kånne,

Hur åt din trogna vård han öfverlemnat henne, ii är, vid sin ålders vår, i tvångets kedjor föst, Hon nekades att fly med dem hon älskat mest. Hur hårligt man sin hand till nödens räddning sträcker,

Når följande minut dess gifna stöd man bräcker! Du henne öfverger -

OSCAR.

Nej, misskån ej din vån. Den jag förtror åt Gaul, såg, öfverger jag den? Når strandens afskedsvåg emot mitt roder svallar, Och för Malvinas dar jag på din omsorg kallar; I stället för en plikt, jag tvenne uppfyllt har. Jag henne ger långt mer än jag från henne tar. Det vet jag af den vård, hon länge af dig njutit. Sen går jag, mera stark i hvad min själ beslutit, Att håmd - hvad nsel håmdT * på ödets grymhet få. Nog, har hon ej mitt värn, så har hon värn ändå» Jag känner de behag, som ur hvart menskligt hjerta Tillröfva sig den suck, man ämnar hennes smärta. Det är för hjeltens köld en ganska vådlig stund, Når skönheten går in i olyckans förbund.

Jag ser Malvinas blick, nyss sluten i den dvala, Der känslan nekar sig, att plågans kraf betala, För dagen öppna sig, och ur den tår, som flöt, Framljunga, blixten lik, som genom molnen bröt,.Och falla i mitt bröst, och der en känsla föda, Som, fast den stört mitt lugn, belönte dock min möda. Gaul! till din själ en blick, så mäktig och sä skön, Skall tala mera högt, än vämlöshetens bön, Från den, hvars minsta drag så vida öfvervåga Behagens rika mängd, som Selmas döttrar äga. Allt har en skörl natur hos henne sammanbragt, Högmodig af sitt verk, förvånad af dess prakt. Dig tillhör nu, min vän! att skydda hennes dagar. Ack! att det nekas mig af ödets hårda lagar!

Dig tillhör nu, min vän! att åt en säll gemål Snart återlemna ett så älskvårdt föremål.

Om lyckligt frälsade från vådorna, «om hota, .. De öfver mitt beslut, att fly dem, skulle knota; Säg, att jag vågade för deras vänskap allt,

Och större offer gjort, än hjertat mig befallt; Såg, att, för deras lugn, jag skall ej se dem mera, Men, hvart mig ödet för, skall glömma ingendera. Och om de sakna mig, så såg dem, att om jag Var deras saknad vård, så var det visst i dag.

G A UIi.

Malvina kommer der.

OSCAR, afsides.

Aqk, hvad mitt hjerta röros!

(högt.)

Kom, låt oss gå.

G A V ii.

Hvad? Du af hennes åsyn störes? OSCAR, jned häftighet.

Jag störs ej.

GAUL.

Om jag dock ditt hjertas nyck förstod?Jag blott ett afsked skyr, som qvåfver allt mitt mod. Jag går -

ANDRA SCENEN.

DE FÓRRE» MALVINA.

MALVINA.

Hör, Ossians son! hvarföre sky den svaga, Och hennes tacksamhet dig ståndigt undandraga? Erkinslan är så skön. Fórtjenar den fórakt? >

, OSCAR.

Behagens dotter! lár, att, báttre öfverlagdt,

Min dygd, min svaga dygd, ej fórevita mera. Malvinas tacksamhet, den vet jag att vårdera; Den ár jag, kanske, vård - den, når jag flyr från dig, Den enda lycka är, jag vågar lofva mig.

(MALVINA.

,Men, Oscar, såg, hvartill skall denna ángslan vara? Och detta språk du iör?

OSCAR.

Hvad vill du jag skall svara?

MALVINA.

Det är då sannt, att du Malvina ófverger? OSCAR.

Haf ömkan med din vån, och fråga icke mer.

MALVINA.

Om dina dolda qvaf jag kunde genomleta! OSCAR.

Jag måste fly! - se der, är allt hvad du bór veta.MALVINA.

Hvad, du vill fly? - hvarthån-, och hvarföre just nu? OSCAR»

Jag måste fly.

MALVINA.

Och när, når återkommer du? OSCAR.

Farvål, Malvina! Ack! J skuggor af dess fäder! Förskingren hvarje storm från jorden Jion beträder, Och följen hennes dar! - Jag följer dem ej mer. MALVINA.

Hvad hör jag?

GAUL.

Stilla dig! Du hans förtviflan ser. Glömsk af sig sjelf en stund, han lemnat utan värde De föremål, som förr hans hjertas kånslor närde: Hans åra och hans plikt, och dig och fosterbygd. Att dessa öfverge, är öfverge sin dygd.

Ju mer han inom sig vill sina plågor q.våfva, Dess mer de hans förnuft och lifvet undergråfva. Du låre honom sjelf, att mot ett sådant gift År öppenhjertighet den båsta föreskrift.

Blott tala till hans själ; hans hjerta är min borgen, Att han skall yppa dig den långe dolda sorgen.

MALVINA,

Jag vill det - Oscar, hör: Du minnes, kanske, än Den rått Malvina har, att anse dig som vån.

Når du såg plågans hand min trötta känsla mörda, Att väcka den på nytt till en förnyad börda; . Når från min bleka kind, som nedsönk kånslolös, Du mina tårar såg för vindarna förströs;Hvem, hvem besvor mig då, att fa sig öfvcrlemnad Den del af smårtorna, som vånskapen är åmnad? Hvems voro dessa ord: Gör denna kånsla rått, Som låttar mödans tyngd, och enar tånkesått; Den kan fördubbla allt, livad lyckan åt oss delar; Den kän-försona allt, hvad hon emot oss felar. Jag lydde denna röst, och kånde huru skönt Uppriktighetens tår blef af. en vån belönt.

Då blef min dag mer klar, och mina sosger färre. Och detta fruktar du -

OSCAR.

Jag fruktar något vårre: Att af behagens makt, mig sjelf till evig blygd,

I strid förutan mod, besegras utan dygd.

'År jag, blott jag, då dömd, att dyrka dem, och - lida. Nej, den ej segra lårt, som icke lårt att strida. Jåg lijelte är ännu, och vet du ej begår En öppenhet af mig, når denna brottslig är. Nej} båfva för din vån, och båfva för att

kånna En hemlighet så grym, så krossande som denna, -Som skall i detta bröst förblifva evigt dold, -Som är, kanhånda snart, ej mera i mitt våld, -Som ren - hvad säger jag? hvad döfvar mina sinnen? Hvad? - dölja -ett beslut, som hedrar vånners minnen? -

År jag ej vån af dig, och vån af din Dermid? Om denna vånskap gjort, att jag ej tröttnat vid, Att honom öfverallt på gömda ställen söka;

Skall en så heligt plikt blott mina steg föröka, Att söka honom än. - Om du mig gråta sett,

Så fiar jag gråtit .blott, att detta förr ej skett.Så dröj ej längre då. Mitt hjerta tröstadt blifver, Att sluta till din plikt af en så sällsynt ifver. Gå! men en bön ännu: Sky omsvep, om du kan; Blif, hvad du alltid var, blif oförställd öch sann! Och himlen löna skaH ditt uppsåt och din möda. Men hvilka händelser förmått å nyo föda,

Vid minnet af Dermid, ett redan slocknadt hopp, Att återlcda hit hans dolda ödens lopp?

Se llär, hvad skäl jag har, att ännu mig förvåna, Och misstänka ett svek, som du förstått att låna, Att gifva åt din flygt ett ädlare försvar. -Det är ej olyckan, men du, som tröttnat har. — Ån är för Oscars namn ej ärans tid förliden, Och hvad är väl mitt lugn, emot hans namn i striden? Men är ditt rykte ej med äran nog försont? -Välan! Du önskar dig.från mina qval förskout. Ack, skall då lijeltars rätt, att verldens syn bedraga» Och byta känslor* om, når de ej mer behaga, Blott träffa uslingen, som, utan alla stöd, Anropar deras värn-emot en pröfvad nöd?

Om till vålgjerningar du endast sökt dig tvinga, Så hedrar det din dygd, ditt hjerta alltför ringa* Jag vore värd förakt, om åt mig sjelf jag tiggt En omsorg, som, förställd, du kallade din plikt, Hvarmed du fostrade så grymt, emot min vilja, Åt nya §tormar blott en redan bruten lilja,

Och närde i mitt bröst blott nya smärtors frö,; Jag var. ej ömkansvärd. Ack nej, jag kunde dö. Din vänskap", steg för steg, mig andra känslor lärde: Min dag fick ni<y.a ljus; mitt lif fick mera värde;Min framtid mera hopp; mitt hjerta mera tröst. Jag njöt i lifvets vår åtminstone dess höst. Välsignande, jag såg i vänskapens förmåga,

Och i min tacksamhet, en lindring för min plåga. För mig var denha tröst så nödig och så dyr. Jag kånnt, och känner det ** och du ifrån mig flyr.

OSCAR.

Jag flyr - och detta bröst, som du så stenhårdt trodde, Af grufligare plikt ej någonsin berodde.

Mot tusen dödars hot jag' obeveklig stått;

Men rysligare prof jag aldrig undergått.

Att stadga mitt beslut, det första och det sista, Jag tvang, ur mitt förnuft, dess halfförtårda gnista; Straxt väcker du en eld, som ur mitt hjerta tår Den öfverblifna dygd, din bild har lemnat der. Dig ödets grymhet lärt, att förebrå och 'klaga, För att min härdighet och allt mitt mod bedraga. Hvarföre denna suck så farlig för en själ,

Som söker ämnen mer för qvalen, än -sitt väl? Och denna sänkta blick, som grymma tårar bada, Som väckte på en gång min sällhet och min skada? För mig blef verlden tom, och samma trolldomsmakt, Som gaf min känsla lif, densamma ödelagt.

Hör, hvad förhatligt ljus min sista villa slagit: Att det var kärleken, jag för medömkan tagit -En kärlek, ack! så ren, så stark, så ytterlig, Som, kanske, vore vård oss begge, dig och mig, Som fastare de band, den nu skall slita, knöte, Om du en gruflig plikt ej närde i ditt sköte. Ack! jag ej vet, Dermid! min aftindsvårde vån, Hvad öde träffat dig, och om du lefver än;Men om på dessa rum - jäg, som hans dagar håmnat, Skall honom återse - hvad grufligt slag mig åmnadt! Stå gäckad af mitt mod, och nedertryckt af blygd, Och kånna mig ej sjelf, och ålska - utan dygd! Nej! Jag skall aldrig bli ett offer för den våda, Att nödgas i en vån en grym rival förråda.

Mot denna hårda dom, eotft långe fruktad var, Mot dess beredda följd, är blott ett medel qvar: Att fly. - Det blir dervid, om jag mitt lif skail stånga, I skogarna? förvar, som öiver Arven hånga,

Om minnet af mig sjelf, af dig och fosterland, Skall slockna med min dag vid Legos mörka strand, Och om på

Inistor, i lugnet af dess q vållar,

Mitt qval skall genljud ge ifrån dess klufna hållar. Må min förtviflan der, långt dystrare än de, Fritt hopa sina styng och sjn förbannelse!

Der åskor, natt och storm, och mörkrets vilida spökqn,

Församlens kring min bådd, och hjertats saknad öken! Jag vågar trotsa allt. - Ack, om jag, med mitt mod, Den vållust njuta fick, att bada mig i blod!

Hur lycklig, om jag då, frålst ifrån mina öden, Min kärlek slåckas- såg, - om den är slåckt med döden! . ,

TREDJE SCENEN.

DE FÖRRE, RYNO.

RYNO.

En Bard, till denna kust, styrd af en stormig våg, Steg i vår högtid in, och yttrade sin håg,Att snart ett samtal få, med Oicar helst af alla. Och vira höfdingar han strax lät sammankalla.

©AUL.

Hvad är hans är ende?

. t

HYico»

Jag endast vet dcrvid, Att han från Loelin är, och att han nämnt Dermid.

ALLA.

Dermid!

GAtJL, till Jtyno,

Allt nog. Vi gå. FJERDE SCENEN*

OSCAR. MAL VIN A. GAUL;

OSCAR.

Den torde d$ ej svika, Den aning, mig förnöjt och mig förskräckt tillika. Tron mig; oss denne Bard en såker tidning bår, Att innan kort Dermid skall återsynas hår.

Kring haf och öcknar följd af mina segrars rykte, Han kommer med det hopp, de i hans hjerta tryckte« Om ödet gör dig såll, Malvina, med det slag, Som dödar allt mitt hopp, och släcker ut min dag; Så har jag vunnit allt. - Förlåt den suck du hörde; Den eder lycka ej, men blott min egen, rörde. Malvina och Dermid, jag har förenat er.

Det kostat mig mitt lugn. - Kan du begära mer? Farväl, min fosterbygd! - Fly, sönderslitna hjerta, Göm för en sviken verld din nesa och din smårtal Hvad öde! -CAUL.

Hållt, min vän! besinna hvad du gör! Ått fly! - hvad fegt beslut, den stund man dröja bör! Att fly!- Kan Oscar så föraktligt stiga neder,

Att glömma vänskapen, och glömma plikt och heder? Jag mins, då deras makt beherrskade det bröst,. Som icke lyssnat än till annan känslas röst.

Rys vid din föresats, och undfly snart den våda, Att vänskapen i dag för första gång förråda!

OSCAR.

Hvem, jag?

G-Atrii.

Till evig skam, skall du bland veklingar I tidens håfder stå; och Morvens höfdingar,

På Semla samlade, en sak af vigt att höra;

Och den anm ålte Bard, som skall den kunnig göra; Men framför allt Dermid, som gungad åt vår hamn , Ren kanske färdig är, att flyga i din famn,

Hur skola desse stå förvånade och brydde,

.När ryktet säger dem, hur du i otid flydde.

Nej, Gaul i farans stund ej öfverger en vån;

Om han ej följa kan, så kan han råda den.

Till tröts af ditt beslut, till trots af oförrätter, Mitt eget bröst till värn emot dig sjelf jag sätter. Men hvad? - jag känner dig. Din själ är öm och god. Se der Malvina stum. Vis nu ditt ädelmod. Tillbakaryck den dolk, hvarmed du henne sårar. Förstår du ej mitt råd, förstå då hennes tårar.

OSCAR.

Vålan! Hvad fordrar du? Råd mig, Malvina!MAIiVIWA.

Ack!

Blef detta då min lott? - Blef detta då din tack? Olycklige, hvad slut! hvad tror du jag kan råda? Det är då denna dag, som störta skall oss båda! Som krossat detta bröst, så brottsligt - brotts-. ligt? Nej.

Det kånner inga brott, och likyål - vånta ej Ett ljus af mitt förnuft i en gemensam villa.

Det leda skall sig sjelf- men ack! det leder illa. Ju mera faran öks, förvirras våra spår.

Förtro dig blott åt Gaul.

GAtrii.

Ja, Oscar! Kom.

OSCAR.

Jag går.

Slut på Andra Akten,— 111 — TREDJE ARTEN.

FÖRSTA SCENEN. MALVINA. GAUL.

G AVI..

Det öde du dig spått, sen aningarnas lagar Blott lydas i din själ, tillhör nu dina dagar. Dernud är icke mer. - Du ingea make har.

Men olyckan, som slår, en tröst oss ofta spar; De tårar, tiden sett af makan ymnigt fållda, Skall den med glådjens vinst åt moderns dagar gålda. Din son, banlefverån-

M ALVINA.

Min son? Ack, tror dn då, Att han sin faders lott har kunnat undangå?

GAUL.

Han lefver.-Lyckan snart, kanhända,honom sånder, Att torka bort din tår med sina spåda hånder. MALVINA,

Hvad lugn du ger min själ! Jag kånner från i dag, Att emot hoppets makt är olyckans för svag.

Du som i grafven bor, din skugga mig förlåter, Om kånslan af en vån, som sin förlust begråter, Förbyter sig en stund mot den af lycklig mor, Som sig åt glådjens lugn ett ögonblick förtror. Af mig en sådan tröst yar ej på lång tid njuten. Men hvar är då min son?

GAUL.

Ånnu i bojor sluten. Med Carril långre tid han delat denna lott.MALVINA.

Säg, hvijket är min sons, och hvilket Carrils brott? Det då ett odjur fins, så låg i afundsjuka,

•Att våga mot ett barn förtryckets lx>ja bruka, Och som kan se den stånkt med menlöshetens tår? En bof, som hämnas vill på Carrils hvita hår Det skydd som himlen ger åt värnlösa och goda? Nej, denna nedrighet är icke att förmoda;

Men om han gifs, så såg, hvem är han, den tyran?

GAUL.

Jo, det är Loclins Kung, den dystre Svaran, - han, Hvars namn förskräcker mer, den till hans kuster länderv

Ån vrakbetäckta skär, som hota från hans stränder. Förrädisk mot sin plikt, och glömsk af folkets rått, År blodtörst hans begår, och våld hans tänkesätt. På hans förmätna bud, till trots af mensklighetens, År dygden plågans rof, och nöden trolöshetens. Det erfar nu din son; det har Dermid försökt.

I djupa murars hvalf sig länge hjelten krökt. Han njöt i deras natt, stängd ifrån högre öden, I sorgen tusen lif, - i hoppet endast döde». Kanske han, mera fri, ur bojan kunnat fly,

Om ej hans egen hand dermed beredt en ny Ät en olycklig son, den man förstått bevaka, Att ledä faderns flygt i tråldomen tillbaka.

Hvar gång, som ur hans bröst en suck ditt minne stal, Han kände bojan tung; men bojan blef hans val, Tills tålamodet sönk. Malvina öfvervägde En son, soin Carrils vård ocli ungdomshoppet ägde.

NårNår ryktet på en gång, med skråck af blixtens slag,' Bar fram till Svarans thron Cairbars nederlag, Och spådde hämdens stund från Morvens tappra söner

Åt våldet, långe döft för mensklighetérts böner; Då skyndade Dermid, bevingad af sitt mod,

Att främja det förslag, som ännu återstod.

Han, med en hjeltes hopp, om sonens räddning trodde,

Att den, till lyckligt slut, af denna stund berodde, Som mensklighetens håmd förenade med hans.

På snäckan redan stödd emot en rostig lans, Han hör hur kölens fart till dessa kuster svallar, Han redan Arven ser, och Cromlas höga tallar, Och röken lyfta sig från fädrens sålla bygd,

Den saknaden gör dyr för. hvarje bröst af dygd. Han gläds; men hopp och strand aflägsna sig med dagen, ;

Och snart är denna syn i nattens mantel dragen. Blixt brytes emot blixt - våg ry tet emöt våg -Och stormen rasar vildt i seglarns slitna tåg. Han trotsar böljans ras, tills, slungad af den sista, Han ser sin starka köl mot hamnens klippor brista j Och den olycklige, med sitt bedragna hopp,

I vågens djupa famn slöt sina öderts lopp -I vågens famn, som, stolt af strödda splittrors börda, I en så allmen nöd ej flera vetat vörda,

År den ankomne Bard, som oss berättat den.

MALVINA.

Så föll du böljans.rof, mia make och min vän,

8.Vid åsyn af din strand ocli dina bättre öden!

Så kunde dödens arm, anropad blott i nöden, Ej förr beveka sig, att öppna hjeltens graf,

Ån just då olyckan sitt offer öfvergaf

Du är ej mer. Din hamn gått till de andars möte,

Som lått odödlighet i molnens hÖga sköte;

Der njuter du ett lugn, mer ostördt och mer gladt, I dina fåders ljus, i grafvens långa natt.

Din son, en arfvinge af faderns mödor blifven, Långt på en svekfull jord från moderns sköte rifven, Och tryckt af bojans jern i brädden af sin vår -Ack! det är denna son, som mina tårar för! Skall vid hans missöde ett slut ej tiden fåsta? Dermid har offrat allt åt fosterlandets bästa:

Sin lycka, sina dar; och bör han ej, - så framt Det folk, han tjeriade, är icke otacksamt, -Bör han ej se sin rått åt spnen öfverlemnad:. Den rått, att af er hand bli frålsad och bli håmnad?

. G A.UIi.

Jo visst. Och Oscar sjelf, till helig borgen gjord För dess uppfyllande, i faderns sista ord,

Har vid sitt vänskapsband, och vid det hat han burit Till oskuldens förtryck, hans säkra räddning svurit, Och skall, kanhända, snart ge denna ed sin vigt. Men först skall fyllas opp en lika helig plikt:

En plikt, som nyss Dermid, i lifvets sista våda, Och i sin sista bön, begärt af eder båda,

Af dig och Oscar.

M ALVIN A.

Vål! Far fort. Hvad föreskrift Som helst, min make gett på brädden af sin grift,Den helgar jag min tro och mina sorgsna dagar. De dödas vilja är, lik grymma envåldslagar,

Om ej af kårleken, af fasorna beståmd,

Och vilkoret för den, är lydnad eller liåmd.

GAUL.

Vålan! Den trogne Bard, som oss den tidning förde, Att ej din make mer till Selmas hjeltar hörde, Förkunnade för oss de sista ord Dermid För honom stammade, med vågorna i strid.

<cBard! ropade han då, om, råddad på din tilja, <(Du hinner Morvens strand, bår då min sista vilja <(Och sista Önskans hopp åt Oscar, segraren. (<Såg, att det är en far, en make och en vån, %m, vid sin vånskaps-ed, ber honom sig påminna,. t(Hvad stöd en ålskad slågt i honom hoppas finna. <(Bed honom - om ej fäst af mera ljufva band, <(Malvinas sorgsna dar en mera lycklig hand, <(Och hennes spåda son en annan fader skånka; <(Men håmnas framför allt den rått man gått att kränka,

<(Når, ryckande mitt barn ulur tyrannens klor, <(Han mins, att jag är död, och att det har en mor.»

MAIiVINA.

Såg, hvad har Oscar sagt?

6AU1.

Han tånkt sig hit begifva. Af honom sjelf derom du torde kunnig blifva. Han kommer.ANDRA SCENEN.

MAL VINA. OSCAR.

MALVINA, afsides.

Allt mitt blod till hjertat tränger sig, OSCAR.

Malvina! ännu stum! Jivad gjorde jag då dig, Att evigt, dag från dag, du mig till mötes skickar Din grymma mållöshet och dina fällda blickar? Af denna mörka syn, som min förtviflan gör, Jag bör då frukta allt. Den tidning, som jag för, Jag spår det, kanske ren till dina öron hunnit?

MALVINA.

Men hvar är Gaul, - din vän? Har han från oss försvunnit?

OSCAR.

Du vill ej höra mig?

MALVINA.

Jag vill - din skonsamhet.

OSCAR.

Man kan dig återge en son.

MALVINA.

Jag vet.

os QAR.

Du vet,

Hvad döende Dermid af dig och mig begärde? MALVINA.

Jag vet.

OSCAR.

Och är hans bön för dig af något värde?MALVINA.

Hvad) Oscar! frågar du?

OSCAR.

Me* svara.

MALVINA.

Jag är mor.

OSCAR.'

Att se din önskan fylld, är hvad jag en gång svor. Befall!

M ALVINA.

Gif mig igen den son, som jag(begråter. OSCAR.

Jag dig förstår. Allt nog. Han skall dig lemnas åter. Det lofvar Oscar dig, till trots af ödets lag, Som all sin grymhet ställt möt detta företag. Mot ett omätligt haf, som långe åtskiljt eder, Och mot en väpnad verld af kämpar utan heder, Af Svaran soldade, till tolkar af hans harm,

Jag ensam till ditt skydd står fram med denna arm, Som hittills åran fann blott i den tapperheten, Att ej förspilla blod, men skydda raenskligheten. Jag åt din unga son ej bjuder annat stöd,

Ån det jag skyldig är hvar en, som lider nöd. Tro ej att med det steg, mig återstår att våga, Jag någon afsigt bår på en belönad låga.

Och om Dermid har trott, att iåsta vid min pCkt, Då han mig fäst vid dig, en heligare vigt;

Så har hans hjerta sig på milt en gång bedragit. Men låt, om åfven dig densamma villa slagit, Låt minnet trenne är med lugn tillbaka gå;

Så skall jag rättvisa åt mina dygder få.Har jag ej inom mig, och på den jord jag tråder, En helig eftersyn, mig skånkt af tappra fäder,

Att sträcka, värdigt dem, min arm till ett försvar För nödens, oskuldens och dygdens tryckta dar; ' Att ge dem lifvets tröst, som födas utan lycka, Och dem en ryslig hämd, som våga att förtrycka. Se der för Ossians son ett villkor, att hans namn Skall sjungas, fädrens likt, i andra tiders iamn.

MALVINA, med förvirring.

Dig, Oscar! jag besvär vid dessa fäders minnen -Förlåt förvirringen af mina tryckta sinnen.

Jag känner mig ej sjelf Man så ej pröfva bort En dygd, som lidit nog, och nog af offer gjort.

Ju friera ödets tyngd för mig än mildra söker, Din vänskap desto mer min brydsamhet föröker. Jag älskade Dermid, och viker ej ifrån En helig plikt emot hans aska och hans son,

Och äfven emot dig. För öfrigt må du tyda Min tystnad som du vill; - och jag - jag går att lyda. OSCAR.

Hör då, jag tillber dig - och intill denna dag,

Ej någon dödlig än har älskat såsom jag.

Att få i lyckans famn, som är din famn, Mal vina, Med dina ödens lopp en gång förena mina,

Att, verldens afund vård, i oupplösligt band,

Få vandra, utan tvång, vid din - vid denna hand, Som mer, än Gudarna, kan mig en sällhet skänka, ,Den ingen mer än jag kan njuta eller tänk#.

Se der den sköna bild, som med sin drömda makt Snart min förstörda själ ifrån all sansning bragt.

I fordna nöjens krets jag ingen känsla finner;Den stolta krigarns röst ej mina öron hinner', Och blodet gåser ej vid vapnens höjda gny.

Från skogens muntra jagt ser jågaren mig fly Till bergens enslighet, der den förmätna lunden Går utan straff förbi min båga,hångd för vinden. Mitt hjerta, snart förtårdt af grymma känslors hår, Som röfva från mitt hopp och rikta mitt begår, Ser blott sitt lidande allt annat öfvervåga,

Och skall alls ingen del uti din lydnad åga? Hvad? du tillhöra mig, för det Dermid befallt! Hvad? vågar du ett bröst, så kånslolöst och kallt, Emot ett annat bröst, så fullt af ömhet, sträcka, Och svara på min suck med tårar, som förskräcka? Nej, jag har älskat dig, och skall du blifva min, Så tar jag ej din tro af annan hand, än din, Och slösar icke mer med mina trohets eder.

Nej, förr mot detta bröst er åska slungen neder, J himlens andar! Jag kring jorden villseförd,

Till rykte, till förnuft, till varelse förstörd,

Vill hellre se mig glömd af menniskor och dagen, Vill hellre, på mitt lugn och på milt hopp bedragen, All ödets oförrätt se på min hjässa tömd,

Ån till det största straff, af alla, finnas dömd, Att till mitt ömma bröst ett stenhårdt hjerta sluta, Som ej kan älska mig, och mina känslor njuta.

MALVINA.

Hvem, grymme! har så sagt? - och sjelf hvad säger jag?

O du, som långe kånnt milt ödes hårda lag,

Af denna saknans stund hur dristar du begära En annan kånslas röst, än sorgerna mig lära?En annan? - Om ock den mitt hjerta brottsligt närt, Af lika känslor rördt, af lika lågor tårdt,

Tro mig, jag skulle förr mitt sista blod förspilla, Ån en bekännelse af denna svaghet gilla.

Jag talar icke om hvad jag är skyldig dig. Erkänslan är en dygd, och denna tillhör mig. Hon inåktar i en själ de lugnets stunder föda, Dem endast kårleken är ämnad att föröda.

Ack! vore hon för dig, som hon för mig är nog,' Tillbeden för hvar stund, den mina ‘ qval bedrog. Den hämmat mången tår, fast den ej hämmat alla; Och jag kan dess behag i minnet återkalla, Förutan rodnad. - Men, skall jag med hvar minut Se min förvirring ökt, och se den utan slut?

O du, som mången gång sett mina tårar flyta, Och äger lik väl qvar nog grymhet att förtryta, Om jag af skyldighet min trohetsed dig gör. -Tror du dens fordringar, hvars röst jag lyda bör, Af större vigt för mig, än hjertats eller dina? År det väl lydnad blott -

OSCAR.

Hvad hör jag ? - O, Malvina! MALVINA) afsides.

Jag ren för mycket ¡sagt, olyckliga!

, ‘ OSCAR.

Far fort!

MALVINA.

Hvad uppror i min själ, emot förnuftet gjordt! Bjud, Oscar! dessa qval, som i mitt hjerta kriga, Bjud dessa samvetsagg, som mörda mig, att tiga! Men - du ej deras udd ur modershjertat drar, Förr än min glömda son kan kalla dig sin far.OSCAR.

Han är ej glömd. Tro mig, snart kommer den minuten,

Då du skall honom se i dina armar sluten. Hvem är det, Momis son! som följer dina fjät?

TREDJE SCENEN.

(Det börjar mörkna.J DE FÖRRE. GAUL. EN BARD. FOLK.

GAUL.

En Bard. Hans åsyn sjelf må er förkunna det. Se hår!

BAHDEN.

Malvina såg,, når fåster du ditt öde,

-Yid denna lijeltes dar, af lydnad för de döde? -

MALVINA.

I morgon. {Hon gårj .

BARDEN.

Ossians son! du lemnar denna strand? OSCAR.

I morgon.

BARDEN.

Vål! - så snart som dagens östra rand Från våra murars höjd har nattens skuggor jagat, Qcli med sitt första ljus det dystra ställe dagat, Som Morven helgade åt sina hjeltars ben,

Jag går till deras graf, och våntar vid den sten. Der Ossians harpa hörs, når tyst hans anda ilar, Att se hvar Fingals stoft bland sina kämpars hyilar.Der skall jag möta er, och ta er ed emot.

(Han går.y

OSCAR.

J, Oscars våhner! J, som trotsat farors hot,

FÖr eder dygd, ert mod af verlden lika kånda,

Må nåsta dagens sol se våra segel spånda Mot Loclins mörka kust, dit åran kallar oss.

Ej dygden tryckas skall, ej oskidden förgås.

(De gå.)

1 *

FJERDE SCENEN.'

OSCAR.

Om ej mitt glada hopp, om ej mitt mod bedrager,

J skolen snart se tånd en lyckligare dager,

Du sörjda barn, som fått i mig en annan far,

Du ålderstigne man, som varit dess försvar,

Och som från far och son ditt ådelmod ej vånde I trenne års förtryck. De hafva nu en ånde,

Och åter lyckans sol går opp för edra dar.

Jag sjelf af mina qval har endast minnet qvar.

Och du, som anade den eld, som mig förtårde, Som ålagt mig en plikt af ett högtidligt värde,

Du i din sista suck, för vånskapen så skön,

För maka och för son fållt ingen fafång bön.

Till min lycksalighet blott återstår det steget,

Att gifva ditt begår sin fyllnad med mitt eget.

Men öfver hafvets rymd jag hemtar först den gård, Som, återskänkt, gör mig, om möjligt är, mer vård . Den lön, som mig till slut Malvinas famn bereder. Hvem nalkas?FEMTE SCENEN.

OSCAR. EN GUBBE.

GUBBEN.

Ån en gång, J murar, öppnen edep För mina trötta steg. Jag återser den ort,

Der Fingal fordom gått, och ryktets åra gjort.

*

OSCAR.

Var viss, att Morvens barn dig icke utesluta Från gästfriheten, du har rått att bland dem njuta* Nej, främlingen har del i våra högtidsdar.

GUBBEN.

Bland Mprvens söner jag ej alltid främling var. OSCAIJ..

Kanhända har du <Jå kånnt våra istora fäder?

Du gråter -

GUBBEN.

Ack, min son! hvem är den, som beträder En saknad fosterjord, och fäller ingen tår?

OSCAR.

Hvem är du?

SUBBEN.

Och du sjelf? Förlåt, jag förespår -

OSCAR.

Hvad kända anletsdrag, som falla mig i minne? GUBBEN.

Hvad, har ej Oscar sjelf din vext, din ålder inne? OSCAR.

Om Carrils ålderdom i bojor ej förflöt,

Så -Oscar!

OSCAR.

Carril!

CARRII/.

Du, som håmdens åska gjöt) Yård dina fåders blod, kring dessa grymma själar, Som våldens grånsor fyllt med uslingar och trålar, Det var din hjeltebragd, som öfver. land och haf At Loclius bödlar skråck, åt mig min frihet gafl OSCAR.

Mal vinas son?

CARRII-.

År fri, som jag, ifrån sin kedja. OSCAR.

Hvarföre för jag ej mig af hans åsyn glådja,

Och tryckas till hans bröst, som jag nu trycks till ditt? Gif åter, om du kan, ett barn, som nu är mitt. Mig tillhör, att dess mor den stora högtid göra, Att glädjen i dess famn med sonen återföra. CARRIL.

Var tröstad. Redan är hans återkomst beredd. Malvina är då än i samma salar sedd,

Dem hon på Selma förr med all sin skönhet prydde? OSCAR.

Från Selmas störda lugn en tid hon rådvill flydde. Ur våra öcknars djup, med döden i sitt blod, Jag henne återdrog, tills segrande jag stod På Morvens glada fålt, och såg Cairbar slagen, Och med en vårdig håmd vår frihet återtagen. Frun denna stund hon bott i sina fåders slott.C ARB.II/>

Har ännu om Dermid hon ingen kunskap iätt?

OSCAR.

¡Vi hafva törst i.dag fått veta hjeltens öden;

Att klippan bräckt hans köl, och att han funnit döden.

CARRIL.,

Hon då ej knutit än ett nytt föreningsband? OSCAR.

När nästa dagens Gud förgyller denna strand, En ny förbindelse skall lyckligt återskänka,

Så har Dermid befallt - en make åt hans enka, Och åt hans son en far. •*

6 ARR III, af sides.

Det är då tid ännu.

Jag gläds åt detta hopp.

OSCAR.

Hvad, Carril, säger du? CARRIL»

J återfån Dermid.

OSCAR.

Som är ej mer i lifvet! CARRIL.

Ifan lefven

OSCAR.

År hans lif af döden återgifvet?

CARRIL.

tían döden undangått, pch dröjer i vår hamn*

OSCAR.

Afhvilken %e<Jd?CARRII*

Af mig. Snart öpppas er hans famn<

Han torde denna stund till Fingals grafhög lända, Der sonen på hans armj af mödor trött, kanhända, År den, som gör åniiu er mötésstund fördröjd. Snart kommer han, och då er lycka nådt sin höjd. Kånn hoppets fyllnads-stund, hur den är lijertat vårdig.

Jag fullgjort nu min plikt, och återvänder färdig, Att hasta den minut, som »kall förena er.

SJETTE SCENEN.

ost AR, ntom sig.

Jag dör. - Ostraffad ej* skall -du mig gåcka mer. Slit henne ifrån mig;-men du skall se med häpnad, Min bödel, och min vän! i hVilken rustning väpnad, En kärlek hämnar sig, som inga grånsor kånnt, Och som med namnlöst qval mitt hjerta sönder-spånnt.

Hvad furier i strid, som i mitt .tåsen £asa! • ; Vålan, du var min vän; blif evigt nu min fasa! Känn hatet - Aldrig;nej - Hvem dessa moln förströ? Dig, grymme, skall jag se, omfamna, och - sen dö.

Slut på, Jredje Alten,CTheatern föreställer en dyster skogslund. Ibland flera grafvårdar upptäcker man Fingals, utmärkt af fyra stenar, resta efter Caledonier-nas bruk. Månen upplyser scenen.)

FÖRSTA SCENEN.

DERMID. FILLAN,

(so/n han håller vid handen.')

ITermid.

Förjåfves dagen flytt; i rymden månen simmar, Och jagar skuggorna från nattens tysta timmar. Var icke rådd, mitt barn.

i

FILI/AN.

Anlända vi ej snart? BERMID.

Blott tålamod, min son. Vi lära ofelbart Till målet af vår fård på dessa trakter hinna.

FIIiLAN.

Jag är så trött, min far.

OSRMID,

Kom, att din hvila finna

I denna famn.

FirLAN.

Du sjelf är trött, - jag vet det nog.

PERMIB.

Kom blott och frukta ej. Du äger än ej fog Att af din ålders vår för många krafter yrka. Jag för oss begge har ännu tillräcklig styrka. Kom till mitt bröst./ v ili ii AN, i Dertnids armar t Min far!

D É R Ml D, såtter sig på en sten med gossen på sitt kria, och blifvdr upp-merksam.

Månn jag min syn skall tro ? På denna ort, bestämd åt döda hjeltars ro,

Jag Carril lofvade, hans återkomst förbida.

Hår, Fingal! hyilar du, vid dina .kåmpars sida; Stoft är din hj el te-arm, och rostadt är ditt stål. Se hår, för våra steg ett oundvikligt mål!

J grafvar, fridens hem, soni inga mödor störa, Er helsar denna suck, med långtan att er göra Det offer, J till slut af hvarje dödlig fån.

FIIiLAN.

Till hvilken talar du?

DERMID.

Till hjeltars bett, min fen, Och grafvama, hvars sköt dem alla hår förenar.

FII1I1AN.

Såg mig, hvad hjelte är.

DEÄMID*

Jag den med hjelte menar, Som, bergfast i sin dygd, och ej tyrann, fej slaf, Den tryckte sitt beskydd, sitt straff förtryckarn gaf, Som är i lyckan stor; men störst når vådorvtrycka.

FIIiIiAN.

Det är du sjelf, min far?

DERMID.

Ett lif af vidrig, lycka

TiHTill detta stora namn mig gifver någon rått.

Att lida,- men med dygcF- en konst, sohi ej är lått, Har jag af bofvar lårt.

FILI/AN.

Hvad vill en bof betyda? DERMID.

Jag kallar bofvar dem, som brottets låror lyda, Som stempla sina dar med orått, våld och list, Bereda likars nöd med rof, och mord och brist, Från dygden hennes lugn,frånuslingen hans krycka, Från modern hennes barn, med hemligt nöje rycka, Med känsla för sig sjelf, men ej för fosterbygd.

PILLAN.

Du sådana har kaunt?

DJ3BMID.

Ja visst, till deras blygd, F I T, L A N.

Men blifver dä, min far, ej deras ondska liåmuad?

DE RM ID.

Förr ellev sent,min son, är bl’oftets lön dem ämnad, När deras vålnader gå, rykande af blod,

Att dricka qvalets drågg ur Legos mörka flod. Det straff råttvisan dem oryggligt föreskrifvit, Har någon gång för dröjdt ; men aldrig uteblifvit. Från dygdens krånkta stund en ångslig kånslas röst, År håmdens våktare i deras usla bröst.

För dem kan intet rum, och ingen tid dem dölja.

PILLAN.

De onda.då, min far, blott olyckor förfölja?DE RM ID.

Ack ja, J brottslingar, Ävad jag beklagar er! Men dina ögonlock jag redan slutas ser.

Hvar kan du hvila dig, mitt barn? '

PIHAN.

På de?sa stenar.

Men öfvergif mig éj.

DERMID, lågger honom på Fingals grafsten, der han somnar.

Han somnar. Så förenar En enda lycklig bådd, båd sömn ocli död. Se hår,

• (pekande på gossen.')

År ofvan grafven lugn;

(pekande på grafven.) Och lugn är åfven der! Ja, öfver allt; blott ej i detta slagna hjerta,

Som fafångt mödar sig att tömma ödets smårta, Den jag ej trötta kan; men kan besegra blott. Och Carril dröjer än. - Hvad mörk och oviss lott, Min tanke hemtar sig ifrån den tid, som stundar! Dét är på ryktets nåd, som sig mitt öde grundar. Om ropet om miiji död till Morvens öron trångt, Och redan Selmas borg för mina dagar stångt; Om Barden, som mig trott ett rof för vågen blifven, Och, kanske, före mig till dessa fjållar drifven, Till Oscar burit fram det verf, jag anbefallt;

Af hjeltens liåftighet jag då bör frukta allt.

Ja, rys olycklige, att för den kårleks låga,

Som lårt af saknaden att alking slutligt våga,

Du torde finna den, som din begåran lydt,

Ifrån en ådel vån till fiende förbytt.Jag vet ej med hvad qvaj mig denna tanke hotan Hvad säger jag? - År jag ej orättvis, som knotar? Anklagar jag med sikäl e» maka och en: vän,

Att de min önskan hört,, och gå att fylla den? En önskan, «om, den stund jag lifvets gränjsor rörde , Utgjorde all den tröst, en fars förtviflan hörde. Kankånda, är den ej ännu i Morven» känd.

Ån i naturens sköt är morgonen ej*tänd,.

Och få de ögonblick, som hittills undanrunnit, Fördröjda, af min son, sen Barden torde hunnit Till stranden före mig. Ja, ingen tvifvel är,

Att ju hans verf i tid jag förekomma lär.

Snart öppnar glädjen mig,vtill mödornas försoning, Försökta vänners famn, och mina fäders boningj Snart vid mitt rörda bröst jag er förena för, Min maka och min son, till tröst för långa är. Och Oscar! du skall då, i dessa armar sluten, Vår lycka klarnad se, ocli din belöning njuten. Hvad hoppets sköna stund ett hjerta lugna kan! Hvem kommer? - Carril! Nej, det är ej ännu han. När olyckan skall fly, så är dess vinge bunden. Men genom

skymningen och tystnaden i lunden Med skyndesantana steg, hvem är, som nalkas nu? Säg mig, hvem helst du är, hvem är det?

ANDRA SCENEN.

DERMID. OSCAR. BARNET, sofvande.

OSCAR.

Oscar.

JJERMTD.

Du!-Hvad hör jag? Hjelten sjelf, som har tyrannen, slagit!

Ja, ingen svekfull hanm din kända skepnad tagit. Kom, Morvens hämnare, min vän, min Oscar, kom, Att sjelf i denna famn försäkra mig derom. OSCAR.

Ja, det är Oscar sjelf, som gråter vid ditt sköte. Han vet, att han är till!

DERMID.

Hvad kärt, hvad lyckligt möte 1 Må lyckans oförrätt vi icke minnas mer,

För denna sälla stund, som vänskapen oss ger!

oscar, afsides.

För denna sälla stund!

DERMID.

Hvi hör jag dig ej svara?

OSCAR.

Som vänskapen oss ger!

DERMID.

Hvarför så tankspridd vara? Hvad bådar denna tår, som, bäfvande och varm, Jag känner rinna ner på min bestörta barm? Hvad aning! Hvilken kalk du räcker mig att smaka! Kanhända äger jag ej mera någon maka?

OSCARr

Hon lefver.

DERMID.

Åren J förente ännu?

OSCAR.

Nej!DERMID.

Hvad föranleder då din smårta? ' Dölj den ej! Om lyckan emot dig sin rättvisa förgåter;

Så yppa för en vån det gift, som hjertat fråter.

OSCAR.

Du tror, att vånskapen ett slut på qvalen gör.

4 DERMID.

Jag tror, .jag kånner det.

OSCAR.

Det är då hon som bör, Som måste, om hon kan, en gråns för mina såtta.

DERMID.

En vånskap, stark som vår, har rått att hoppas detta. Fyll blott vår svurna.ed, fyll vånskapens begår, Att veta plågans art, som dina kånslor tår.

Nämn dina olyckor. - De äro?

OSCAR.

Grufveliga!

DERMID.

Och upphofvet till dem?

OSCAR.

År hvad jag bör förtiga.

DERMID.

Du är ej Os.car mer. - Ån botemedlen då?

OSCAR.

•Det blott ett enda gifs.

dermid.

Vålan, det skall du få,

Till pris af allt mitt blod.OSCAR.

Nej, jag med initt skall böta.

Mig återgif mitt lugn!

DERMID.

Kau jag?

OSCAR.

Ja, kom att stöta Ditt svärd i detta bröst, kom att mig mörda nu. Var än en gäng min vän.

DERMID.

Hvad, grymme, fordrar du ? OSCAR.

Ack, en vålgerning blott. Den sista mig ej neka! Dermid, om denna bÖn ej kan din arm beveka ; Sa âr du «tacksam och trolös emot mig.

Af ömkan frän mig tag den rätt, att hata dig.

DERMID.

Hvad, Oscar! Hata mig? - Du fyller mig med fasa. Blef då ditt hjerta dömdt, att mot förnuftet rasa? Och du vill hata mig - men kan du det, barbar? Såg, med hvad okåndt brott Dermid förtjenat har Så grymma tånkesått, livarvid hans hjerta häpnar. Jgg vet ej med hvad rått din harm sig mot mig våpnar.

Men vet att ödets hand gett oss en lika del Af plikter, nöjen, q val, af dygder, - kanske fel. Med en vålgerning gjord emot en annan njuten, Jag återkallar hår den tid, som är förfluten Från våra barndomsår, Och vår förenings stund Till den,, då orättvis du sliter vårt förbund -Jag frågar denna tid 5 men intet minne sågerHvad obegriplig rått, att hata mig, du åger.

Du väl de dagar mins, - o mer än ljufva bild! Då ingen af oss än var från den andra skild, Hur under samma tält, förenade i striden, , Och under samma tak, förtrolige i friden,

Vi .voro, öfverallt, nog för hvarandras väl;

Vi hade ett begår, en nytta och en själ;

Och detta band, som refs, för ljuft att böra slutas, Af ödet åter knyts, för att af dig förskjutas.

En plågsam skiljsmessa du önskat evig gjord.

Du har ej kånnt dess tyngd; men jag/ - jag saknar ord,

Att skillra all den nöd, de hvilolösa nåtter,

Med hvilka jag till slut köpt - dessa oförrätter. Når i min långa flygt, i bojans tunga famn,

Jag suckat utan hopp och ropat på ditt namn, Då hörde du mig ej; och när du kan dem höra, Bekymren af din vån - de dig ej mera röra. Ocli, Oscar, om ditt hat mig återstår ännu;

Så är det åndtligt jag, som måste dö, - cj du.

OSCAR.

Att dö! - Nej lef, min vån, och lef att mig beklaga. Tro mig: Ej någon tid är måktig, att försvaga Den första känslas makt, som oss tillsamman knöt: Den ej ditt minne svek, och inga löften bröt; Men den bör slita af, att aldrig knyta åter,

Det band, som oss förent. Vid minnet, som jag gråter, Och vid den sållhets höjd, jag går att lemna, svår, Att ingen efterföljd du af min vänskap lår.

Du dö? hvad oförstånd till ytterlighet drifvet! Hvem, om ej du, har skål, att älska dettalifvet?Hvad sällhet våntar dig uti Malvinas famn. Besinna det, och rys vid dödens blotta namn, Då hennes namn är nog', att fåsta dig vid jorden. Låt den, som är ett mål för lifvets plågor vorden, Af deras börda trött, förbanna sina dar,

Och hasta till det lugn, han har i grafven qvar. Men du en lycka njut, som fins ej bland de döde. Var mot dig sjelf ej mer oblidklig, än ditt öde. Jag frågar dig, niin vån, om lyckans hårda nyck Med hvarje uppfyldt hopp dig skapat ett förtryck; Om allt ditt hjcrtas lugn hon tusen gånger gåekat; Om du. förtviflad sett ditt hjelte-rykte flåckadt, Oaktadt samvetsgrannt du årans plikter fyllt;

Ån mer, om vånskapen, jag medger, oförskyldt, Din själ i irrgången af dessa qval fördjupat, Hvars oskuldsfulla rof, jag utan råddning stupat, Såg, skulle du ej -

DERMID.

Hållt, jag redan allt förstått.'

OSCAR.

Om du förstått; livarför har ren ditt svärd ej gått I detta bröst, och allt dess lidande försonat? DERMID.

Olycklige! hvarför har vågens svall mig skonat? OSCAR.

För att du skulle se i en bedröflig vån En dödlig tusenfallt olyckligare än;

Ty att beskrifva dig, står ej i min förmåga,

Att kånna, ej i din, hvad olycka, livad plåga, Som frålit blomman bort af mina båsta är.

Jag detta minne bår, så långe som det slårDetjijerta, hvilket du bör gifva luft att andas. LSgg här din hand ,och kånn det blod, som snart skall blandas Med minnets offer-tår, för dina fötter spildt; Känn hur det stormar hår, och döm mig mera mildt, Ån att du skulle tro de lågor, mig förtåra,

Och kanske om min dygd ett uselt vittne båra, Blott födda af en nyck, uti passionens stund. Nej, det en kärlek är,

som, byggd på samma grund, Som evigheten sjelf, ifrån dess första gnista,

Till lön för allt sitt qval är dömd att,evigt mista. Nu är den äntligen lörbytt i raseri.

Jag vet dess sista bud; jag lyder, och - är fri.

DEJtMID.

Min vånf

OSCAR.

Min vån? ack nej, du min rival är blifven. Han återtages ej så lått, som han är gifven, Den skånk, som var mig mer än åran och mitt lif. Gå, och med blodig hand den ur mitt sköte rif; Men vet, att, förrån den åt dig tillbaka leinnas, Skall, trampad af din fot, först jag med jordea jemnas.

Du gråter. - Hjelke hör: Ej veka tårar gjut; Men blod -

DERUID.

Jä, blod. Jag ser, att jorden till ett slut År för oss begge två för trång från denna dagen.

Vålan!

U S C A E.DERMID. i '

Dn skall ej bli för andra fång bedragen.

OSCAR.

Såg, vid din sida fäst, hvad göt* ett rostigt jern? Mitt, blodigt törstande till anfall eller tårti,

Jag kånner ofÖrsedt åt denna hand sig lemna. Försvara dig! -

DERMID.

Allt vill, allt fordrar det. Dig håmna! Till tr^st för kårleken ej din förtviflan spar. Sjelf vittne till den tyngd, som du för min skull drar, Som af ett vidrigt lif min egen tyngd föröker, Jag döden, denna stund, långt mindre skyr, än söker, Men jag, så väl som du, har håmdens föreskrift, Och lyder, som en plikt, en svartsjuk kånslas drift, Som ropar i min själ, att jag är far och maka.

(Han drar sitt svärd.)

Men falle våra svärd ett ögonblick tillbaka.

Må vånskapen sin rått för sista gången få! Omfamna mig, min vån.

OSCAR, i hans armar•

Hvem, grymme, af oss två Skall i den andras bröst det första slaget bära?

dermid!

Den mest olycklige,

OSCAR.

Jag har då rått begära,

Att återfå det mod, som denna stund bedrog. -

DERMID.

Att återgifva det, ett ord skall blifva nog.Oeh ve dig, oin din mun uttalär dét! -DERMID.

Mal vina.

OSCAR.

Olycklige!

DEHMID.

Stöt till ! Gör slut på denna pina.

r I IL L A N, uppvaknar fprskråckt. Min far! v

OSCAR, Jlyende.

Hvad grymma rop? Mitt barn, blif ej förskräckt.

DÉRM1D.

1 Jag följer dig.

OSCAR.

Nej bjif! förnuftets ljus är slåckt. Jag kånner mig ej mer.

FIIi Ii AN.

Min far, han vill dig mörda!

OSCAR, går hastigt ut. Der-mid följer honom.

Nej, aldrig.

TREDJE SCENEN.

FILLAN. CARRIL.

CARRIL.

Men hvad rop, på dessa stållen hörda!

Dermid!PILLAN.

Ár áfven du en mördande barbar?

CARB.IL.

Igenkánn denna róst, och ej fórfárad var.

Det gamla Carril ár. Men hvad har hándt? hvad fara? Hvar árDermid?

FIL'LAN.

Ack, kom, kom att min far fórsvara!

CARRIL.

Fórsvara! och mot hvem?i

PILLAN*

Mot bofvarj skynda dig. carril.

H>ar áro de?

FILLAN.

Jo> hár i skogen.

carril.

, ' Fólj med mig.

Slut på Fjerde Akten,.FÖRSTA SCENEN. MALVINA. GAUL.

GAUL.

Det är vid denna vård bland höfdingarnas grifter, Der döden satt ett mål för hjeltarnas bedrifter, Som ^kuggan af en vån, hvars minne är dig kårt, Skall ta den ed emot, hans sista stund begårt Af Oscar och af dig; och snart är tiden inne. MALVINA.

Ack!

GAUL.

Och du kommer hit med samma sorgsna sinne!

MALVINA.

År min förlust ej mer, än en försvunnen dröm?

GAUL.

Glåds åt en uppfylld plikt, och fordna öden glöm. Lyd, som ett vänskapsråd, den åldriges förmaning!

' MALVINA.

Ack, friar den min själ ifrån dess mörka aning?

GAUL.

En sådan dysterhet tillhör det hjerta blott,

Som en gång flåckat sig med öfverlagda brott. Den har ej rått att ditt och Oscars lugn förstöra, Förrn du, med slutet bröst, oth hon, med till-« stångdt öra,

Föraktat denna böft och gåckat detta hopp,

Som följt din makes hamn bland molnens andar opp; Me$ deigpa fruktan «j för min imbijhtfug sväfvar.' . MALVTNA. T Jag vet ej liur; men jag för denna lydnad bäfvar. Och når jag närmar mig till detta dödens hem, Tycks mig, att fasorna, som skaka hvarje lem, §ig liksom på en gång till samvetsagg förbyta; Min plikt förfårar mig, och mina tårar flyta.

Om tanken, som jag nårt, är lika sann som djerf; Om, vågorna till trots, ur hotande förderf, Dermid - Om döden gett ett skonadf rof tillbaka, Såg, är jag utan skuld; är jag £n brottslig maka? Ack! detrta tvifvelsmål mig mer olyékKg gör,

Och ånda till mitt. lugn i sjeffva sömnen stör. -Jag såg mig .denna natt uti en öcken stråfva, Omgiiven af det skenr som månens strålar våfva Giest iblaiBi skuggorna y når i sia sorgsna ståt Den skådar bleknad ner, på Udelsernas gråt,

Der tyckte jag mig ren min ed åt Oscar göra, Den ed, som han nu skall yid dessa grafvar höra, Och falla i fyftfts fercjn, lik ett besegi?adt rofy.

Att ge af lydnad«» ««i1 tacksamheten prof.

Ur vågen steg Dermid, och ropte från dess stränder :s Mig återgif en skatt,, förtrodd i dina händer!

Dö, sade Oscar då, - de drogo sina svärd,

Och döden trådde fram, af hjeUarna begärd.

Jag hörde stål mot stål i luftens rymder stötas* Och kånde dem till slut i detta hjerta mötas.. Mitt öga slocknade, och genqm djödens flor Såg jag ett menlöst barn, som nåmnde mig sin mor, Som mina kinders is med ötnma kyssar smekte, Gaf balsam åt mitt sår, och dödens hand bevekte. Jag återsåg min son, slöt honom tiU mitt bröst,.Öch vaknade på nytt, - men till hvad gruflig tröst! Att lefva utan hopp, och dubbelt sakna sedap, Min son, som, drömmen lik, kanske försvunnit redan. G-AU Ii.

Var tröstad. Har du ej af drömm,ens mening lärt, Att denna sons behof, mer än Dermid, begärt Den ed, hvara fyllnads slund du hellre önska borde, Då honom, hvad han mist, den återskänka torde.

• MAIVINA.

Jag tror dig; och en själ, som min, så qvald, så öm, Har nog åtskilja lärt det sanna från en dröm. Ja, skulle Oscar ej sitt löfte trogen blifva,

Hvem skulle då en mor sitt barn väl återgifva?' (Jag 'mina dagar« hppp hans kända dygd förtror, Som vän, som tacksam vän, mefl framför allt, som rao?. Jag älskar i den famn» sonn jag mig öfireriåter, Det stöd, det enda, stöd, som nu min son har åt?r.

ANDRA SCENEN.

DE FÖRRE. OSCAR, i djup förvirring.

OSCAR. I

Mer följer han mig ej! - Och jag ej fruktar mer. Men - hvad är det för skräck min hje$sa trycker ner? Han lofvade, att ej förfölja mig -

IfALYINA-

Hvad öden!

Sen} Gudar! %ans betryck, och eder dotter stöden. OSCAR.

Han ville tvinga mig - mig, att ett brott begå.' Men jag skall ily så långt, att han mig ej kan na.Han kommer! - Främlingar! I dessä fasans stunder, Ack, rådden honom! - Hvad? J hören himlens dunder,

Sen brottet, och ej gån emellan det och mig! Jag vill oskyldig bli. -

GAIJI»

Men hvem förföljer dig?

OSCAR.

Barbar! du ömkar ej de marter, som jag lider. Han följer mina steg, och törnen kring dem vrider* Han är, hk olyckan, att plåga mig, bestämd. Hvad 6traff, hvad raseri ?

6AUX).

Af nattens drömmar skrämd, Inbillningen sitt svek dig ännu följa låter.

Kånn mig igen, och tag förnuft och styrka åter! Min vån ! -

OSCAR.

Vän? - Akta dig att upprepa ett ord, Som varit för mitt hopp, och för mitt lugn ett mord. MALVINA.

Ack! Oscar misskänner det namn han bör försvara!

OSCAR.

Q! om du vet det, såg, hvar kan Malvina vara? Malvina? -

MALVINA.

Sansa dig! När allt om^ing dig log, Hvem var det då, som del uti din glädje tog? Och når med andra dar dig qvalets blixtar hunno, Hvems voro tårarna, som då för din skull runno?

OmOm Oscar minnes än den tid, då denna röst Allena måktig var, att ge hans dagar tröst,

Då du var såll, att gé tillbaka tröst åt mina; -Ack såg! om det ej då var jag, som var Mal vina!

OSCAR.

Du gråter? -

M AI» VIN A.'

Gör ett slut derpå, och känn igen

I mig, om icke mer, åtminstone en vån!

OSCAR.

Ja, det är du. Hvar tår djupt i mitt hjerta flutit, Och der försonat allt, hvad lyckan mot mig brutit. Af kårleken förtårdt, snart dödt för lifVets väl, Det slåij så långe du, Malvina! är dess själ. Blif det. Jag vill ej dö; du stiftar mina öden. Ack, i din famn är lif; ett steg ifrån dig - döden.' O! Öfvergif mig ej.

MAIiVINA.

Blott kånslan måktig blif,

Så köper jag ditt lugn, om också med mitt lif.

OSCAR.

Hvar är jag? Denna skog! Hvem har mig hit ledsagat? Bedrar jag mig? Hvad natt, den ingen stråle dagat! Vid denna grafvård - hvad! jag tror, att jag har drömt.

G A U L.

En dröm kan gåcka den, som dagens sorger tömt, Och om i denna stund dess bilder dig förskråeka -

OSCAR.

Försåkra mig derom!MAX VIN A.

* Hör opp, att evigt väcka,

Ocli n&fi i din själ blott fasor -oscar. ;

Ack förgät,

Hvad utan sans jag talt. En dröm, jag känner det, Ur afgrunden min själ med tankens brott förgiftat, Min dygd till intet gjort, och en förstöring stiftat, Hvars fasor dröja än i hjertats vinklar qvar. Hvad rop! h vad gråt! hvad blod! Nej, verkligheten har Ej dessa föremål så grymma i naturen.

,Nej, för ett sådant brott var Oscar aldrig buren< Hvad odjur vore jag, om denna gerning händt! Jag sof ju; - me:gt Dermid -G AUIi.

Hans öde är dig kändt. OSCAR.

Dermid - är han väl död?

G AUIi.

Har minnet ren försvunnit Af det bestämda mål, som hjeltens dagar funnit? Han slöka ju af den våg, som kring hans fötter tjöt Vid fostérbjrgdens strand, hvars sista syn han njöt. Kom du ej till-de rum, som andarna bevista, Att lyda vännens bön, den käraste och sista? • Att svärja mor och son, för lyckligare dar,

Den ena makans tro, den andre stöd söm* far?

MAL VINA. <

Skyr du de ljufva band dig vänskapen bereder?

oscar, med häpnad.

Hvem, jag?GAtrL. '

Se der den Bard, som skall förena eder.

OSCAR.

Som skall förena. - hvent?

GAUL,

r Dem han nu anförtror

Uti hvarandras hand.

TREDJE SCENEN.

►

DE FÖRRE. BARDEN. FOLK.

BARDEN.

Hör, Oscar, denna mor, En far, en ålskad vån, ett vårnlöst barn, tillhopa, Begära af din dygd, den de sig åberopa,

Att göra från i dag på olyckorna slut,

Som tiden öfver dem förrädiskt slösat ut.

Ren, denna dystra lund sin tysta väntan blandar Med den, som, lyssnande från molnen, fådrens andar Din ed till mötes sträckt. Och skuggan af er vån Er bjuder genom mig, att samfällt stafva den. Svår då -

OSCAR.

Men sen J ej, hur blodig denna hamnen Sig fäst vid mina fjät, och sliter mig ur famnen Allt hvad min sällhet var. Hans anda mig förtär. Nyss min vålgerningsman, han nu inin bödel är, Och stiger ur sin graf, att återtaga henne.

MALVINA.

Ack, Oscar!

BARDEN.

Sansa dig. Din plikt vi ¿illa käinie.Må sjelf du minnas den*! Mitt verf är dig ej doldt; Din hand skall knyta -

o sö ar.

Min? Den är så blodig. Hållti BARDEK.

Men hvadan denna skråck, som allas fasa våcker? OSCAR.

Se huru hotande han mellan oss sig sträcker! -Olycklige! hvart fly?

FJERDE SCENEN.

DE FÖRRE. CARRIL. FILLAN.

C ARRIIi.

Håmd, mina vånner, håmd! Den vare af er arm från denna stund beståmd At ett oskyldigt blod, som hår i nejden runnit, Åt detta barnets gråt, hvars far man mördad funnit, Och åt din sista suck, olycklige Dermid.

M AD vin A, som svimmar.

Min make, och - mitt barn!

C ARRIE.

Ja, Oscar, sörj och lid; Jag vet, han var din vån.. Allt billigar vår smårta. GATJL.

Men hvilken nidings hand bar döden i hans hjerta?

CAKRIIi.

Jag vet ej mer än det, att han i envig föll,

Och sin rival för mig i döden hemlig höll;

Men detta jem, som än af offrets pulsar röker,' Skall nåmna åt er håmd det föremål; den söker.OS C AB.'

.Hyar är då detta jern?

CARRIL;, tar fram spårdet.

Se hår!

OSCAR.

O! det är mitt! MALVINA, som kommer sigfor e. Dermid är mördad! - Du, som för hans frihet stridt, Du, Oscar, som gaf hopp och stöd åt mina dagar, Gif vänskapen sin rått, gif henne grymma lagar! En älskad skugga svär, och svår din son, och hans, Att stifta dem en håmd, hvars like aldrig fanns. Min make - må hatt lugn i dödens armar njuta! Och du, mitt barn, kom hit, att i min famn dig sluta!

FIL L A N, betraktande Oscar. Kom, låt ciss fly, min mor!

MALVINA, (till Oscar.')

Se hår den son, du har.

, (¡till Filian.)

Se der din far, min son.

PILLAN.

Han mördade min far. OSCAR.

Ja visst, J tviflen än. Jag tviflar ännu mera; Men dessa vittnens mångd, som blifva ståndigt flera: Naturens rop - mitt sVård - och hjertats dolda knot Mig förebrå ett brott, ohör åt på detta klot.

O, afskyvårda mord! jag all din fasa känner.

Når har jag så belönt den båsta ibland vänner. Hvi njöt jag icke sjelf den död, mitt raseri Sig tiggde af hans haud; men honom störtat i?Jag flydde utan sans. Må, hvem som vill, mig klandra! Jag led. Min olycka gjort ensam allt det andrå. Jag liar blott samvetet, men icke minnet q var.

O kärlek! min tyrann, som all min afsky har, Som ännu i min sjal med min förtviflan strider, År detta då ditt verk? O, mina gångna tider! Här står jag vid er gråps, djupt för mig sjelf förskräckt ;

Ser himlen oförsont, förnuftet återvåckt;

Mitt namn af kärleken och vänskapen förbann äidtj Och ingen fristad - Jö, mig återstår ej annat{ Jag flyr i grafven, der - är kanske lugn ännu,

(Han «tider sig.)

GAUL.

Allt är af fasor fullt!

MAIVINA.

Hvad har du gjort? OSCAR, döende.

ö du,

Bedragna föremål för all min kårleks yrå!

Vi skiljas; det är tid. - Jag går att åfventyra, Hvad lugn, som döden liar. Af sorgen mer ej skymd, Din skugga tröste min en dag i stjernans rymd! Till dess må saknaden, omkring mjn grafhög lägrad, Mitt öde ge den tår, ,sqm mina brott är vågrad! Jag går till din Dermid— Hans hamn försonas bör. Vi återses. - Farväl! Tånk på din .son,1'

Jag dör.

Slut på sista Akten.